SAU
GIỜ
HỌC
KEIGO HIGASHINO

KEIGO HIGASHINO

SAU GIỜ HỌC

Một thầy giáo chết trong phòng thay đồ của trường. Hiện trường phòng kín, nguyên nhân là ngộ độc xyanua.

Chưa xác định được ai là hung thủ thì án mạng thứ hai xảy ra. Trong tiết mục hóa trang diễu hành của lễ hội thể thao, thầy giáo đóng vai chú hề bị đầu độc...

Rất nhiều người lần lượt rơi vào tình nghi: một học sinh cá biệt từng rủ thầy đi du lịch riêng với mình, chủ tịch câu lạc bộ bắn cung từng tán tỉnh và hôn môi thầy giáo, rồi lại nữ sinh giỏi giang chính trực đứng đầu câu lạc bộ kiếm đạo...

Nghi vấn trùng trùng, âm mưu lớp lớp. Đây là tác phẩm trinh thám từng đoạt giải thưởng Edogawa Ranpo!

Mục lục

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
Vài mẫu chuyện với Keigo Higashino

1

Thứ Ba, mùng 10 tháng Chín. Sau giờ học.

Trên cao bỗng "Soạt!" một tiếng. Tôi bất giác ngước lên và thấy một vật màu đen bay ra từ tầng ba. Ngay trên đỉnh đầu. Tôi vội lắc mình sang bên. Vật màu đen rơi xuống đúng chỗ tôi vừa đứng, vỡ tan tành.

Đó là một chậu phong lữ thảo.

Sự việc xảy ra vào giờ tan trường, khi tôi đang đi dưới khu phòng học. Loáng thoáng tiếng piano từ đâu vọng tới. Trong vài giây, tôi điếng người nhìn chậu cây bằng gốm thô nằm đó, chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao. Đến khi mồ hôi dưới cánh tay chảy dài xuống cùi chỏ, tôi mới bừng tỉnh, nhảy bổ vào khu phòng học, học tốc phóng lên cầu thang.

Tới tầng ba, tôi đứng thở hổn hển ở hành lang. Tim đập thình thịch không chỉ vì cuộc chạy, mà còn vì cơn hãi hùng đã lên tới đỉnh điểm. "Nếu mình hứng trọn cú rơi của chậu cây thì..." Màu phong lữ thảo đỏ lòm bỗng chốc thoáng qua tâm trí.

Chậu bay ra từ khoảng cửa đó, tức là tầm phòng nào nhỉ? Tôi dừng chân trước phòng thí nghiệm, cửa đang mở hé chừng năm phân, phảng phất mùi hóa chất. Tôi đẩy mạnh cửa, gió lùa hây hẩy. Cửa sổ để ngỏ, rèm trắng đung đưa.

Tôi tiếp tục đi dọc hành lang. Không biết đã mấy phút trôi qua từ lúc chậu hoa rơi xuống đến lúc tôi chạy lên, nhưng tôi linh cảm kẻ ném chậu vẫn lẩn lút ở một trong các phòng trên hành lang này thôi.

Khu phòng học đi hình thước thợ. Vừa ngoặt qua chỗ rẽ, tôi bỗng khựng lại. Có tiếng rì rầm vọng ra từ căn phòng gắn biển "Lớp 11C". Không chần chừ, tôi xô cửa nhìn vào, và trông thấy năm nữ sinh

đang ngồi túm tụm gần cửa sổ, hí hoáy viết lách. Nghe động, cả bọn giật mình, đồng loạt quay ra nhìn. Tình thế buộc tôi phải lên tiếng, "Các em đang làm gì đấy?"

Cô bé ngồi thứ hai từ ngoài vào trả lời, "Chúng em ở câu lạc bộ văn học, đang làm tập san thơ ạ." Giọng điệu rất dứt khoát, ngụ ý "Xin thầy đừng làm phiền!".

"Các em có thấy ai vào đây không?"

Năm cô bé nhìn nhau, cùng lắc đầu.

"Cũng không có ai đi ngoài hành lang à?"

Năm cô bé lại nhìn nhau. Tôi nghe thì thầm "Có ai đâu nhỉ?", cuối cùng, cô bé vừa rồi lại đại diện trả lời, "Chúng em không để ý."

"Vậy à... Cảm ơn các em."

Tôi quét mắt khắp phòng rồi đóng cửa đi ra. Tiếng piano lại loáng thoáng vọng tới, nãy giờ liên tục có tiếng piano. Tuy không biết gì về nhạc cổ điển, nhưng tôi đã từng nghe bản nhạc này. Diễn tấu cũng không tệ.

Tiếng đàn bắt nguồn từ phòng nhạc nằm cuối hành lang. Dọc đường đi, tôi mở lần lượt tất cả các cửa xem có ai bên trong không, cuối cùng chỉ còn phòng nhạc. Đến nơi, tôi xô mạnh cửa. Âm thanh thô bạo y như khuấy tung dòng chảy êm đềm hay phá hủy một kiến trúc tuyệt đẹp. Tiếng piano tắt lịm như bị bóp nghẹt. Nữ sinh chơi đàn giật mình nhìn ra. Tôi gặp cô bé này ở đâu rồi ấy nhỉ! À phải, học sinh lớp 11A. Cô bé có làn da trắng bắt mắt, nhưng hiện giờ trông hơi nhợt nhạt.

"Xin lỗi. Em có thấy ai vào đây không?" Tôi buột miệng hỏi, đảo mắt quanh phòng. Mấy chiếc ghế dài xếp thành ba hàng. Gần cửa sổ kế hai cây đàn organ cũ. Trên tường treo chân dung vài nhà soạn nhạc nổi tiếng cống hiến lớn lao cho âm nhạc. Chẳng có chỗ nào để trốn cả, tôi nghĩ bụng.

Cô bé lắc đầu. Cây đàn em đang chơi là loại dương cầm lớn ba chân trông khá cổ xưa.

"Vậy à?" Tôi vòng ra phía sau cô bé, lại gần cửa sổ. Dưới sân trường, thành viên của câu lạc bộ nào đó đang tập chạy. Bên trái

phòng nhạc cũng có cầu thang, hẳn là thủ phạm đã bỏ trốn qua lối này. Thời gian thừa đủ để làm thế. Vấn đề ở chỗ, thủ phạm là ai...

Chợt nhận ra nữ sinh chơi piano đang nhìn mình với vẻ âu lo, tôi mỉm cười trấn an, "Em chơi tiếp đi. Tôi muốn nán lại nghe một chút."

Cô bé liền dịu nét mặt, dõi mắt vào tập nhạc, các ngón tay mềm mại nhẹ lướt. Giai điệu từ từ ngân lên... Đúng rồi! Nhạc Chopin. Một bản nhạc nổi tiếng mà ngay cả tôi cũng biết.

Vừa ngắm cảnh ngoài cửa sổ, vừa nghe nhạc Chopin. Thật là phút giây thư thái bất ngờ! Nhưng lòng tôi vẫn bồn chồn, nỗi muộn phiền quanh quẩn.

Năm năm trước, tôi trở thành giáo viên trường này. Không phải vì tâm huyết với giáo dục, cũng không phải vì ham mê gõ đầu trẻ. Đơn giản là hoàn cảnh xô đẩy.

Sau khi tốt nghiệp ngành Kĩ thuật Thông tin thuộc khoa Kĩ thuật một trường đại học công lập tại địa phương, tôi vào làm cho một công ty điện máy. Một trong các lý do chọn chỗ này là trụ sở chính của họ nằm ở ngay tỉnh nhà, nhưng họ lại phân tôi sang phòng nghiên cứu ở Shinshu[*]. May thay nội dung công việc là thiết kế phát triển hệ thống thông tin bằng cáp quang, coi như cũng đúng nguyện vọng.

Tôi theo nghề được ba năm.

Năm thứ tư thì có biến. Công ty xây nhà máy mới vùng Tohoku[*], gần như mọi nhân viên phát triển hệ thống thông tin cáp quang đều phải chuyển về đó. Tất nhiên, tôi cũng vậy. Tôi rất phân vân, vì luôn có ấn tượng Tohoku là một nơi xa xôi hẻo lánh. "Có khi phải sống mãn đời ở cái nơi khi ho cò gáy ấy cũng nên." Câu nói nửa đùa nửa thật của đồng nghiệp đàn anh khiến tôi rùng mình.

Tôi bắt đầu nghĩ tới việc chuyển chỗ làm. Xin sang công ty khác? Thi công chức nhà nước? Hai ngả đều gian nan. Đang định tặc lưỡi chọn Tohoku cho xong thì mẹ khuyên tôi đi dạy, bảo đằng nào hồi đại học cũng từng thi lấy chứng chỉ giáo viên Toán rồi, không nên bỏ

uổng. Tất nhiên thật tâm mẹ chỉ muốn con mình khỏi phải lặn lội tới nơi đèo heo hút gió như Tohoku mà thôi, và thực tế thì lương giáo viên không đến nỗi tệ so với mặt bằng thu nhập thời bấy giờ.

Ngặt nỗi, thi tuyển giáo viên cũng chẳng dễ dàng gì. Thấy tôi băn khoăn, mẹ lại bảo trường cấp ba dân lập thì mẹ xoay xở được, vì cha tôi thuở sinh thời quen biết khá nhiều bên hiệp hội các trường tư.

Với nghề giáo, tôi không đặc biệt thích song cũng không quá ghét. Lại thêm không đam mê công việc gì đến mức phải khước từ lời khuyên nhiệt tình của mẹ, rốt cuộc tôi quyết định vâng lời, bụng bảo dạ cứ làm thử vài ba năm xem sao.

Tháng Ba năm sau, tôi chính thức nhận quyết định tuyển dụng. Nơi làm việc mới của tôi có tên là: Trường Phổ thông Trung học Dân lập Nữ sinh Seika.

Xuống tàu ở ga S, đi bộ chừng năm phút là tới nơi. Trường tọa lạc ở vị trí khá khó tả, xung quanh có công sở, khu dân cư và cả đồng ruộng. Mỗi khối có 360 học sinh, chia làm tám lớp, mỗi lớp 45 em. Trường thành lập đã hơn hai mươi năm, tỉ lệ đỗ đại học khá cao, được coi là một trong các trường cấp ba hàng đầu của tỉnh. Nghe tôi kể sẽ làm giáo viên ở đây, người quen đều chúc mừng là xin được vào chỗ tốt.

Tôi nộp đơn nghỉ việc ở công ty, và chính thức đứng lớp từ tháng Tư. Tôi vẫn nhớ như in buổi dạy đầu tiên, ở khối Mười. Tôi tự giới thiệu mình vừa nhận việc ở đây, cũng chân ướt chân ráo giống các em thôi... Sau hôm ấy, tôi không còn tự tin về công việc giảng dạy. Không phải vì làm gì sai, hay gặp khó khăn khi tương tác, mà vì mất tự nhiên trước ánh mắt học trò.

Tôi không thuộc dạng thích được chú ý, thậm chí chi ưa trốn sau lưng người khác. Nghề giáo lại không chấp nhận tác phong như vậy, từng lời nói cử chỉ của giáo viên đều là cái đích để học trò nhìn vào. Tôi phát nhột nhạt vì cảm giác cả trăm con mắt săm soi khi lên lớp.

Mãi đến hai năm gần đây tôi mới quen được. Không phải do thần kinh vững vàng hơn, mà do nhận ra học sinh không để ý nhiều tới giáo viên như mình tưởng.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa thấu hiểu tâm lý của chúng. Tôi liên tục bị bất ngờ. Lúc tưởng học sinh đã lớn thì hóa ra chúng vẫn trẻ con, lúc nghĩ còn trẻ con thì chúng lại gây ra đủ chuyện mà người lớn cũng không dám... Chưa khi nào tôi đoán đúng hành vi của học trò mình. Tình trạng này tồn tại ngay từ năm đầu tiên và vẫn dai dẳng tới tận năm nay, năm thứ năm.

Không chỉ học trò, mà ngay giáo viên cũng khiến tôi khó nắm bắt. Trong mắt một kẻ chuyển ngành như tôi thì họ là những sinh vật rất lạ lùng. Suốt ngày quát tháo vô nghĩa chỉ để trấn áp học trò, kiểm tra trang phục đầu tóc mà cũng quắc mắt lên... Tại sao phải tiêu cực như thế chứ!

Tóm tắt cảm tưởng sau năm năm công tác: trường học là nơi tập hợp quá nhiều điều khó hiểu.

Tuy nhiên gần đây lại nổi lên một điều sáng rõ: có kẻ đang muốn sát hại tôi.

Tôi nhận ra vào buổi sáng cách đây ba hôm. Sau khi bật khỏi toa tàu chật ních, tôi đang theo dòng người cuồn cuộn nhích đi ở mép sân ga S thì bị đẩy mạnh. Quá bất ngờ, tôi mất đà bước chệch ra ngoài đến một hai gang tay. Lúc lấy lại được thăng bằng thì chân đã sát rìa sân, chỉ chút xíu nữa, tầm chục phân thôi là ngã xuống đường ray. Nguy hiểm quá! Ai đẩy mình thế nhỉ? Ý nghĩ chớp nhoáng làm tôi run bắn, cùng lúc đoàn tàu tốc hành lao vụt qua chỗ đường ray mà tôi suýt ngã xuống! Chắc chắn là có kẻ cố tình đẩy tôi. Hắn tính toán thời điểm, đợi tôi sơ ý... Nhưng mà là ai? Làm sao tìm được thủ phạm trong biển người đông đúc này?

Lần thứ hai tôi nhận ra ý định sát hại là hôm qua. Câu lạc bộ bơi lội nghỉ tập nên tôi ra bể làm vài vòng một mình. Tôi rất thích bơi. Được khoảng ba vòng 50 mét thì lên bờ, vì còn phải tập với câu lạc bộ bắn cung nên tôi không muốn bơi nhiều, sợ mệt. Kết thúc bằng vài động tác thể dục bên bể bơi nắng chói chang, tôi vào phòng tắm. Tuy đã tháng Chín nhưng mấy hôm nay trời vẫn oi bức, không còn gì sảng khoái hơn làn nước vòi sen mát rượi. Tắm xong và tắt nước, tôi mới nhận ra nó, rơi cách chỗ tôi đứng tầm một mét. À không! Phòng

tắm ngập tới mắt cá chân nên phải nói là nó chìm cách chỗ tôi đứng tầm một mét, trông giống chiếc hộp nhỏ màu trắng, to bằng nắm tay. Tôi ghé sát lại xem là cái gì, và lập tức bổ nhào ra khỏi phòng tắm. Đó là ổ cắm điện gia dụng 100 vôn, phần giống chiếc hộp chính là ổ chấu, phích thì đang cắm vào ổ điện trên tường phòng thay đồ. Tất nhiên tôi không thấy vật này trước khi ra bể bơi. Nghĩa là trong lúc tôi bơi, ai đó đã giăng bẫy. Để làm gì? Câu trả lời quá rõ ràng: để tôi chết vì giật điện. Nhưng tại sao tôi bình yên vô sự? Nghi nghi hoặc hoặc chạy ra xem cầu dao, đúng như dự đoán, aptomat đã sập. Dòng điện sinh ra trong môi trường nước quá lớn gây quá tải cầu dao. Chứ nếu cầu dao có công suất cao hơn thì... Nghĩ tới đây, tôi nghe sống lưng lạnh buốt.

Và lần thứ ba, chính là chậu phong lữ thảo ban nãy.

Cho tới lúc này, tôi đã may mắn thoát chết ba lần. Nhưng vận may kéo dài bao lâu? Một lúc nào đó, kẻ thủ ác hẳn sẽ thẳng tay hơn. Tôi phải mau chóng tìm ra hắn.

Nghi phạm là cả một tập thể, mang tên “trường học”. Một tập thể toàn những thành phần bí hiểm.

2

Thứ Tư, ngày 11 tháng Chín.

Tiết đầu tôi có giờ ở lớp 12C. Đây là lớp của các học sinh sẽ thi đại học. Sang học kì hai, lớp nào định tốt nghiệp đi làm ngay thì không khí sẽ nhộn nhạo bồn chồn, lớp thi đại học thì chăm chú nghe giảng hơn.

Tôi mở cửa. Tiếng xô ghế rào rào, vài giây sau, ai nấy về chỗ của mình.

"Cả lớp, nghiêm!" Lớp trưởng hô to. Một loạt áo trắng đứng thẳng tắp. "Chào thầy!" Sau khi ngồi xuống, lớp học lại lao xao một lúc.

Tôi lập tức mở sách. Có những giáo viên hay nói chuyện phiếm trước khi giảng bài. Nhưng tôi không bắt chước nổi. Giảng theo giáo án đã đủ cực nhọc, sao lại đi dông dài cả những đề tài không cần thiết nhỉ? Nói trước mấy chục người mà không thấy mệt, đúng là một tài năng.

"Chúng ta bắt đầu từ trang 52," tôi cất giọng khô khan. Học trò đã hiểu tôi là người thế nào nên cũng không kì vọng gì. Chúng thường lén gọi tôi bằng biệt danh "Cái máy", rút gọn từ "Cái máy dạy học", vì tôi không bao giờ lan man những chuyện ngoài lề môn Toán.

Tay trái cầm sách, tay phải cầm phấn, tôi bắt đầu giảng. Hàm lượng giác, vị phân, tích phân... chẳng biết có vào tai học sinh hết không. Ai nấy gật gù nghe, miệt mài ghi... nhưng chưa chắc đã hiểu bài. Mỗi lần kiểm tra, tôi lại thấy như bị lừa.

Một phần ba giờ học đã trôi qua, cửa cuối lớp đột nhiên mở ra. Cả lớp quay lại nhìn. Tôi đang viết cũng dừng phấn nhìn theo.

Takahara Yoko tiến vào lớp, bình thản bước đi giữa ánh nhìn của

các bạn, mắt chỉ dõi về bàn mình ở góc trong cùng bên trái, tất nhiên không nhìn tôi. Tiếng giày vang vọng trong bầu không khí yên ắng của lớp học.

"Tiếp theo là cách lấy tích phân không xác định bằng phương pháp hoán vị..." Chờ cho Yoko ngồi vào bàn, tôi tiếp tục giảng bài. Rõ ràng là bầu không khí đã trở nên căng thẳng. Yoko bị đình chỉ học ba ngày, nghe nói vì hút thuốc, cụ thể thể nào tôi không rõ. Hase, giáo viên chủ nhiệm lớp 12C cho biết hôm nay là buổi đi học lại đầu tiên của em. Trước khi vào tiết một, cũng chính Hase báo với tôi, "Ban nãy điểm danh thì Yoko chưa tới. Chắc lại nghỉ học không phép đây! Nếu học sinh này vào muộn giờ của thầy, thầy cứ mắng cho một trận!"

"Tôi không quen mắng," tôi nói thật lòng.

"Thầy đừng nói thế. Cứ mắng cho một trận. Mà thầy là chủ nhiệm của Yoko hồi lớp Mười một đúng không?"

"Vâng."

"Vậy thì cứ mắng..."

"Được rồi."

Đáp lấy lệ thôi, chứ tôi không định làm theo lời Hase. Tất nhiên, lý do như đã nói, tôi không quen mắng học trò. Ngoài ra còn lý do khác đáng kể hơn: Takahara Yoko là nữ sinh mà tôi rất ngán. Đúng là năm ngoái, Yoko học lớp 11B do tôi chủ nhiệm. Hồi đó, Yoko chưa phải học sinh cá biệt như bây giờ, dù rằng "phát triển" hơn các bạn cả về tinh thần lẫn thể chất.

Chuyện xảy ra hồi tháng Ba năm nay, sau lễ bế giảng năm học[*].

Thầy hãy tới lớp 11B. Lúc quay lại bàn làm việc định thu dọn ra về, tôi thấy trên cặp mình là mảnh giấy ghi lời nhắn như vậy. Mảnh giấy không đề tên, nét chữ rất nắn nót. Không đoán ra ai có việc gì mà gọi mình, tôi ngờ vực đi theo hành lang vắng tanh đến phòng 11B. Chờ tôi ở đó chính là Yoko, đứng dựa vào bàn trên bục giảng, mặt quay ra cửa.

"Em tìm tôi à, Yoko?" Tôi hỏi, Yoko chỉ gật đầu, nét mặt kín

bưng. “Vì sao? Em thắc mắc về điểm Toán hả?” Tuy hơi gượng gạo, tôi vẫn cố nói đùa một câu.

Yoko phớt lờ câu đùa. “Em có việc muốn nhờ thầy.” Dứt lời, cô bé chìa tay phải, đưa cho tôi một thứ màu trắng. Là phong bì.

“Cái gì vậy? Thư à?”

“Không phải. Thầy xem bên trong ấy.”

Tôi mở phong bì và thấy tấm giấy giống như vé tàu. Rút ra xem, quả nhiên là vé tàu tốc hành xuất phát lúc 9 giờ ngày 25 tháng Ba. Điểm đến là Nagano.

“Em đi Shinshu và muốn thấy đi cùng.”

“Shinshu? Còn ai đi nữa không?”

“Không ai cả. Chỉ hai người thôi.” Yoko trả lời thản nhiên như đang nói chuyện phiếm, nhưng nét mặt nghiêm trọng đến mức tôi phải chột dạ.

“Lạ nhi!” Tôi cố tình ra vẻ ngạc nhiên. “Tại sao lại là tôi?”

“Sao nhỉ.... Em cũng không biết.”

“Tại sao em đi Shinshu?”

“Dạ thì... em muốn thế. Mà thôi, thầy sẽ đi cùng em phải không?”

Trước câu nói ngang ngược của Yoko, tôi lắc đầu.

“Tại sao chứ?” Yoko ngỡ ngàng.

“Trường quy định không được làm như thế với riêng học sinh nào.”

“Với riêng một phụ nữ nào thì sao?”

“Hả?” Tôi bất ngờ, lúng túng nhìn Yoko.

“Thôi, không sao. Ngày 25 tháng Ba, em chờ thầy ở ga M.”

“Không. Tôi không đi được.”

“Thầy nhớ đến. Em chờ.” Không đợi tôi nói tiếp, Yoko quày quả bước đi, đến cửa thì dừng chân, ngoái đầu lại. “Thầy mà không tới, em sẽ hận thấy suốt đời.” Nói xong, cô bé đột ngột vùng chạy ra hành lang.

Tôi đứng trơ trọi ở bục giảng, tay vẫn cầm phong bì đựng vé tàu. Từ hôm đó tới trước 25 tháng Ba, tôi thường xuyên rơi vào trạng thái băn khoăn. Tất nhiên, tôi không định đi du lịch với Yoko, mà chỉ băn

khoăn là hôm ấy nên cư xử thế nào. Mặc kệ Yoko chờ, hay ra ga rồi thuyết phục cô bé? Với tính khí của Yoko, tôi không cho là mình thuyết phục được, nên quyết định mặc kệ. “Đợi cả tiếng cũng chán mà bỏ về thôi.” Tôi tặc lưỡi nghĩ.

Tuy nhiên, đến 25 tháng Ba, mới sáng ra tôi đã bồn chồn, lát lát lại liếc đồng hồ. Khi kim giờ nhích qua số 9, tự nhiên tôi thở dài. Thật là một ngày đằng đẵng!

Khoảng 8 giờ tối hôm đó, điện thoại đổ chuông. Tôi nhấc máy, “Maejima đây.”

“...” Đầu dây bên kia lặng ngắt, trực giác mách bảo tôi người gọi là Yoko.

“Yoko phải không?”

"..."

“Em chờ suốt từ sáng tới giờ à?”

Vẫn lặng ngắt. Muốn nói lắm mà phải cắn chặt môi để kiềm chế... Tự dưng hình ảnh ấy hiện ra trong tâm trí tôi.

“Không lên tiếng thì tôi dập máy đấy.”

Không lời hồi đáp. Tôi bèn đặt ống nghe xuống. Cảm giác trĩu nặng trong tim.

Hết kì nghỉ xuân, Yoko lên lớp cuối cấp. Suốt một thời gian dài, tôi tránh mặt cô bé. Khi gặp nhau ở hành lang, tôi quay đầu đi hướng khác, còn trong giờ học, tôi gắng sức không nhìn về phía Yoko. Gần đây, tôi không căng thẳng lẩn trốn nữa, nhưng gặp mặt thì vẫn ngại. Thêm nữa, cũng chính từ dạo đó, Yoko bắt đầu bị nhà trường để ý về ăn mặc và tác phong hằng ngày. Chuyện này cũng khiến tôi day dứt.

Rốt cuộc, tôi tiếp tục giảng bài cho xong mà không đá động một lời về chuyện đi muộn. Chẳng ai thấy như thế là lạ, vì thỉnh thoảng cũng có học sinh đi muộn, và tôi chưa nhắc nhở bao giờ.

Trở về phòng giáo vụ, tôi kể lại tình hình với Hase. Anh ta nhíu mày làu bàu, “Tệ ghê! Chịu phạt xong, ngày đầu tiên quay lại lớp đã đi muộn. Coi thường nhà trường quá mức. Trường hợp này phải khiển trách nghiêm khắc... Được rồi. Giờ nghỉ trưa tôi sẽ gọi em ấy ra nói chuyện.” Hase vừa nói vừa lau mồ hôi trên chóp mũi. Chỉ hơn

tôi hai, ba tuổi nhưng trông anh ta già hơn tôi nhiều. Có lẽ do mái tóc hơi bạc và tạng người mập mạp.

Murahashi đang ngồi bên cạnh bỗng xen vào, "Takahara Yoko đi học lại rồi à?"

Người đàn ông này lúc nào cũng nói năng kiểu ẩn ý. Loại người tôi rất ghét. Tôi khẽ gật đầu, "Vâng." Anh ta liền xổ ra, "Thật khó chịu! Đi làm gì chứ? Trường lớp không dành cho hạng sâu bọ ấy, nó không hiểu hay sao? Đình chỉ ba ngày là nhẹ đấy. Cần phạt nó một tuần, không, một tháng mới đủ. Mà một tháng cũng vô ích..." Anh ta khẽ đẩy gọng kính vàng trên sống mũi. Sâu bọ, mạt rệp, rác rưởi... Tuy chẳng phải anh hùng đấu tranh cho chính nghĩa, song lúc nào tôi cũng thấy khó chịu về cách dùng từ của Murahashi.

"Hồi lớp Mười một em ấy không tệ như vậy đâu."

"Có những học sinh chọn thời điểm để hư hỏng. Một dạng trốn chạy. Mà phụ huynh cũng dở. Không sâu sát con cái tới nơi tới chốn. Bố nó làm gì?"

"Nghe đâu làm chức to, ở Công ty Bánh kẹo K."

Tôi nhìn sang Hase để xác nhận. Anh ta gật đầu, "Đúng!" Murahashi liền cau mặt như vỡ lẽ, "Trường hợp này nhiều lắm. Bố lu bu công việc nên không ngó ngàng tới việc giáo dục con, bù lại xùy ra thật nhiều tiền tiêu vặt. Đó là môi trường dễ làm con cái hư hỏng nhất."

"Vâng."

Murahashi là trưởng ban quản lý học sinh. Người nghe chừng đầy kinh nghiệm như thế, lại đang thao thao tự đắc, nên tôi và Hase chỉ còn nước ngồi nghe và phụ họa. Tuy nhiên, đúng là bố Yoko vô cùng bận rộn. Nếu tôi nhớ không nhầm, mẹ cô bé mất cách đây ba năm, mọi việc trong nhà đều giao cho người giúp việc, bố cũng hiếm khi về. Tôi nhớ là khi kể chuyện này, Yoko không hề tỏ ra phiền muộn, dù có thể trong lòng rất buồn.

"Mẹ nó thì sao?"

Murahashi hỏi và Hase trả lời, anh ta còn biết cả nguyên nhân mẹ Yoko mất, là do ung thư dạ dày.

“Không còn mẹ à? Thế thì hỏng, trông mong được gì nữa.” Murahashi lúc lắc đầu rồi đứng dậy. Đúng lúc đó có tiếng chuông báo hiệu tiết hai. Tôi và Hase cùng quay về bàn, sửa soạn một chút rồi ra khỏi phòng giáo vụ.

Đi dọc hành lang, Hase và tôi trao đổi với nhau.

“Thầy Murahashi nghiêm khắc quá.”

“Công tác ở ban quản lý học sinh mà.” Tôi đáp cho qua chuyện.

“Ừ, đúng là thế... Thật ra, về vụ Yoko... Em ấy bị bắt quả tang hút thuốc trong nhà vệ sinh, người bắt quả tang chính là thầy Murahashi.”

“Hả? Thầy Murahashi à?” Giờ tôi mới biết. Thảo nào anh ta mạt sát Yoko ghê thế.

“Lúc thảo luận về hình thức kỉ luật, thầy ấy đề xuất đình chỉ một tuần. Nhưng cuối cùng chốt lại ba ngày theo quyết định của hiệu trưởng.”

“Ra vậy.”

“Yoko đúng là học sinh cá biệt, nhưng cũng đáng thương. Tôi nghe một em kể, Yoko bắt đầu thay đổi từ hồi cuối tháng Ba.”

“Cuối tháng Ba?” Tôi sững người. Đó chính là thời điểm Yoko rủ tôi đi “du lịch Shinshu”.

“Chắc thầy cũng biết, từ ngày mẹ Yoko mất, ăn ở sinh hoạt của cô bé đều do chị giúp việc thân tình lo liệu. Đến tháng Ba vừa rồi chị ta nghỉ, thay vào đó là một cô giúp việc trẻ. Chỉ thế thôi thì không sao, vấn đề là ông bố cổ tình ép chị giúp việc cũ nghỉ để thuê cô mới. Tôi đoán đây chính là nguyên nhân khuấy đảo tâm lý Yoko.”

“... Thế à? Ra vậy!”

Hase đi rồi, gương mặt hiếu thắng của Yoko bất giác thoáng qua tâm trí tôi. Càng đơn thuần thì càng dễ kích động khi tuyệt vọng. Tôi không giỏi nắm bắt tâm lý học sinh, nhưng đúng là có nhiều em vì chán chường mà thành ra buông thả. Tự dưng tôi nhớ lại lời mời đi Shinshu của Yoko. Có thể Yoko hẫng hụt vì sự xáo trộn trong gia đình, và quyết định đi chơi cho khuây khỏa? Tôi biết, Yoko không định nhờ tôi khuyên nhủ điều gì. Có thể cô bé cần một người nghe

mình giãi bày những nỗi niềm chộn rộn mà thôi.

Nhưng tôi không đi. Thậm chí không buồn để tâm đến mục đích phía sau lời mời.

Tôi nhớ lại giờ học đầu tiên ở lớp Mười hai của Yoko, khi tò mò nhìn về phía cô bé. Đúng lúc Yoko cũng ngẩng mặt lên. Mắt chúng tôi giao nhau. Tôi vẫn chưa quên ánh mắt ấy.

Ánh mắt như xoáy vào tôi.

"Thầy sao thế ạ? Trông thấy bơ phờ quá!"

Đang đi ngang qua dãy phòng của khối Mười hai, tôi chợt nghe có tiếng bắt chuyện phía sau. Cái kiểu ăn nói này thì chỉ có thể là Kei hoặc Kanae. Ngoảnh đầu nhìn lại, quả nhiên Kei đang đi về phía tôi.

"Thầy cãi nhau với vợ ạ?"

"Trông em vui nhỉ?"

"Chẳng có gì vui. Rất tệ là đằng khác. Thầy Tokita lại hạch hỏi em về cái này." Kei nhún vai, đưa tay nhón vài sợi tóc, mái tóc bồng bềnh rất nữ tính, mặc dù nhà trường cấm uốn sấy. "Em đã giải thích là xoăn tự nhiên mà thầy Tokita không tin."

Tokita là giáo viên chủ nhiệm lớp Kei, dạy Lịch sử.

"Tin sao được! Hồi lớp Mười em để tóc ôm mà."

"Mấy thầy cứng nhắc thế nhỉ? Phải thông cảm với học sinh chứ!"

"Dạo này em không trang điểm nữa à?"

"À em bỏ rồi. Tại hơi nổi quá."

Hồi nghỉ hè, Kei thường trang điểm khi đến tập ở câu lạc bộ bắn cung. Kei còn nói, nước da rám nắng rất hợp với son màu cam.

Kei, tên đầy đủ là Sugita Keiko, học sinh lớp 12B, chủ tịch câu lạc bộ bắn cung, năm nay lột xác hẳn ra. Lên lớp Mười hai, học sinh nhìn chung trông khá người lớn, Kei còn thuộc loại đặc biệt nổi trội nữa. Cô bé cũng là một học sinh khiến tôi ngại tiếp xúc. Nhất là sau đợt tập huấn toàn trường đó. Như một phản xạ, tôi luôn tránh ánh mắt cô bé. Chẳng hiểu Kei nghĩ gì mà không bao giờ đả động tới, y như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Hay với cô bé, chuyện ấy không hề đáng kể?

“Hôm nay thầy có tập không?”

Kei nhìn tôi bằng ánh mắt trách móc. Thời gian gần đây, tôi khá chểnh mảng việc tập tành cho học sinh. Tại cảm thấy bản thân đang gặp nguy hiểm nên cứ tan trường là cố về nhà sớm. Tất nhiên không thể thú thật với Kei được.

“Xin lỗi, hôm nay tôi bận. Nhờ em đốc thúc các bạn giúp nhé.”

“Chán quá! Em đã báo với thầy là mấy đứa lớp Mười đang bắn sai tư thế rồi mà... Ngày mai thì sao ạ?”

“Mai chắc được.”

“Thầy nhớ đến đấy.” Nói đoạn Kei quay ngoắt đi. Tôi nhìn theo cô bé, có cảm giác sự việc hồi tập huấn không thật chút nào.

Trường nữ sinh Seika có mười hai câu lạc bộ ngoại khóa, khuyến khích học sinh tham gia và hỗ trợ học sinh hết mình. Để đáp lại, các câu lạc bộ đều hoạt động sôi nổi, nhất là bóng rổ và bóng chuyền, hằng năm có hai đến ba môn đạt thành tích tốt trong giải đấu cấp tỉnh. Phong trào mạnh mẽ là thế nhưng cho tới năm ngoái, nhà trường vẫn cấm ngặt các câu lạc bộ sinh hoạt tập huấn. Lý do đơn giản, là không muốn để con gái mới lớn qua đêm bên ngoài. Thông lệ này rất khó phá vỡ. Năm nào cũng lác đác đề xuất thử nghiệm, nhưng đều không thành hiện thực.

Thế rồi, có người gợi ý tổng tập huấn. Nghĩa là, nếu từng câu lạc bộ không thể tập huấn riêng rẽ thì tổ chức chung cho cả trường, từ đó lên phương án nghỉ trọ và sinh hoạt phù hợp. Các cố vấn cũng đi nên việc giám sát sẽ lớp lang hơn. Đi đông lại tiết kiệm chi phí nữa. Tuy còn ý kiến phản đối nhưng rốt cuộc, đợt tập huấn toàn trường đầu tiên đã diễn ra vào năm ngoái. Tôi tham gia với tư cách cố vấn câu lạc bộ bắn cung. Chuyến đi thành công ngoài mong đợi, phản ứng của học sinh rất tích cực nên nhà trường quyết định sẽ duy trì hoạt động này.

Hè năm nay diễn ra đợt tập huấn toàn trường lần thứ hai. Cũng như năm ngoái, địa điểm là trung tâm thể thao giải trí của tỉnh. Thời gian là một tuần. Lịch sinh hoạt hằng ngày như sau: 6:30 ngủ dậy, 7:00 ăn sáng, 8:00-12:00 luyện tập, 12:00 ăn trưa, 13:30-16:30 lại

luyện tập, 16:30 ăn tối, 22:30 tắt đèn đi ngủ. Lịch trình khá căng, nhưng mỗi câu lạc bộ có thể linh hoạt phân bổ giờ giải lao, thời gian tự do cũng nhiều, nên học sinh hầu như không phàn nàn gì. Đặc biệt, sau bữa tối tới trước khi đi ngủ là khoảng thời gian mong đợi của các cô bé. Hẳn là cách sinh hoạt này khiến chúng cảm thấy thân thiết và gắn bó với nhau hơn là khi chỉ học cùng ở trường.

Tôi thì chủ yếu là đọc sách và xem ti vi để giết thời gian, mỗi tối có dành ra một lúc họp rút kinh nghiệm.

Chuyện đó xảy ra vào buổi tối của ngày thứ ba.

Do đợt tập huấn đã trôi đi phân nửa, nên tôi ngồi ở nhà ăn xem xét số liệu về sự tiến bộ của các thành viên và rà soát kế hoạch rèn luyện cho mấy ngày còn lại. Lúc ấy là khoảng 11 giờ đêm, nửa tiếng sau khi tắt đèn, nhà ăn với sức chứa cả trăm người không còn một ai.

Bắn cung là môn thể thao mà thành tích thể hiện rất rõ qua điểm số. Kiểm tra điểm số hằng ngày là cách nhanh nhất để theo dõi sự tiến bộ. Do vậy, tôi định vẽ biểu đồ về sự thay đổi điểm số trong ba ngày qua và sáng hôm sau sẽ cho học trò xem kết quả đó.

Làm được một lúc, tự dưng ngờ ngợ, tôi nhìn lên thì thấy Kei đang đứng bên kia bàn.

“Thầy cần cù quá.” Vẫn cách nói hơi xấc, nhưng lần này không ngụ ý châm chọc như mọi khi.

“Tắt đèn rồi đấy. Em không ngủ được à?”

“Vâng, không được...” Kei ngồi xuống cạnh tôi, trông khá gợi cảm trong chiếc áo hai dây và quần đùi thể thao. “Ồ, thầy đang xem kết quả luyện tập à.” Kei nhìn xuống trang vở. “Kết quả của em... à đây rồi. Bình thường quá nhỉ! Phong độ sa sút nhất thời gian gần đây.”

“Em hay mất thăng bằng, được cái thời điểm bắn rất chính xác, rồi sẽ cải thiện được thôi.”

“Kanae và Hiroko cũng không tiến bộ. Tư thế họ tốt vậy mà...”

“Các em ấy bắn chưa chủ động, hơi phụ thuộc vào cung. Nói thẳng là lực bắn còn yếu.”

“Tóm lại là phải luyện tập thêm.”

“Đúng rồi.” Dứt lời, tôi cầm bút chì trở lại với đống điểm số. Kei

không có ý định quay về, cứ ngồi chống cằm đấy, mắt dán vào vở.

"Em không ngủ à?" Tôi lặp lại câu hỏi ban nãy. "Ngủ không đủ giấc, ban ngày trời nóng sẽ mệt lắm đấy."

Kei phớt lờ, chỉ hỏi "Thầy uống nước ngọt không?" rồi đứng dậy, tới máy bán hàng tự động mua hai lon nước, khi quay lại ngồi xuống, cặp đùi trần vắt lên nhau một cách táo bạo.

Tôi nhìn đi chỗ khác, tay thì luồn vào túi tìm ví.

"Không cần. Có lon nước ngọt thôi mà, em mời."

"Không được. Còn ăn bám bố mẹ đấy."

Tôi rút trong ví hai đồng xu một trăm yên, đặt trước mặt Kei. Cô bé liếc qua nhưng không đưa tay ra lấy.

"Thầy này, thầy có lo cho vợ ở nhà không?"

Kei hỏi một câu chẳng ăn nhập gì. Đã mở nắp và đang uống dở lon nước, tôi suýt sặc.

"Em nói gì vậy?"

"Em hỏi nghiêm túc đấy. Thế nào ạ?"

"Hỏi khó."

"Không lo nhưng cũng nhớ đúng không ạ?"

"Nhớ cái gì? Có phải mới cưới đâu."

"Không nhớ, thế thầy có buồn không?"

"Nào!"

"Thầy nói thật đi. Đúng không ạ?"

"Em say rồi hả? Em mò rượu ở đâu đấy? Có hơi men thật này."

Tôi làm bộ ghé mũi sát mặt Kei để ngửi. Cô bé không hề cười, ngược lại còn nhìn chằm chằm vào mắt tôi. Trước ánh mắt nghiêm túc đó, thần kinh tôi như tê liệt, người cứng lại, không cử động được. Chúng tôi nhìn nhau khoảng hai ba phút, hoặc hai ba giây gì đó. Nói một cách văn hoa, là thời gian như ngừng trôi. Tôi không nhớ rõ Kei nhắm mắt trước, hay tôi chạm vai em trước. Nhưng chúng tôi đã kề mặt lại một cách tự nhiên, và lẽ tất yếu, là môi áp môi. Tôi bình tĩnh đến mức bản thân còn ngạc nhiên, chỉ mải nghe ngóng xem liệu có ai bất chợt bước vào không. Tôi nghĩ Kei cũng không hề căng thẳng, bằng chứng là môi em rất ướt.

“Tôi phải xin lỗi em.” Tôi nói khi rời môi Kei, tay vẫn đặt trên vai em, cảm nhận được làn da trần mặc áo hai dây đang rịn mồ hôi.

“Tại sao thầy phải xin lỗi?” Kei nhìn tôi, “Có gì xấu đâu?”

“Tôi không hiểu tại sao mình lại làm thế.”

“Bởi vì ‘Mình có thích con bé này đâu cơ chứ’, phải không?”

“Không phải...” Tôi lúng búng trong miệng.

“Thế thì là gì?”

“Tôi cảm thấy mình đã phá vỡ một quy tắc ngầm.”

“Không đâu.” Kei phản bác, vẫn nhìn chằm chằm vào mắt tôi. “Hồi nào tới giờ em đều không để quy tắc ràng buộc mình.”

“Em quả là mạnh mẽ.” Buông tay khỏi vai Kei, tôi uống một hơi hết lon nước. Cổ họng đã khô rang tự lúc nào.

Ngoài hành lang chợt vang vọng tiếng bước chân, dép lê loẹt quẹt, thỉnh thoảng nghe chồng lên nhau. Ít nhất hai người đang đi tới.

Chúng tôi vừa ngồi tách hẳn ra được thì cửa nhà ăn giật mở, hai người đàn ông xuất hiện.

“Tưởng ai, hóa ra là thầy Maejima?” Người cao hơn cất tiếng. Đó là Takei, cố vấn câu lạc bộ điền kinh. Người còn lại là Murahashi, tuy không phụ trách câu lạc bộ nào nhưng giữ nhiệm vụ giám sát chung nên phải tham gia chuyến đi.

“Keiko cũng ở đây à, chắc là hai thầy trò đang thảo luận nội dung luyện tập hả? Vất vả quá.” Takei nhìn xuống biểu đồ trên cuốn vở đang mở trước mặt chúng tôi.

“Còn hai thầy đi tuần tra à?” Tôi hỏi.

Hai người nhìn nhau cười, “Đại loại thế.” Sau khi quét mắt một vòng quanh nhà ăn, họ đi ra bằng lối cửa vừa bước vào.

Kei nhìn theo họ một lúc rồi quay sang tôi, nở nụ cười thường lệ, “Hỏng hết cả không khí.”

“Thôi, đi ngủ chứ?”

“Vâng.” Kei gật đầu đứng dậy, tôi sắp xếp lại giấy tờ trên bàn. Khi chia tay ở cửa nhà ăn, cô bé ghé vào tai tôi, “Hẹn thầy lần sau nhé...”

“Hả?” Tôi quay sang nhìn Kei. Cô bé không nhắc lại mà cố tình nói lớn “Chúc thầy ngủ ngon!” rồi bỏ đi theo hướng khác.

Giờ tập hôm sau, tôi tránh mặt Kei, một phần ngại, một phần xấu hổ vì hành vi không thích hợp của mình. Kei thì vẫn cư xử với tôi bình thường, ngay cách nói hơi nghiêm trang lúc báo cáo sĩ số cũng y như mọi khi. “Miyazaka Emi khối Mười không khỏe nên xin nghi, còn lại đi đủ.”

“Không khỏe? Em ấy có sao không? Bị cảm à?”

Tôi gặng hỏi, Kei nhoẻn cười đầy ẩn ý, “Khi một cô gái bảo không khỏe thì thầy phải đoán được là tại sao chứ.” Vẫn cách nói xấc hằng ngày.

Từ bấy đến nay, Kei không đả động một lời về sự kiện đêm đó. Đến nỗi tôi đâm nghi là chỉ còn mình bận lòng. Một người đàn ông trưởng thành lại cứ day dứt khôn nguôi vì câu “Hẹn thầy lần sau” của một cô bé kém mình đến mười mấy tuổi...

Gương mặt Kei hiện ra trước mắt tôi. Lúc thì tỉnh táo, lúc lại quyến rũ. Mình phải cẩn thận, tôi tự nhủ.

Hết tiết bốn là tới giờ nghỉ trưa. Tôi vừa đọc báo vừa ăn cơm hộp vợ làm. Ăn xong, đang nhâm nhi cà phê thì cửa phòng giáo vụ bật mở, một học sinh bước vào. Đó là Yoko. Cô bé nhìn quanh phòng, nhanh chóng xác định chỗ ngồi của Hase và tiến về phía đó. Ngang qua chỗ tôi, bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn, cô bé không có bất cứ phản ứng gì.

Hase cau mày với Yoko và phàn nàn bằng giọng rất nhỏ. Anh ta ngồi phía trước, cách đây tầm bốn bàn, nên tôi quan sát được biểu cảm và nghe loáng thoáng vài ba câu. Tôi vừa theo dõi vừa giả vờ đọc báo. Yoko cụp mắt xuống, khuôn mặt vô cảm. Đại khái là chịu phạt xong ngày đầu đi học lại mà đi muộn là quá dở, lại còn hút thuốc lá, sắp tốt nghiệp rồi, em nên cố gắng cẩn thận... Hase nói năng nhỏ nhẹ, tưởng chừng đang thỉnh cầu chứ không phải nhắc nhở. Yoko không gật cũng không lắc, chẳng biết có nghe hay không. Ngắm khuôn mặt cô bé, tôi chợt nhận ra, Yoko đã cắt tóc. Trước đây

cô bé không để tóc dài nhưng cũng không cắt ngắn thế này, tóc vốn hơi xoăn mà bây giờ lại thẳng, mái ngắn đi nhiều. Chắc là đổi hẳn kiểu tóc rồi.

Tôi đang mải nhìn Yoko và Hase thì đột nhiên có ai Vỗ vai từ đằng sau. Ngoảnh lại hóa ra trợ lý hiệu trưởng Matsuzaki, đang cười lộ một chiếc răng bọc vàng, "Có bài báo nào hay không thầy?"

Tôi rất ghét cách nói vòng vo này. Trước khi vào việc toàn rào đón bằng một câu đưa đà lấy lòng.

"Xã hội vẫn thế, chẳng thay đổi chút nào... Có việc gì đấy ạ?" Tôi hỏi thẳng.

Matsuzaki dán mắt vào tờ báo và trả lời về không mấy thích thú, "Hiệu trưởng gọi thầy đấy."

Tôi đưa tờ báo cho Matsuzaki, rảo bước sang phòng hiệu trưởng. Gõ cửa, nghe tiếng "Mời vào" vọng ra rồi mới bước vào. Hiệu trưởng Kurihara ngồi quay lưng ra, miệng phả khói. Hình như ông đã bỏ thuốc mấy lần mà không thành.

Xoay ghế về phía tôi, câu đầu tiên ông hỏi là, "Tình hình bắn cung thế nào? Năm nay liệu có lọt vào giải toàn quốc không?" Giọng thấp nhưng rất vang, thành quả được tôi luyện nhờ từng chơi bóng bầu dục.

"Năm mươi năm mươi... ạ."

"Cậu nói gì? Sao dè dặt thế?" Ông dụi điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay vào gạt tàn. "Cậu làm cố vấn mấy năm rồi?"

"Năm năm ạ."

"Hừ, tới lúc phải thể hiện rồi đấy!"

"Cháu đang cố gắng."

"Cố gắng suông chưa đủ. Phải có thành tích cụ thể. Chính cậu nói, ở Nhật Bản chưa nhiều trường có câu lạc bộ bắn cung nên không khó để giành được vị trí dẫn đầu mà."

"Quả thật là thế."

"Thì làm gì đi chứ! Sugita Keiko, học sinh khối Mười hai... phải không nhỉ? Cô bé đó thế nào?"

"Em ấy có tài, có khả năng thi đấu toàn quốc. Nói chung là hứa

hẹn nhất.”

“Được, cậu tập trung huấn luyện cô bé đi. Còn lại thì tùy. Đừng khó chịu như thế. Tôi không định can thiệp vào cách làm của cậu đâu. Tôi chỉ muốn có kết quả thôi.”

“Cháu sẽ cố gắng.” Tôi đáp gọn. Tôi không phản đối việc đẩy câu lạc bộ thể thao lên rồi dùng thành tích quảng bá cho danh tiếng của trường. Đã “kinh doanh” thì tất nhiên phải đầu tư truyền thông, nhưng nghe hiệu trưởng nói trắng ra như vậy, tôi cảm thấy mình theo không nổi.

“Tuy nhiên hôm nay, tôi gọi cậu lên là có việc khác.” Hiệu trưởng dịu nét mặt, thái độ thay đổi đột ngột làm tôi hơi bất ngờ. “Cậu ngồi đi đã.” Ông chìa tay về bộ salon tiếp khách. Tôi e dè ngồi xuống, hiệu trưởng liền ngồi vào ghế đối diện. “Cũng không có gì to tát cả, chuyện Takakazu thôi. Cậu biết Takakazu mà nhi?”

“Cháu biết.”

Đó là con trai của hiệu trưởng, tôi mới gặp một lần. Nghe đâu cậu ta tốt nghiệp một trường đại học công lập hàng đầu rồi về làm cho một công ty ở địa phương, con đường sự nghiệp rất rộng mở. Nhưng tôi thấy cậu ta chẳng có vẻ gì tích cực, năng động cả, ngược lại còn yếu đuối và hơi bi quan. Tất nhiên ấn tượng ban đầu và thực chất bên trong không phải lúc nào cũng như nhau.

Hiệu trưởng trần tình, “Takakazu năm nay 28 tuổi rồi. Tôi nghĩ đến việc chọn cho nó một đối tượng thích hợp mà mãi chưa có ai. Người bố mẹ thấy ổn thì nó mới xem ảnh đã lắc đầu. Cứ thế suốt.”

Tôi rủa thầm, tự ngó lại cái bản mặt của mình đi.

“Lần này tôi nhắm tới một người... Cậu biết là ai không?”

“Dạ...” Ai chả được, tôi nghĩ bụng.

“Là cô Aso Kyoko.”

“Ồ!!!”

Hiệu trưởng lộ vẻ khoái chí trước phản ứng của tôi, “Cậu ngạc nhiên không?”

“Rất ngạc nhiên ạ. Cô ta bao nhiêu tuổi nhi?”

“Hai mươi sáu. Tôi thích một cô con dâu chững chạc như vậy.

Takakazu xem ảnh cũng lộ vẻ hài lòng nên tháng Tám vừa rồi, hôm khai trường, tôi có trao đổi qua với Aso, cô ấy bảo muốn suy nghĩ thêm. Tôi đã đưa hình và Sơ yếu lý lịch của Takakazu cho cô ấy.

"À thế ạ? Sau đó thì sao?" Theo đà, tôi tò mò hỏi dồn.

"Sau đó chính là vấn đề. Đã ba tuần trôi qua mà cô ấy vẫn im hơi lặng tiếng. Dò ý thì cứ ậm ờ ậm ờ. Không thích thì nói không thích đi... Chẳng hiểu suy nghĩ thật của cô ấy thế nào nữa, nên tôi mới gọi cậu."

Nghe nửa chừng tôi đã đoán ra ý định của hiệu trưởng, ông muốn tôi dò hỏi tình cảm của Aso. Tôi cẩn thận hỏi lại thì hiệu trưởng gật đầu hài lòng, "Cậu đoán đúng. Chính là như vậy, nhưng chỉ thế thôi thì khác chi sai vặt. Tiện đây nhờ cậu tìm hiểu quá khứ của Aso hộ tôi. Tìm hiểu triệt để. Tất nhiên 26 tuổi thì thể nào chẳng có vài mối tình vắt vai. Tôi không bảo thủ đâu, quan trọng là hiện tại."

"Cháu hiểu rồi. Nếu cô ta không hào hứng với chuyện mai mối thì không cần phải tìm hiểu nữa, đúng không?"

"Nghĩa là nếu không có hi vọng gì ấy à?" Giọng hiệu trưởng không vui.

"Dạ... cứ cho là thế đi."

"Ừm... trong trường hợp đó, cậu hỏi giúp cô ấy chưa hài lòng ở điểm nào. Tôi sẽ cố giải quyết."

"Vâng ạ." Tôi toan hỏi nếu điểm chưa hài lòng chính là Takakazu thì hiệu trưởng định giải quyết kiểu gì, nhưng lại thôi. "Chú gọi cháu vì chuyện này thôi phải không ạ?" Tôi đổi giọng nghiêm nghị.

"Đúng. Cậu có chuyện gì à?" Hiệu trưởng tỏ ra thận trọng, hình như đã đọc được nét mặt tôi.

"Lại có kẻ định sát hại cháu."

"Cậu bảo sao?"

"Có kẻ định sát hại cháu. Hôm qua đang đi dưới sân có chậu hoa rơi từ trên cao xuống."

"... Chắc là ngẫu nhiên thôi!" Hiệu trưởng gượng cười, như muốn ép mình cho là ngẫu nhiên thật.

"Ngẫu nhiên mà xảy ra tới ba lần?" Trước đó tôi đã báo với hiệu

trưởng việc mình bị đẩy ở ga và suýt bị điện giật chết ở bể bơi.

"Rồi sao?"

Tôi chực vặn hỏi "Rồi sao?" là thế nào, nhưng mau chóng kìm lại, chỉ từ tốn nói, "Cháu định báo cảnh sát."

Hiệu trưởng liền đặt điếu thuốc xuống gạt tàn, khoanh tay, cau mày và nhắm mắt như gặp một bài toán khó. Dáng điệu rõ là không đồng tình với tôi. Cuối cùng, ông cất tiếng, "Chúng ta chờ thêm một thời gian."

Tôi không gật đầu. Hiệu trưởng vẫn nhắm mắt, chỉ có miệng cử động.

"Mấy trò nghịch tinh của học sinh thôi. Ở các trường khác, nhất là trường nam sinh, còn xảy ra nhiều vụ bạo lực của học sinh đầu gấu ấy chứ, thế mà người ta có để cảnh sát can thiệp đầu. Mấu chốt nằm ở cách đối thoại giữa giáo viên và học sinh." Nói tới đây, hiệu trưởng mở mắt ra, ánh nhìn như nài nỉ, dỗ dành tôi. "Quấy rối đấy. Đơn giản là quấy rối thôi. Ai giết cậu làm gì. Chưa chi đã tưởng thật rồi nhăm nhăm báo án thì sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ."

"Cháu thấy cách làm của thủ phạm là có ý đồ thực sự."

Hiệu trưởng đập bàn, mặt cau lại, "Cậu không tin tưởng học sinh à?"

Tôi kinh ngạc, không ngờ ông ta có thể thốt ra một câu như thế. Nếu là lúc khác chắc tôi phì cười mất. Ngụy biện được tầm này cũng giỏi đấy.

"Thôi nào, Maejima." Hiệu trưởng dịu giọng, thực thi chiến thuật vừa đấm vừa xoa. "Một lần nữa thôi. Để xem tình hình ra sao. Nếu mọi việc tồi tệ đi, tôi sẽ không ngăn cản cậu nữa. Cứ thế nhé, được không?"

Một lần nữa mà tôi bị thương, ảnh hưởng tới tính mạng thì ông tính sao? Nhưng tôi không đôi co, không phải vì chấp nhận, mà vì ngán ngẩm. "Một lần nữa ấy ạ?"

Nghe tôi lặp lại, hiệu trưởng thở phào như cất được gánh nặng, bắt đầu huyên thuyên về sự nghiệp dạy dỗ của nhà trường, giáo viên tốt nên ứng xử ra sao, học sinh ngoan sẽ biểu hiện thế nào... Chán cả

tai với mớ lý thuyết suông, tôi viện cớ "Cháu có tiết bây giờ" rồi đứng dậy. Khi mở cửa, nghe hiệu trưởng nói vọng theo "Vụ thằng con tôi... Nhờ cậu giúp nhé!", tôi chẳng buồn trả lời.

Ra đến bên ngoài đúng lúc chuông reo. Sắp tới giờ học buổi chiều. Hòa vào dòng học sinh đang hối hả, tôi trở về phòng giáo vụ.

Hiệu trưởng Kurihara không chỉ là hiệu trưởng, mà còn là chủ tịch trường nữ sinh Seika, một nhà độc tài đúng nghĩa, hứng lên có thể đuổi cổ ngay vài giáo viên, định hướng giáo dục thì thay đổi xoành xoạch. Tuy nhiên đánh giá của học sinh về ông lại không đến nỗi tệ, có lần Kei nhận xét, "Hiệu trưởng đáng khen ở chỗ thực tế, tham vọng rất rõ ràng."

Tính ra, hiệu trưởng Kurihara là chỗ bạn bè với bố tôi. Cả hai đã cùng trải qua nhiều vất vả giữa hỗn mang thời hậu chiến. Sau đó, bố tôi chuyển sang buôn bán, Kurihara theo đuổi con đường kinh doanh giáo dục. Mỗi người một hướng, Kurihara thành công, bố tôi thì mất sớm và để lại một khoản nợ kha khá cho mẹ tôi, khi ấy cũng đã đứng tuổi. Hiện giờ vợ chồng người anh trên tôi ba tuổi vừa trông coi tiệm đồng hồ gia đình vừa chăm sóc mẹ.

Sau khi khuyên tôi làm giáo viên, mẹ liên lạc với Kurihara. Kết quả là ông ngỏ lời mời tôi về dạy ở trường Seika. Do quan hệ hai nhà nên hiệu trưởng đối xử với tôi rất thân tình. Dĩ nhiên, đổi lại nhiều lần tôi phải tận tụy làm cho ông những thứ ngoài công việc. Nhiệm vụ được giao lúc này là một ví dụ.

Vừa bước vào phòng giáo vụ đã nghe tiếng con gái nói rất to, tôi đưa mắt nhìn thì thấy Murahashi và một học sinh đang đứng đối diện nhau.

"Em về lớp đi. Có chuyện gì để hết giờ." Murahashi trỏ tay ra cửa, hơi cao giọng.

"Trước khi về lớp em muốn hỏi lại cho rõ. Thầy vẫn cho rằng mình không sai, đúng không?"

Murahashi thấp hơn tôi một chút, chưa đến 1m70. Cô bé cao gần bằng anh ta, bờ vai nở nang, nhìn từ đằng sau cũng nhận ra là Hojo Masami.

“Thầy thấy mình không sai ở đâu cả.”

Murahashi nhìn thẳng vào Masami. Hẳn là cô bé cũng đang đáp trả bằng ánh mắt dữ dằn, nhưng cuối cùng chỉ nói, “Em hiểu rồi. Sau giờ học em sẽ quay lại.” Dứt lời, cô bé cúi chào Murahashi, đĩnh đạc bước ra khỏi phòng giáo vụ. Các giáo viên khác và cả tôi đều chỉ biết ngơ ngác nhìn theo.

“Có chuyện gì thế?” Tôi hỏi Hase đang lúi húi chuẩn bị cho tiết năm.

Hase e dè liếc về phía Murahashi, khẽ nói, “Thầy ấy mắng học sinh trên lớp, hình như gọi các em là cái ngữ chúng mày. Masami tới đây để phản đối cách gọi đó, cho rằng ‘cái ngữ’ là hàm ý sỉ nhục.”

“Có thế mà cũng...”

“Ừ, không đáng gì. Masami biết mà, chẳng qua thích làm căng thôi.”

“Ra vậy!” Đã hiểu sự việc, tôi về chỗ của mình.

Hojo Masami là lớp trưởng lớp 12A, thành tích luôn đứng đầu trường từ khi vào cấp ba tới giờ, thậm chí còn được xưng tụng “anh tài số một trong lịch sử Seika”. Cô bé phấn đấu thi đỗ Đại học Tokyo. Được thế thì quả là một dấu ấn tuyệt vời cho trường. Masami còn là chủ tịch câu lạc bộ kiếm đạo, là một kiếm sĩ hiếm hoi trong tỉnh, tóm lại văn võ song toàn đến mức nhiều người tiếc rẻ, giá cô bé là con trai thì tốt biết bao.

Từ hồi tháng Ba, nữ sinh này có những hoạt động rất lạ lùng, mặc dù dùng từ “lạ lùng” có khi lại bị bảo là kì thị. Nói theo giọng Masami là “đứng lên phá bỏ hệ thống quản lý giáo dục cổ hủ phi luật lệ và xem nhẹ nhân quyền của học sinh”. Tuy nhiên cô bé không hề tẩy chay giờ học, không vi phạm quy định về trang phục đầu tóc, vì biết rõ làm như vậy là vô nghĩa. Masami vận động học sinh khối Mười và Mười một thành lập nhóm nghiên cứu về việc nới lỏng quy định trang phục, rồi thông qua hội học sinh để đề xuất thay đổi với nhà trường. Tại sao lại là khối Mười và Mười một? Vì học sinh khối Mười hai thường bận rộn và đằng nào cũng sắp tốt nghiệp nên khó lòng cống hiến tích cực. Hiện tại, mới chỉ có ban trang phục là đi vào

hoạt động, nghe đâu Masami còn chuẩn bị lập ra ban đầu tóc.

Đối tượng mà Masami gọi là "gốc rễ của ung nhọt" và chĩa mũi dùi tấn công chính là ban quản lý học sinh, đặc biệt là Murahashi, vốn hay hà khắc gò ép học sinh. Rất nhiều lần, Murahashi dạy xong lớp 12A trở về phòng giáo vụ, Masami đùng đùng chạy theo để phản đối ngôn từ và thái độ trong giờ của anh ta.

Vì các biểu hiện này, Masami cũng bị nhà trường coi là cá biệt. Song họ không cản trở cô bé, vì cách làm của Masami luôn chính thống, đúng quy định, nội dung kiến nghị hợp lý, chưa kể thành tích học tập lại xuất sắc. Có giáo viên còn điềm nhiên bình luận, "Ráng chịu đựng cho tới khi em ấy tốt nghiệp là xong."

"Được mọi người chú ý nên nó ra vẻ đấy." Murahashi ngồi vào bàn nói trống không, giọng cay cú thấy rõ. Xem chừng sang học kì mới, khí thế của Masami vẫn không hề thuyên giảm.

Chuông kêu tiết năm. Ghế xô lịch kịch. Thấy Aso đứng dậy đi ra, tôi liền đứng dậy theo. Ra khỏi phòng giáo vụ khoảng mười mét thì tôi bắt kịp. Aso vén tóc liếc lại, ánh mắt lạnh lùng như muốn hỏi, chuyện gì?

"Ban nãy hiệu trưởng gọi tôi sang.

Aso thay đổi thái độ rõ rệt, bước chân chậm hẳn.

"Ông ta bảo tôi hỏi thăm cảm nghĩ của cô."

Lúc hiệu trưởng nhà, tôi đã tự nhủ sẽ hỏi thẳng đuột, tại không quen vòng vo, Aso dừng lại ở chiếu nghỉ cầu thang. Tôi dừng theo.

"Tôi có nhất thiết phải trả lời anh không?"

Giọng Aso rất bình tĩnh. Tôi từ tốn lắc đầu.

"Cứ nói trực tiếp với hiệu trưởng ấy, nghĩ sao nói vậy."

"Vâng, tôi sẽ làm thế."

Aso bước lên cầu thang. Trong lúc trao đổi, cô ta toàn tránh ánh mắt tôi. Chợt sinh ác ý, tôi nói vọng theo, "Hiệu trưởng còn bảo tôi điều tra quá khứ của cô nữa. Chắc cô hiểu là quá khứ gì chứ?"

Aso dừng chân, tôi quay lưng bước xuống cầu thang, để lại đằng sau sự im ắng đầy âu lo.

Tiết sáu hôm nay có giờ ở lớp 10A. Tôi chủ yếu dạy khối Mười hai, còn khối Mười chỉ có một lớp này. Phải sang học kì hai, khối Mười mới quen với sinh hoạt cấp ba và đi vào nề nếp hơn, chứ bây giờ vẫn kiểu động một cái là nhớn nhác xôn xao như học sinh cấp hai, làm tôi phát mệt.

“Mời các em lên bảng giải một số bài tập sau đây.”

Nghe tôi nói, ai nấy rụt cổ. Học sinh lớp này hầu hết đều không giỏi Toán.

“Bài thứ nhất Yamamoto Yuka, bài thứ hai Miyazaka Emi. Lên bảng nào!”

Tôi nhìn danh sách lớp rồi gọi tên. Yuka đứng lên, bộ dạng rụt rè. Cùng lúc, tiếng thở phào nhẹ nhõm lan đi trong lớp. Chán thật, nhưng tôi nhớ hồi cấp ba mình cũng vậy. Emi thì tiến tới với vẻ bình thản. Cô bé này rất giỏi. Đúng như dự đoán, tay trái cầm sách, tay phải cầm phấn, Emi nhuần nhuyễn làm bài, nét chữ tròn trịa thường gặp con gái tuổi này, đáp án chính xác.

Cổ tay trái cô bé vẫn đeo miếng băng. Emi là thành viên câu lạc bộ bắn cung. Trong đợt tập huấn mùa hè, tôi nghe kể Emi bị sái cổ tay trái. “Nghe kể” là bởi ban đầu Emi sợ tôi mắng nên nói dối là đến tháng để xin nghỉ tập. Không ngờ cô bé này lại có lúc thiếu bản lĩnh như vậy.

“Tay trái em khỏi chưa?” Tôi hỏi nhỏ khi Emi làm bài xong và chuẩn bị về chỗ.

“Rồi ạ.” Emi đáp khẽ.

Tôi định giảng giải thêm về bài tập trên bảng thì bị cắt ngang vì tiếng động cơ inh ỏi. Khu phòng học xây sát tường rào nên thỉnh thoảng tạp âm xe cộ ngoài đường vẫn vọng vào, nhưng tiếng động lần này khác hẳn, mà không chỉ một lần rồi thôi. Nó rú rít liên hồi.

Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy ba chiếc mô tô đang chạy vòng vòng ngoài đường. Thanh niên chạy xe mặc áo sặc sỡ, đội mũ bảo hiểm che kín mặt và rồ ga vô tội vạ. Tôi chưa gặp bọn họ bao giờ.

“Bọn đua xe thì phải.”

“Như kiểu đang gây chú ý...”

“Kinh quá!”

Học sinh ngồi gần cửa sổ bàn tán với nhau. Lớp ở tầng hai nên tầm nhìn rất rõ. Đám bên trong cũng nhôm dậy ngó nghiêng. Không khí ồn ào như cái chợ. Tôi quay lên bảng tiếp tục giảng, nhưng học sinh vẫn mải hóng hớt tình hình ở ngoài.

“Trông kìa, có thằng vẫy tay!”

Tôi định nhắc nhở là đừng dòm ngó nữa thì một học sinh chợt nói, “A, thầy giáo ra rồi!”

Nghe vậy, tôi bất giác ngoái nhìn. Hai người đàn ông đang tiến ra chỗ đám thanh niên đi mô tô. Trong hình dáng thì một người là Murahashi, người kia là Oda. Mỗi người xách một số nước. Thoạt đầu họ ôn tồn nhắc nhở, nhưng đám thanh niên vẫn dai dẳng bám trụ, họ bèn nâng xô hắt vào một chiếc mô tô làm chủ lẫn xe ướt sũng. Oda vốn là giáo viên thể dục, tiến tới định giữ tay tên ngồi trên xe. Đám thanh niên làu bàu mấy câu rồi rồ ga bỏ đi.

“Hay quá!”

“Thành viên ban quản lý học sinh có khác!”

Tiếng khen ngợi râm ran. Sức tập trung của học sinh càng tản mạn. Tôi giải thích xong bài tập trên bảng thì cũng gần hết tiết sáu. Đúng như dự đoán, khi trở về phòng giáo vụ, tôi thấy người ta túm tụm quanh Murahashi như đang tán thưởng một vị anh hùng.

“Cách đuổi cổ đó tuyệt đấy anh!”

Tôi khen đãi bôi. Murahashi tỏ ra khoái chí.

“Mấy trường khác hay áp dụng cách này lắm. May là cũng có tác dụng.”

“Cầu cho chúng nó đừng tới nữa.” Cô giáo đứng tuổi Hori cất tiếng.

Murahashi trở lại bộ dạng khó đăm đăm hằng ngày, “Không biết đám này ở đâu ra. Chắc toàn quân du côn du kè.”

“Người quen của học sinh trong trường chăng?” Nghe tôi nói vậy, vài ba giáo viên bật cười, “Không thể nào!” Nhưng Murahashi nghiêm mặt, “Có thể đấy.” Và anh ta tiếp luôn, giọng lạnh lùng cố hữu. “Nếu đúng thế, tôi sẽ đuổi cổ học sinh đó ngay lập tức.”

Hết giờ tôi định về nhà luôn. Nói gì thì nói, vụ chậu cây hôm qua còn khá ám ảnh. Bên ngoài không hẳn an toàn nhưng vẫn ít rủi ro hơn trong trường. Mà về thì cũng có nghĩa là đã ba ngày tôi không tập cùng câu lạc bộ. Ngày mai phải tham gia thôi.

Lúc tôi sắp về, Aso có lảng vảng lại gần nhưng tôi phớt lờ. Đối với Aso, đây là cơ hội làm dâu nhà giàu nên cô ta hẳn rất bận lòng về lời cảnh cáo của tôi ban nãy.

Hòa vào dòng học sinh, tôi ra khỏi cổng trường, cuối cùng một ngày làm việc cũng trôi qua. Tinh thần hôm nay thật rệu rã. Có lẽ là tại dồn dập quá nhiều chuyện.

Từ cổng trường tới ga S cuốc bộ mất khoảng năm phút. Sau một lúc đi chung đường với mấy tốp nữ sinh áo trắng váy xanh, tôi sực nhớ có việc cần vào cửa hàng bán đồ thể thao nên rẽ sang đường nhánh. Qua khu dân cư rồi ra tới quốc lộ nhiều xe cộ là tới cửa hàng. Đây là một trong số ít điểm bán dụng cụ bắn cung ở tỉnh này.

“Các em ở Seika dạo này tiến bộ chứ?”

Chủ cửa hàng hỏi thăm. Tôi quen anh ta từ hồi bắt đầu dạy ở trường. Anh ta hơn tôi tầm ba bốn tuổi, từng chơi khúc côn cầu nên thân hình rất cân đối, dù không cao.

“Không tiến bộ lắm. Tại huấn luyện viên kém.” Tôi cười ngượng.

“Sugita Keiko thế nào? Thấy bảo em ấy giỏi mà.” Anh ta hỏi y như hiệu trưởng. Nghe chừng nhiều người biết đến Kei.

“Cũng ổn. Không biết tiến được tới đâu... Giá có thêm một năm nữa thì tốt.”

“Ừ nhỉ. Cô bé học lớp Mười hai rồi còn gì, suy ra năm nay là cơ hội cuối cùng.”

“Đúng vậy.” Tôi trả lời lấy lệ, lựa mua vài món đồ rồi rời khỏi cửa hàng. Nhìn đồng hồ, đã hai mươi lăm phút trôi qua. Trời tháng Chín vẫn nóng nực. Tôi nới lỏng cà vạt và quay trở lại con đường ban nãy. Xe tải chạy qua làm đất cát cuộn tung, bám lên người, cà vạt dính vào cổ khiến tôi khó chịu.

Đến chỗ rẽ, tôi chợt dừng chân, vì trông thấy một chiếc mô tô dựng bên vệ đường. Không, nói cho đúng là vì nhận ra thanh niên

ngồi trên xe. Áo sơ mi vàng, mũ bảo hiểm đó. Không thể nhầm được! Đây là một trong ba thanh niên hồi chiều. Đáng nói là một học sinh Seika đang đứng cạnh tán gẫu với gã ta. Tôi quan sát cô bé. Khuôn mặt với mái tóc ngắn đổi kiểu kia... Là Yoko!

Bọn họ cũng nhận thấy tôi. Yoko hơi giật mình nhưng quay ngay đi như không quen biết.

Tôi ít khi nhắc nhở hay ra lệnh cho học sinh ngoài khuôn viên trường. Nhưng trong tình huống này, khó mà giả bộ không thấy và bỏ đi được. Tôi từ từ tiến lại. Yoko vẫn quay lưng về phía tôi. Thanh niên ngồi mô tô nhìn chằm chằm vào tôi qua kính mũ bảo hiểm.

“Em quen người này à?” Tôi hỏi Yoko. Cô bé không đáp, thay vào đó, thanh niên kia thắc mắc, “Đây là ai?” Tôi hơi bất ngờ vì cái giọng non nớt, tầm học sinh cấp ba mà thôi.

“Giáo viên ở trường.” Yoko đáp gọn, vẫn không ngoái lại.

Sắc mặt trong mũ bảo hiểm chợt thay đổi, “Cái gì? Giáo viên? Cùng hội với bọn hồi chiều hả?”

“Bọn hồi chiều” là Murahashi và Oda. Cách nói rất hằn học, nghe chừng còn ghim thù.

“Đừng ăn nói xách mé thế. Đừng để người ta tưởng tôi giống mấy người.”

Nghe Yoko chán chường nhắc nhở, thanh niên tắt hẳn vẻ hùng hổ, giọng tiu nghỉu sau lớp kính mũ bảo hiểm, “Thì tại vì...”

“Thôi đi đi. Tôi hiểu rồi.”

“Em sẽ cân nhắc chứ?”

“Tôi sẽ.”

Hai bên trao đổi mấy câu mà tôi không hiểu gì. Sau đó thanh niên nổ máy, thô bạo tới mức tưởng như làm rung chuyển cả mặt đất. Gã ngoảnh nhìn tôi, quát to, “Báo với bọn hồi chiều là nhớ cái mặt đấy!” Rồi rồ ga âm ầm, xả khói mù mịt phóng vụt đi.

Tôi lặp lại câu hỏi, “Em quen người này à?”

Yoko nhìn theo chiếc mô tô, “Bạn đua xe. Hơi đồng bóng.”

“Xe á? Yoko lái mô tô hả?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại, vì nhà trường cấm học sinh đi xe máy.

Yoko thản nhiên nói, “Lái chứ. Hồi hè lấy bằng rồi. Kêu ông già mua xe và lái chạy khắp nơi.” Giọng điệu ngông nghênh, khóe miệng nhếch thành nụ cười.

“Không phải là em rất ghét nói năng xách mé hả?”

Nghe tôi nhắc nhở, Yoko mím chặt môi, đoạn cất giọng lạnh lùng, “Không sao hết. Thầy cứ đi mà mách Murahashi.”

“Tôi không mách. Nhưng trường biết là đuổi học đấy.”

“Chẳng sao. Khu này em chạy nhiều. Trước sau gì mọi người chả biết.”

Khó xử trước thái độ bất cần của cô bé, cuối cùng tôi buột miệng, “Em ráng chờ tới lúc tốt nghiệp đi. Còn một thời gian ngắn nữa thôi mà. Tốt nghiệp xong lái bao nhiêu chẳng được. À đúng rồi! Lúc đó em chở tôi đi một vòng nhé. Chắc là thích lắm!”

Yoko không dịu nét mặt, thậm chí còn nhìn như khoan vào tôi, “Thầy bỏ cái giọng ấy đi, không hợp đâu.”

"Yoko..."

“Thôi dẹp! Kệ em.” Dứt lời, cô bé rảo bước thật nhanh, được vài mét ngoái lại buông thõng, “Quan tâm quái gì đâu mà cứ giả bộ.”

Tim chợt trĩu xuống, chân nặng trịch, tôi đứng lặng nhìn theo bóng dáng bỏ chạy về phía xa.

Quan tâm quái gì đâu mà cứ giả bộ.

Câu nói láy đi láy lại trong đầu tôi hồi lâu mới tắt.

Mặt trời đã lặn tự lúc nào.

3

Thứ Năm, ngày 12 tháng Chín. Tiết sáu, lớp 12B.

Vi phân, tích phân là cửa ải cuối cùng của môn Toán cấp ba. Không nắm vững phần này thì đừng mơ đạt điểm cao trong kì thi đại học. Chẳng biết có phải tại cách giảng của tôi mà cả lớp chưa bao giờ đạt điểm bình quân trên 50 khi kiểm tra vi phân tích phân.

Tôi viết các công thức toán phức tạp lên bảng, thinh thoảng nhìn xuống chỉ thấy những khuôn mặt vô hồn. Học sinh lớp Mười hay Mười một ít nhiều còn tỏ thái độ phản kháng kiểu "Sao lại phải học mấy thứ này nhi?" hay "Toán thì có lợi gì cho đời đâu!". Nhưng lên lớp Mười hai, học sinh chẳng buồn thắc mắc nữa. Chắc đã giác ngộ cả rồi, ai nấy đều mang vẻ mặt "Thích giảng thì cứ giảng đi!".

Nhìn một vòng các gương mặt học trò, tôi chợt dừng mắt ở Kei ngồi dãy bên trái, bàn thứ tư từ trên xuống. Cô bé chống cằm nhìn ra cửa sổ, không hiểu nhìn lớp khác tập thể dục dưới sân hay ngắm nghía nhà dân đằng xa. Ít khi cô bé lơ đãng thế này. Trong giờ của tôi, Kei tương đối chăm chú nghe giảng.

Tôi chưa tóm tắt xong bài học thì chuông báo hết giờ. Cả lớp tươi tắn vui vẻ hẳn lên. Vì không bao giờ giảng quá giờ, tôi lập tức gập sách lại, "Buổi học hôm nay kết thúc đây."

"Cả lớp, nghiêm! Chào thầy!" Lớp trưởng hồ hởi hô.

Ra khỏi phòng học vài bước thì Kei đuổi theo. "Thầy! Hôm nay thầy đến tập chứ?" Khác với hôm qua, giọng điệu cô bé hôm nay như tra hỏi.

"Tôi định thế."

"Định ấy ạ? Chưa chắc chắn ạ?"

"Ừ. À không... Chắc chắn."

“Thầy hứa rồi đấy nhé.” Nói xong, Kei nhanh chân quay về lớp.

Dõi theo qua kính cửa sổ, tôi thấy Kei đến chỗ Asakura Kanae và nói gì đó. Kanae là phó chủ tịch câu lạc bộ bắn cung. Chắc hai đứa trao đổi về việc luyện tập.

Về tới phòng giáo vụ giữa lúc Murahashi kéo Fujimoto, một giáo viên trẻ lại và nói liến thoắng, nghe chừng cắn nhằn vì kết quả bài kiểm tra đột xuất vừa rồi quá kém. Murahashi rất hay cằn nhằn, và chúng tôi luôn phải làm người lắng nghe. Đủ các kiểu nội dung, nào là học sinh hư, hiệu trưởng chậm hiểu, lương thấp... Vô cùng vô tận. Tuy nhiên có một điểm chung trong mọi câu chuyện, là anh ta rất hối hận vì đã trở thành giáo viên trường nữ sinh cấp ba.

Murahashi tốt nghiệp cao học Khoa học Tự nhiên tại một trường đại học công lập ở tỉnh nhà. Anh ta hơn tôi hai tuổi, cũng dạy Toán, nhưng khác tôi ở chỗ học cao học xong là đi dạy ngay nên thâm niên khá dài. Nghe đâu mấy năm đầu, anh ta định dạy đại học. Vốn phấn đấu trở thành giáo sư Toán nhưng thất bại nên đành làm giáo viên cấp ba. Lúc ấy anh ta chưa từ bỏ giấc mơ của mình, tiếc thay ước ao mãi không thành hiện thực nên giờ anh ta không buồn nghĩ tới việc dạy đại học nữa. Anh ta từng tâm sự với tôi, vào một lần các giáo viên Toán đi uống rượu.

“Tớ chẳng có ý định giảng bài cho học sinh hiểu.” Murahashi đã ngà ngà say, hơi rượu hầm hập phả vào tại tôi. “Tất nhiên ban đầu, hồi mới về trường ấy, tớ hăng hái lắm, tâm niệm giảng sao cho ai nấy đều thấm thía được môn học khô khan khó nhằn này. Khổ nỗi không thể, không thể. Tận tình đến đâu mặc kệ, giảng mười chúng không hiểu một. Nói đúng hơn, chúng không muốn hiểu. Ngay từ đầu đã không thèm nghe giảng. Thoạt tiên tớ tưởng là tại vấn đề ý thức. Chỉ cần có ý thức thì sẽ khác hẳn. Hóa ra nhầm to.”

“Tôi nghĩ là vấn đề ý thức thật mà.”

“Không phải hoàn toàn không phải. Đầu óc chúng nó chỉ đến thế thôi, không đủ sức chứa cho Toán cấp ba, dù muốn cũng không ngấm nổi. Với chúng nó, nghe giảng Toán chẳng khác gì nghe tiếng nước

ngoài, động lực phấn đấu tiêu tan. Kể cũng đáng thương. Nghe như nước đổ đầu vịt mà cứ phải ngồi yên suốt năm mươi phút."

"Vẫn có trường hợp học được mà. Theo chỗ tôi biết, phải đến hai ba em kha khá rồi."

"Số ít thôi. Hai phần ba là đồ bỏ. Nghiêm túc mà nói, đầu óc bã đậu không đủ khả năng tiêu hóa. Tớ nghĩ từ lớp Mười một nên cho học sinh chọn môn. Chó bắt đi cày sao được? Đứa nào đủ khả năng và can đảm chọn Toán thì sẽ rèn luyện tới nơi tới chốn. Thế thôi! Môn Toán cao sang đem nhồi nhét cho học trò ngày nay chỉ tổ giảm giá trị. Cậu thấy sao?"

"Ừm..." Tôi gượng cười đưa chén rượu lên môi. Toán thì cao sang cái gì? Tôi cũng chưa từng trăn trở về hệ thống giáo dục như Murahashi. Dạy học với tôi đơn giản là mưu sinh.

Murahashi chỉnh lại gọng kính vàng rồi tiếp tục, "Làm giáo viên ở trường nữ sinh cấp ba là sai lầm. Người ta cứ bảo bây giờ là thời đại phụ nữ đi làm. Thật ra đại bộ phận lấy chồng xong đều ru rú ở nhà, trường này liệu được mấy đứa mai đây vào công ty lớn, làm việc và tiến thân hơn nam giới? Hầu hết chúng nó đều chọn trường cao đẳng hay đại học nữ, bài vở vừa phải, ra trường làm văn phòng một thời gian, tóm được anh nào ổn ổn là cưới. Miệt mài dạy dỗ cái loại như thế thì thật là... Không hiểu sao tớ lại học cao học chứ... Càng nghĩ càng chán đời." Murahashi càng nói càng hăng, ngửa cổ nốc một hơi như để xua đi nỗi cám cảnh. Ngày thường anh ta cũng hay cằn nhằn, nhưng chưa bao giờ tỏ ra suy sụp như hôm đó.

"Kiểm tra đột xuất thì đổ tại bất ngờ. Khổ nỗi kiểm tra giữa hay cuối kì cũng có chịu ôn tập trước đâu. Chán không buồn nói nữa." Murahashi lấy tay gạt mái tóc rẽ ngôi bên rất chỉn chu của mình, trong không có vẻ gì là sẽ ngưng cằn nhằn.

Tôi nhẹ nhàng cầm bộ quần áo thể thao ra khỏi phòng giáo vụ trước khi bị anh ta túm lại. Tôi thường thay đồ ở phòng thay đồ dành cho giáo viên phía sau nhà thể chất. Đó là một căn phòng xây bằng gạch, rộng khoảng 16 m^2. Trong phòng có một bức tường cũng xây

bằng gạch giống tường ngoài, dùng để ngăn hai bên nam nữ. Phòng này cải tạo từ kho chứa đồ. Cửa ra vào bên nữ lại trổ ở mặt sau phòng, cấu trúc khá lạ, có lẽ nó vốn là cửa sổ hay đại loại thế. Tuy gọi là phòng dành cho giáo viên, nhưng giáo viên thể dục có chỗ thay riêng, nên đối tượng sử dụng phòng này chủ yếu là giáo viên không dạy thể dục, chỉ làm cố vấn cho câu lạc bộ mà thôi. Giáo viên cố vấn không thường xuyên tập với câu lạc bộ, thành ra rất ít người vào đây, lắm hôm chỉ mình tôi dùng.

Đang thay đồ thì Fujimoto xuất hiện. Cậu ta vừa cười vừa khẽ thở dài. Fujimoto là cố vấn câu lạc bộ quần vợt. Hôm nay chỉ có tôi và cậu ta sử dụng phòng thay đồ nam.

“Thầy Murahashi toàn thuyết giảng lê thê. Mệt quá.”

“Anh ta nói nhiều để giải tỏa căng thẳng đó.”

“Thật chẳng lành mạnh chút nào. Thay bằng vận động cơ thể thì hợp lý hơn.”

“Trí thức tinh hoa mà lại!”

“Trí thức tinh tướng thì có!”

Tôi bật cười trước câu nói đùa của Fujimoto, rồi ra khỏi phòng thay đồ.

Muốn đến bãi bắn cung, phải đi men theo khu phòng học rồi vòng qua sân vận động. Bình thường tôi đều đi đường này, nhưng do vụ chậu cây hôm trước nên tôi quyết định thay đổi lộ trình.

Câu lạc bộ bắn cung phương Tây trường Seika thành lập đã mười năm, khởi đầu là do một cố vấn cung đạo[*] cho học sinh tập thử. Bắn cung phương Tây không cứng nhắc như cung đạo, lại có nhiều yếu tố mang tính trò chơi nên các cô bé khá ưa thích. Sau hai, ba năm thì câu lạc bộ chính hành lập. Từ đó trở đi, với đồng phục sặc sỡ, động tác thanh tao, lại không quá vất vả như quần vợt hay bóng rổ, môn này trở nên hấp dẫn. Năm nào cũng có rất nhiều học sinh xin gia nhập. Bây giờ, câu lạc bộ bắn cũng đã có mặt trong nhóm năm câu lạc bộ lớn nhất của trường.

Hồi mới về nhận công tác, tôi được phân công làm cố vấn ở đây, do từng tập bắn cung suốt bốn năm đại học. Mà tôi cũng muốn cầm

lại cánh cung, nên kể ra là phù hợp.

Sau khi tôi về làm cố vấn, câu lạc bộ có khởi sắc. Vài thành viên tham gia thi đấu chính thức. Thành tích chưa nổi trội lắm nhưng tôi tin là một số em có kĩ thuật tốt như Kei và Kanae sẽ tỏa sáng sớm thôi.

Tôi tới sân tập bắn đúng lúc các thành viên vừa khởi động xong và đang đứng quay tròn quanh Kei nghe phổ biến nội dung tập hôm nay. Nghe xong ai nấy tản ra, nhanh chóng vào vị trí 50 mét và bắt đầu bắn. Một buổi tập như thường lệ.

"Mãi hôm nay thầy mới tới." Kei bước lại gần. "Thầy phải hướng dẫn bù cho những ngày trốn tập đi."

"Không phải trốn tập."

"Thật không ạ?"

"Thật chứ sao không. Mà thôi. Tình hình thế nào? Mọi người ra sao?"

"À dạ, vẫn tàng tàng."

"Trông tình hình thì năm nay ít hi vọng."

Ý tôi muốn nói tới giải vô địch cá nhân cấp tỉnh diễn ra tháng sau. Trong giải đó, ai có kết quả tốt sẽ đại diện tỉnh thi đấu toàn quốc. Tuy nhiên thực lực của chúng tôi chưa đủ, từ ngày thành lập câu lạc bộ chưa ai đạt được thành tích này. Điểm số cũng khỏi bàn, còn quá xa để với tới giải quốc gia.

"Nói thế chứ Kei thì sao? Cơ hội cuối cùng đấy."

Tôi nhớ lại buổi trao đổi với hiệu trưởng và chuyện phiếm với chủ cửa hàng đồ thể thao hôm qua.

"Em cũng muốn làm được điều gì đó!" Kei nói với giọng rất người lớn như mọi khi rồi bước tới vạch bắn 50 mét, luyện tập nội dung rút gọn để chuẩn bị cho vòng loại.

Môn bắn cung có hai nội dung là toàn năng và rút gọn. Nội dung toàn năng với nam bao gồm 90 mét, 70 mét, 50 mét, 30 mét; với nữ gồm 70 mét, 60 mét, 50 mét, 30 mét, mỗi cự ly bắn 36 mũi tên, tổng cộng 144 mũi và tính điểm tổng để xếp hạng. Nội dung rút gọn cả nam và nữ đều chỉ có hai cự ly 50 mét và 30 mét, mỗi cự ly 36 mũi,

tổng cộng 72 mũi và tính điểm tổng để xếp hạng. Tấm bia bắn là 10 điểm, vòng ngoài liền đó là 9 điểm, ra ngoài nữa là 8 điểm... cứ thế cho tới vòng ngoài cùng là 1 điểm. Có nghĩa điểm số cao nhất ở nội dung toàn năng là 1440 và rút gọn là 720.

Giải quốc gia thi nội dung toàn năng, còn ở tỉnh chỉ thi nội dung rút gọn. Tuyển thủ đông nên tổ chức nội dung toàn năng khá mất thời gian. Vì lý do đó, câu lạc bộ chúng tôi chỉ tập trung vào cự ly 50 mét và 30 mét để phục vụ cho giải đấu ở tỉnh.

Tôi đứng phía sau các cung thủ, kiểm tra tư thế đứng bắn và mức độ tiến bộ của từng người. Có em giương cung rất khí thế, có em nhẹ nhàng, có em bắn mạnh như con trai, có em lại rất thùy mị. Được đào tạo như nhau nhưng sau một thời gian, mỗi người lại hình thành cá tính hoặc thói quen riêng. Kể ra cũng không sao, đáng nói là hầu hết các cá tính và thói quen đó không đóng góp gì cho thành tích bắn cung.

Về kĩ thuật và lực bắn, Kei vẫn ổn định nhất. Phó chủ tịch Kanae ngày càng vững vàng nhưng chưa đủ để thi đấu toàn quốc. Các thành viên mới thì sàn sàn nhau, cứ giương cũng là nhả tên. Với nhóm này, chưa đến bước hướng dẫn tư duy bắn, riêng Emi lại gây chú ý vì bắn rất thận trọng. Lắp tên và giương cũng khá ổn, chỉ tiếc động tác buông dây chưa đạt. Cứ nhắm đích xong là thân thể cô bé run bần bật, đứng từ xa cũng thấy rõ.

“Em sao thế? Sợ à?” Tôi bắt chuyện. Emi giật mình ngẩng lên, rõ ràng là nín thở. Mất một lúc mới nhẹ nhàng thở ra và nói. “Trước khi bắn em cứ phân vân...”

“À ra thế!” Tôi gật đầu thông cảm, tình trạng này ai cũng trải qua. “Chỉ là chơi thể thao thôi mà. Đừng căng thẳng quá. Sợ thì cứ nhắm mắt mà bắn.”

Emi khẽ đáp “Vâng ạ” rồi từ từ kéo dây cung. Ngắm, kéo căng, nhắm mắt lại và thả cho tên bay ra.

Mũi tên cắm vào bia nhưng cách khá xa hồng tâm.

“Thế là được.”

Nghe tôi nói, Emi gật đầu, nét mặt vẫn căng thẳng.

Bắn xong cự ly 50 và 30 mét, tất cả giải lao mười phút. Tôi lại gần Kei.

“Mọi người bắn cũng tàm tạm.”

“Không xuất sắc lắm.” Kei nói, nét mặt vô cảm.

“Tốt hơn tôi tưởng. Không tới mức phải thất vọng.”

“Em thì sao?”

“Cũng được. Tốt hơn hồi tập huấn.” Tôi vừa dứt lời thì Kanae ngồi bên cạnh thản nhiên xen vào. “Tại Kei có bùa hộ mệnh của thầy nên mới bắn tốt đấy.”

“Bùa hộ mệnh?”

“Kanae, cậu đừng nói linh tinh.”

“Bùa nào cơ? Tôi không nhớ đã cho Kei cái gì như vậy.”

“Có gì đâu. Cái này này.” Kei rút một mũi tên ra khỏi ống đựng. Ống đựng là bao dài đựng tên đeo bên hông người bắn.

Đó là một mũi tên đã ngả đen, đuôi gắn lông vũ cũng màu đen. Tôi từng thấy mũi tên này rồi. Mà đâu chỉ là từng thấy. Tôi còn dùng nó suốt một thời gian dài.

Cung thủ thường có mũi tên riêng. Tùy phong cách bắn và thể lực, mỗi người chọn cho mình loại tên phù hợp về chiều dài, độ lớn, độ đàn hồi, góc cắm lông... Chưa hết, màu sắc, hình dạng và lông vũ, thậm chí hoa văn của logo cũng có thể tự phối theo sở thích. Nói chung không ai có mũi tên giống ai, cả về hình dạng lẫn kiểu cách.

Bộ tên tôi dùng bấy nay đã mòn nên hôm trước có chế bộ tên mới. Kei bèn nói muốn xin một mũi, và tôi đưa ngay. Mấy năm nay giới chơi bắn cung rộ lên trào lưu giữ một mũi tên khác với bộ tên của mình để trang trí. Mũi tên đó thường được gọi là tên hộ mệnh.

“Ô, hóa ra từ lúc mang theo nó, em bắn lên tay hả?”

“Tình cờ là thế. Chắc nhờ vía thầy.”

Kei cất tên vào ống. Tên Kei dùng dài 23 inch, còn mũi tên này dài 28,5 inch nên trội hẳn.

“Thích nhỉ! Cho em một tên vía tốt với.” Kanae vòi vĩnh.

Tôi bèn đáp, “Được thôi, tôi để trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ, em thích tên nào cứ lấy.”

Mười phút giải lao kéo dài thành mười lăm phút, buổi tập tái khởi động. Đồng hồ đeo tay đã chỉ quá 5 giờ 15 phút. Tiếp theo là nâng tạ, giãn cơ và chạy bộ. Lâu rồi tôi mới tập tới cuối buổi với học trò. Chạy năm vòng 400 mét đã đuối, giữa đường gặp câu lạc bộ quần vợt cũng đang chạy. Cố vấn Fujimoto chạy cùng, cậu ta sung sức lắm, dẫn đầu cả nhóm.

"Ồ, lâu quá mới thấy thầy Maejima chạy!"

Đây là giọng của người đang chạy hả? Chẳng có biểu hiện gì là hụt hơi cả.

"Ừ thì... thỉnh thoảng... cũng phải... Mà mệt thật!" Tôi đáp giữa hơi thở hổn hển.

"Thôi, em chạy trước nhé!" Fujimoto phăm phăm chạy tiếp. Tôi nhìn theo mà ngỡ như nhìn một sinh vật lạ.

Chạy xong quay về bãi bắn, tất cả cùng hít thở thư giãn, cuối cùng lại quây thành vòng tròn, công bố điểm số của mình. Bắt đầu từ chủ tịch, phó chủ tịch, ai cũng nhận xét vài lời về buổi tập. "Hãy tuân thủ từng bước cơ bản và bắn một cách trung thực," Kei nhắc nhở rất bình thường. Ngày nào cũng tập thì lấy đâu ra nhiều điều đặc biệt để nói.

Kết thúc buổi tập, đồng hồ đã chỉ hơn 6 giờ. Dạo này ngày ngắn đi, nhưng hiện tại trời vẫn sáng. Phía bên kia là sân quần vợt, họ thường tập lâu hơn chúng tôi.

"Hôm nay chắc thầy mệt lắm, phải không ạ?" Kei đuổi theo tôi, ống đựng tên nảy nảy bên hông.

"Tôi có làm gì đâu mà mệt."

"Chỉ cần thấy có mặt là được."

Tôi chợt giật mình. Sự vui vẻ lúc nãy đã biến mất, giọng Kei thực tế một cách lạ lùng.

"Chỉ cần thế thôi hả?" Tôi cố ý đùa. Chúng tôi trao đổi qua về việc tập luyện, nhưng Kei khá lơ đãng. Đang nói dở thì đã tới phòng thay đồ.

"Ngày mai thầy cũng tới chứ?"

"Tôi sẽ cố."

Bất bình với câu trả lời của tôi, Kei quay đầu bỏ đi. Trời chưa tối hẳn, chắc cô bé còn tập thêm một lúc. Tôi đặt tay lên cửa phòng thay đồ, tai vẫn nghe tiếng tên nảy lọc xọc trong ống theo nhịp chân Kei.

"Ủa?" Tôi chợt thấy lạ. Cửa bình thường đẩy một cái là mở mà sao giờ kẹt cứng thế này. Tôi đẩy mạnh hơn mà không ăn thua.

"Sao vậy ạ?" Chắc do thấy tôi lấn cấn ở cửa nên Kei quay lại.

"Cửa không mở. Hay bị vướng cái gì chăng?"

"Lạ nhỉ!" Kei nghiêng đầu nghi hoặc rồi vòng ra phía sau phòng thay đồ. Tôi cố đập cửa rồi nâng lên nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Một lúc sau Kei trở lại. "Thầy ơi, cửa bị chặn bằng gậy rồi. Em nhìn qua lỗ thông gió thấy thế."

"Bị chặn bằng gậy?" Tôi theo Kei vòng ra phía sau, thắc mắc ai lại làm thế. Lỗ thông gió là một ô nhỏ hình vuông, mỗi cạnh chừng 30 centimet, gắn cánh lật nghiêng ra ngoài khoảng 30 độ. Theo lời Kei, tôi ngó vào bên trong. Phòng tối mờ, phải căng mắt mới thấy.

"Ừ đúng. Ai làm thế nhỉ?" Tôi lùi ra khỏi lỗ thông gió.

Kei nhìn tôi chằm chằm, "Ai nhi... Hay có người bên trong?"

"Có người bên trong?" Tôi toan hỏi "Tại sao?" thì lại à lên. Kei nói đúng. Phải ở trong mới chặn cửa bằng gậy thế kia được.

Cửa bên nữ vẫn khóa. Chúng tôi lại vòng ra đằng trước, đập cửa. "Có ai không?" Gọi thế nào cũng không thấy hồi đáp. Hai thầy trò nhìn nhau, cùng linh cảm có chuyện chẳng lành.

"Chỉ còn cách phá cửa thôi." Nghe tôi nói, Kei gật đầu. Chúng tôi dùng hết sức xô mạnh người vào cánh cửa. Khoảng năm, sáu lần thì có tiếng răng rắc phía trên. Cửa đổ rầm vào trong, bụi bay mù mịt. Chúng tôi mất đà chúi tới trước. Vài mũi tên rơi ra khỏi ống đựng của Kei.

"Thầy ơi, có ai kìa..."

Nghe Kei chỉ, tôi nhìn theo vào góc phòng. Một người đàn ông mặc vest xám nằm gục ở đó, ngay phía dưới lỗ thông gió. Thế nên lúc nãy chúng tôi mới không phát hiện ra.

Áo vest xám này, tôi từng trông thấy rồi.

"Kei... Gọi điện thoại." Tôi nuốt nước bọt, cố nói thành lời.

Kei cứ bấu chặt cánh tay tôi, “Điện thoại à... Gọi đi đâu ạ?”

“Bệnh viện. À không, gọi cho cảnh sát tốt hơn.”

“Chết rồi hả thầy?”

“Chắc thế.”

Kei buông tay tôi, bước qua chỗ cửa vừa phá ra ngoài. Được một lúc cô bé quay lại, mặt xanh lét, “Mà ai đấy ạ?”

Tôi liếm môi rồi đáp, “Thầy Murahashi.”

Kei trợn tròn mắt câm nín, rồi cắm đầu bỏ chạy.

Hết giờ học đã lâu nhưng nhiều học sinh vẫn ở lại trường. Loa nhắc các em nhanh chóng ra về nhưng không có vẻ gì là chúng sẽ nghe theo, gần phòng thay đồ đã có đám đông hiếu kì tụ tập.

Trong lúc Kei đi báo cảnh sát, tôi đứng phía ngoài cửa phòng mới bị xô đổ. Tất nhiên quay mặt ra vì không đủ can đảm nhìn xác chết. Được một lúc thì Fujimoto lớn hở xuất hiện, bộ lô ba la tập xong sảng khoái quá hay đại loại thế, tôi không nhớ rõ. Đúng hơn là tôi không nghe. Tôi lắp bắp thuật lại sự việc. Nói một lần chưa rõ, tôi phải nói tới hai lần. Nhìn nét mặt ngơ ngác của cậu ta, tôi đưa tay chỉ vào bên trong.

Fujimoto la lên thất thanh. Các ngón tay run lẩy bẩy. Nhưng không hiểu sao, nhìn vẻ mặt kinh hoàng của cậu ta, tôi lại thấy bình tĩnh hơn. Để Fujimoto đứng đó, tôi chạy đi báo hiệu trưởng và trợ lý hiệu trưởng. Khoảng ba mươi phút sau, tôi quay về.

Trước mặt tôi, một toán cảnh sát đang sục sạo khắp nơi. Dù căn phòng bé tẹo, họ vẫn xem xét tỉ mỉ từng ngóc ngách, thỉnh thoảng trao đổi với nhau bằng giọng rất nhỏ để người ngoài không nghe thấy. Chúng tôi đứng túm tụm một bên nhìn lại, có cảm giác mỗi trao đổi của họ đều hàm chứa ngụ ý thâm thúy nào đó, nên càng thêm căng thẳng.

Cuối cùng, một điều tra viên cường tráng khoảng ba lăm ba sáu tuổi tiến về phía chúng tôi. Chúng tôi ở đây là tôi, Kei, Fujimoto, và Hori. Hori là một giáo viên đứng tuổi, dạy văn kiêm cố vấn câu lạc bộ bóng chuyền. Chị là một trong số ít người sử dụng phòng thay đồ

nữ, và hôm nay thì chỉ có đúng chị dùng.

“Tôi muốn trao đổi một chút.” Điều tra viên nói, giọng ôn tồn nhưng ánh mắt sắc lẹm và đầy cảnh giác khiến tôi liên tưởng tới mắt chó săn.

Họ gọi cả bốn đến phòng khách của trường, tiến hành lấy lời khai, đầu tiên là với tôi. Chắc do tôi là người phát hiện xác chết.

Tôi bước vào phòng khách, ngồi xuống đối diện điều tra viên. Anh ta cho biết tên mình là Otani. Ngồi cạnh Otani là một điều tra viên trẻ hơn, làm nhiệm vụ ghi chép, nhưng không xưng tên.

“Anh phát hiện ra sự việc lúc mấy giờ?” Đây là câu hỏi đầu tiên. Otani nhìn tôi như thăm dò. Lúc này, tôi không hề hay biết rằng về sau mình còn phải gặp anh ta nhiều.

“Tôi phát hiện sau khi tập xong với câu lạc bộ, tầm 6 giờ 30 phút.”

“Vậy à, câu lạc bộ gì?”

“Câu lạc bộ bắn cung, cung phương Tây ấy.” Vừa đáp tôi vừa nghĩ, sao phải hỏi đến câu lạc bộ.

“À thế à? Hồi trước tôi cũng chơi bắn cung... Mà thôi. Anh hãy thuật lại tình hình lúc phát hiện xác chết, càng chi tiết càng tốt.”

Tôi thuật lại khá chính xác mọi việc từ lúc tập xong tới lúc tìm ra Murahashi đã chết và đi báo cho mọi người, nhấn mạnh vào việc cửa phòng thay đồ bị chặn gây bên trong.

Nghe xong, Otani khoanh tay trầm ngâm hồi lâu mới hỏi, “Cửa bị đẩy mạnh mà vẫn không lay chuyển à?”

“Vâng, tôi còn đập rầm rầm nữa.”

“Vẫn không ăn thua nên anh phải dùng cả người để xô vào?”

“Vâng.”

Otani hí hoáy ghi vào sổ tay, nét mặt đăm chiêu. Và với nét mặt đó, anh ta hỏi tiếp, “Murahashi có bao giờ sử dụng phòng thay đồ không?”

“Không. Vì thầy ấy không làm cố vấn cho câu lạc bộ thể thao nào cả.”

“Nghĩa là ngày thường Murahashi không sử dụng phòng thay đồ,

tự dưng hôm nay lại vào phòng thay đồ... Chuyện này là sao? Anh nghĩ thế nào?"

"Chính tôi cũng thấy lạ." Tôi thành thật đáp.

Otani hỏi sang tình hình Murahashi gần đây cùng các hành vi nổi bật. Tôi nói qua về tính cách kiêu ngạo, tác phong hà khắc trong vai trò trưởng ban quản lý học sinh của anh ta, cuối cùng kết luận, "Thời gian gần đây thầy ấy không có biểu hiện gì lạ cả."

Otani chưa thỏa mãn, nhưng vốn không kì vọng nhiều nên chỉ khẽ gật gù, "Vậy à!"

"Với cả, có thể không liên quan tới bản chất vụ án, hiềm nỗi..." Anh ta mào đầu để đổi đề tài. "Tôi thấy vài điểm lạ khi kiểm tra phòng thay đồ. Anh giải thích giúp được không? Không có gì to tát đâu. Chuyện nhỏ thôi."

Otani quay sang điều tra viên trẻ tuổi, hỏi lấy một tờ giấy trắng rồi đặt trước mặt tôi, vẽ một hình chữ nhật phác họa phòng thay đồ.

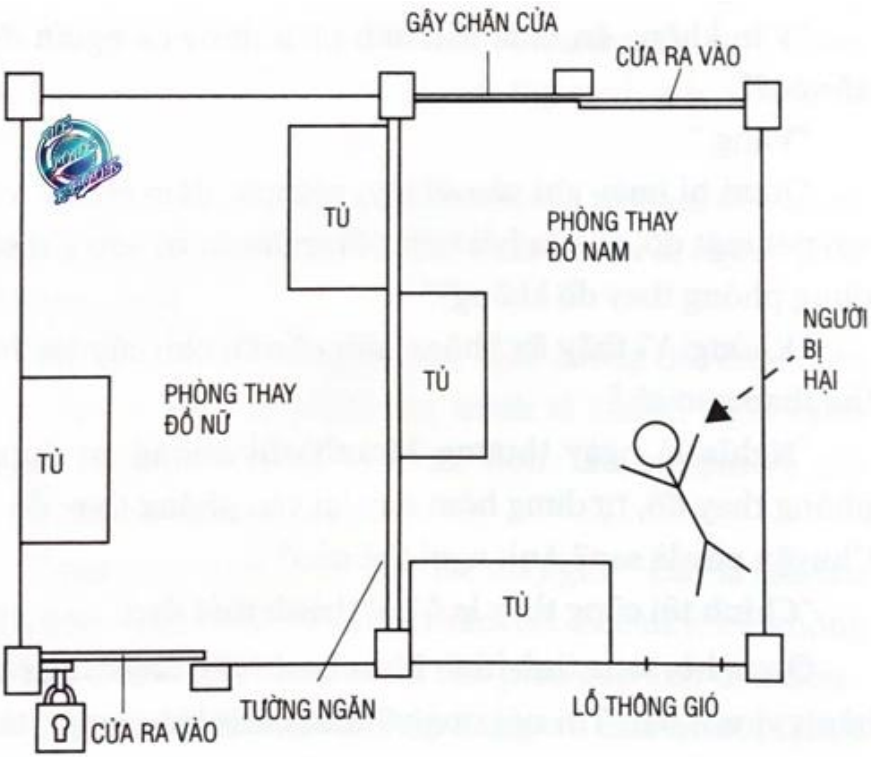

"Khi chúng tôi tới nơi, hiện trường như thế này đúng không? Gậy

chặn cửa đã rơi xuống.”

Tôi nhìn phác họa và gật đầu.

“Tôi muốn hỏi một điều. Phòng thay đồ nữ khóa ngoài. Bên nam thì sao? Bên nam quy định không cần khóa à?”

Câu hỏi này, cả tôi và Fujimoto đều khó trả lời. Chẳng qua do chúng tôi lười khóa mà thôi.

“Nói chung có quy định là phải khóa.” Tôi trả lời nước đôi.

“Nói chung... nghĩa là sao?”

“Chúng tôi không quen khóa. Vì phải đến phòng tạp vụ lấy chìa, dùng xong lại đi trả, hơi nhọc công. Mà trước giờ chưa bao giờ mất trộm cả.” Giải thích xong, tự tôi cũng thấy câu cuối hơi có ý biện bạch.

“Cho nên Murahashi thừa sức ra vào tự do, phải không?”

Otani suy luận một cách tự nhiên thôi, nhưng tôi có cảm giác anh ta đang ám chỉ rằng việc không khóa là một trong những nguyên nhân dẫn đến án mạng. Bất giác tôi nhún vai.

“Bên nam không khóa thì bên nữ có khóa cẩn thận mấy cũng vô nghĩa. Anh không thấy thế sao?”

Otani thắc mắc hợp lý. Như đã nói, giữa phòng thay đồ có tường gạch ngăn cách hai bên nam nữ, tường này không cao chạm trần, mà còn cách trần khoảng nửa mét cho thông thoáng. Nói cách khác, nếu muốn thì có thể trèo từ bên nọ qua bên kia.

“Thật ra trước đây, các cô giáo từng yêu cầu khóa cửa bên nam, nhưng chúng tôi không thực hiện... Sau vụ này chắc chúng tôi phải cẩn thận.” Tôi chợt lạc giọng.

“Gậy chặn cửa thì sao? Vẫn ở trong phòng từ trước à?”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó.”

“Nghĩa là ai đó đã mang vào?”

Tôi bỗng nhìn chằm chằm vào Otani. “Ai đó” là sao? Ngoài Murahashi ra thì còn ai chứ?

Otani vẫn thản nhiên như thể chi tiết này chẳng có gì to tát, rồi bất chợt ngẩng lên như sực nhớ ra, “Xin lỗi, tôi hỏi chuyện khác. Murahashi vẫn độc thân phải không?”

"... Vâng."

"... Vâng."

"Anh ta đang theo đuổi ai à? Anh có biết không?"

Chẳng rõ có phải là tại tính chất chủ đề, Otani rặn ra một nụ cười. Tôi hơi khó chịu trước thái độ cợt nhả ấy, bèn cố ý đanh mặt, "Ồ, tôi chưa từng nghe nhắc đến."

"Anh ta có qua lại chơi bời với các cô gái không?"

"Tôi không biết."

"... Thế à?" Nụ cười đưa đà đã tắt ngúm. Thay vào đó, Otani nhìn tôi bằng ánh mắt soi mói như ngầm bảo "Tôi không nghĩ anh nói dối, nhưng tôi cũng không cho rằng Murahashi chưa có người yêu".

"Anh cho hỏi, nguyên nhân tử vong của thầy Murahashi là gì?" Tôi tranh thủ hỏi lúc hội thoại tạm ngừng. Otani ngẩn ra một thoáng rồi trả lời ngắn gọn, "Ngộ độc xyanua." Tôi im lặng. Đây là một chất độc rất phổ biến.

Otani nói tiếp, "Có một chiếc cốc giấy rơi gần thi thể. Cốc đựng nước ngọt bán ở máy tự động trong nhà ăn. Chúng tôi đoán nước có pha xyanua."

"Thầy ấy... tự sát à?" Tôi bật ra một câu vẫn băn khoăn nãy giờ.

Mặt Otani đanh lại, "Đó là một giả thuyết đáng xem xét. Tiếc rằng lúc này chưa khẳng định được. Nói vậy chứ tôi cũng mong đây chỉ đơn thuần là một vụ tự sát."

Trực giác mách bảo tôi, tay điều tra viên này đang nghiêng về giả thuyết cố sát. Tại sao chứ? Nhưng giờ mà hỏi, chắc anh ta sẽ không trả lời đâu.

Cuối cùng, Otani hỏi tôi là gần đây có sự kiện gì lạ không. "Kể cả không liên quan tới Murahashi cũng được."

Tôi ngập ngừng, không biết có nên kể với tay này rằng mình cũng đang bị một kẻ nào đó tìm cách sát hại hay không. Thực sự lúc nhìn xác Murahashi, một suy nghĩ đáng sợ vụt qua trong đầu. Phải chăng anh ta đã chết thay tôi?

Tôi cũng đang bị đe dọa tính mạng! Câu nói suýt buột khỏi miệng, may là tôi tức tốc kìm lại được trước ánh mắt như chó săn kia. Tôi

không muốn bị một gã đàn ông có khứu giác tinh quái đánh hơi mọi chuyện xung quanh mình. Hơn nữa, đã hứa với hiệu trưởng rồi... Thành ra tôi chỉ đáp, "Nếu thấy gì lạ, tôi sẽ báo lại."

Được giải phóng, không hiểu sao tôi lại thở dài lúc rời khỏi phòng khách. Tôi nhận ra vai mình co cứng, chắc là tại đã quá căng thẳng.

Kei, Fujimoto và Hori đang ngồi chờ ở phòng bên cạnh. Thấy tôi, cả ba thở phào ra đón.

"Lâu thế. Họ hỏi thầy những gì?" Kei lo lắng hỏi. Cô bé đã thay về đồng phục học sinh tự lúc nào.

"Đủ thứ. Biết đến đâu tôi trả lời đến đấy thôi."

Ba người vẫn bồn chồn, xem chừng còn muốn hỏi han nhiều nữa, nhưng điều tra viên trẻ tuổi ngồi ghi chép cạnh Otani ban nãy đã xuất hiện sau lưng tôi.

"Em Sugita Keiko. Mời em qua đây."

Kei hoang mang nhìn sang, tôi im lặng gật đầu. Cô bé gật đầu lại rồi điềm đạm đáp, "Vâng!"

Trong lúc Kei trả lời ở phòng khách, tôi kể lại vắn tắt nội dung trao đổi ban nãy cho Fujimoto và Hori biết. Nghe xong, họ dịu nét lo âu, chắc đã yên tâm hơn vì nhận thấy bản thân sẽ không gặp rắc rối gì lắm.

Cuối cùng, Kei cũng quay ra, sắc mặt nhẹ nhõm hơn hẳn. Sau đó là Fujimoto, rồi Hori lần lượt được gọi sang.

Hơn 8 giờ, Hori rời khỏi phòng khách. Hôm nay cũng không còn việc gì nữa nên bốn chúng tôi cùng ra về, vừa đi vừa nói chuyện. Đại thể câu chuyện là thế này.

Kei có mặt lúc phát hiện thi thể. Phần mô tả tình hình hầu như khớp với lời khai của tôi, chỉ thêm công việc quan trọng là đi báo cảnh sát.

Fujimoto khai báo với tư cách là người cuối cùng sử dụng phòng thay đồ. Điều tra viên tập trung vào câu hỏi, có thấy gì khác lạ trong phòng giữa lúc thay đồ với lúc phát hiện thi thể không. Câu trả lời của cậu ta là "Tôi không để ý".

Còn các câu hỏi cho Hori thì thiên về khóa cửa bên nữ. Mở khóa

đi vào lúc mấy giờ, khóa cửa rời khỏi lúc mấy giờ, chìa cất ở đâu... Hori trả lời, "Sau giờ học chiều, tôi đến phòng tạp vụ mượn chìa, khoảng 3 giờ 45 phút mở khóa vào phòng thay đồ, khoảng 4 giờ ra khỏi phòng và khóa cửa. Chìa thì tôi giữ." Tất nhiên, trong lúc thay đồ không có ai ra vào, bên nam cũng không nghe động tĩnh gì lạ. Fujimoto rời phòng thay đồ vào khoảng 3 rưỡi nên điểm này là hợp lý thôi, cảnh sát không thắc mắc gì thêm. Hori còn khai, tủ đồ bên nữ bị ướt, phần ướt gần phía cửa vào. Cảnh sát nói họ cũng nhận thấy điều đó.

Kei, Fujimoto và Hori nhận được hai câu hỏi giống của tôi. Thứ nhất là có thấy gì lạ liên quan tới cái chết của Murahashi không, và thứ hai là Murahashi có người yêu không. Cả ba đều trả lời không thấy gì và không biết. Tôi vẫn băn khoăn vì sao Otani lại quan tâm tới chủ đề người yêu như vậy.

"Chắc là câu hỏi theo thủ tục thôi." Fujimoto không cho là đáng để ý.

"Có lẽ thế, nhưng tôi vẫn thấy họ quan tâm thái quá."

Không ai bình luận thêm trước nhận xét của tôi. Bốn chúng tôi im lặng đi ra cổng. Đám đông hiếu kì đã giải tán. Hori đột nhiên lẩm bẩm, "Chắc cảnh sát cho rằng thầy Murahashi bị giết nhỉ?"

Tôi dừng lại, quay sang nhìn chị. Kei và Fujimoto cũng dừng bước.

"Tại sao?"

"Tôi cảm thấy thế... Trực giác thôi."

Đột nhiên Fujimoto cao giọng, hoàn toàn lạc quẻ với bầu không khí, "Án mạng phòng kín. Thật là hấp dẫn." Cậu ta cố ý đùa bỡn, nhưng hẳn trong lòng cũng như tôi, không mong đây là án giết người chút nào.

Fujimoto và Hori đi xe đạp nên chúng tôi chia tay tại cổng trường. Tôi và Kei bất giác nhìn nhau, không ai bảo ai cùng thở dài rồi nặng nề cất bước.

"Cứ như nằm mơ ấy." Kei lẩm bẩm, giọng ỉu xìu khác hẳn bình thường.

“Ừ. Không thể tin đây là sự thật.”

“Mà chẳng biết có phải tự sát không?”

“Ừ, chẳng biết thế nào...” Tôi lấp lửng lắc đầu, bụng bảo dạ không thể có chuyện đó. Murahashi không phải dạng người dám tự sát. Thậm chí anh ta ham sống tới mức sẵn sàng gây tổn hại cho người khác để bảo toàn bản thân ấy chứ. Suy ra chỉ còn khả năng anh ta bị giết thôi. Tôi thoáng nhớ tới từ “phòng kín” mà Fujimoto vừa nêu. Đúng là hiện trường bố cục như phòng kín thật. Liệu có âm mưu gì như các tiểu thuyết trinh thám hay viết không? Nghĩ lại, điều tra viên Otani quả có đặc biệt quan tâm đến cấu trúc nội bất xuất ngoại bất nhập của căn phòng.

“À, có gậy chặn cửa nhỉ?”

“Đúng rồi. Em cũng biết còn gì.”

“Dạ vâng,” Kei lại đăm chiêu.

Một lúc sau chúng tôi tới ga. Tàu về nhà Kei ngược hướng tôi. Qua khỏi cửa soát vé, chúng tôi chia tay. Đứng trên tàu, tay bám vào dây da phía trên đầu, tôi vừa nhìn cảnh vật lướt qua cửa sổ vừa nghĩ về cái chết của Murahashi. Mới đây thôi anh ta còn sa sả chì chiết học trò, giờ đã thành người thiên cổ. Vẫn biết ai cũng phải chết, song kết thúc cuộc đời như thế thật quá đột ngột, không để lại chút dư âm nào.

Mà tại sao Murahashi lại chết trong phòng thay đồ? Có tự sát đi chăng nữa, đó cũng không thể là địa điểm anh ta chọn để từ giã cõi đời. Nếu bị giết thì sao? Phải chăng phòng thay đồ là địa điểm thuận tiện cho hung thủ? Hay có lý do đặc biệt bắt buộc hắn phải chọn phòng thay đồ?

Còn miên man suy nghĩ, tàu đã tới ga nhà, tôi thẫn thờ bước xuống, chân nặng như chì, cảm giác mệt mỏi rã rời xâm chiếm châu thân. Từ ga về chung cư mất khoảng mười phút đi bộ. Tôi đã sống ở chung cư này từ khi chuyển ra ở riêng, căn hộ có hai phòng ngủ, không con cái nên cũng không thấy quá chật. Tôi nặng nề leo cầu thang rồi bấm chuông cửa, lâu lắm rồi mới về muộn thế.

Sau tiếng tháo móc và vặn chốt lích kích, cửa mở. “Anh đã về!”

Yumiko chào. Trong phòng vọng ra tiếng ti vi.

Thay quần áo xong và ngồi vào bàn ăn bữa tối muộn, tôi đã tĩnh tâm hơn, bèn kể cho Yumiko nghe về vụ việc. Cô ấy kinh ngạc dừng đũa, "Tự sát hả anh?"

"Hừm... Chưa rõ nữa."

"Sáng mai xem báo chắc biết anh nhỉ?"

"Có lẽ vậy." Nói là nói thế chứ trong bụng tôi vẫn bán tin bán nghi. Cảnh sát còn chưa khẳng định được là tự sát hay cố sát mà. Ánh nhìn sắc lạnh của điều tra viên Otani lại hiện lên trước mắt tôi.

"Gia đình thầy ấy... chắc đau khổ lắm."

"Hắn rồi. May là chưa vợ."

Tôi chực kể với Yumiko là mình cũng đang bị đe dọa tính mạng. Cuối cùng lại thôi. Kể ra chỉ làm cô ấy hoảng sợ, chẳng ích lợi gì.

Đêm đó tôi không tài nào ngủ được. Không chỉ vì hình ảnh xác chết chập chờn trong đầu, mà còn vì càng nghĩ đến nguyên nhân cái chết, tôi càng trằn trọc. Murahashi bị giết thật ư? Nếu thế thì ai giết? Hung thủ và kẻ đang tìm cách giết tôi có phải là một không? Nếu là một thì động cơ là gì?

Yumiko nằm bên, hơi thở đều đều trong giấc ngủ say. Với cô ấy, cái chết của một người chưa từng gặp mặt, dù là đồng nghiệp của chồng, cũng chỉ là một mẩu tin qua đường. Tôi quen Yumiko hồi làm ở công ty cũ. Một cô gái ít trang điểm, lặng lẽ và giản dị. Các cô vào công ty cùng đợt thì suốt ngày hẹn mấy anh độc thân lái xe hóng gió hay đi đánh quần vợt. Yumiko hầu như không tiếp xúc với đàn ông, trừ cấp trên của mình. Với tôi cũng vậy, chi xã giao dăm ba câu lúc pha trà giúp.

Chẳng bao lâu ai nấy đều xì xào, "Ôi dào, con nhỏ chán lắm. Rủ mãi không đi. Có đi cũng nhạt nhẽo." Dần dần Yumiko vắng mặt luôn trong cả các buổi tụ tập của đồng nghiệp trẻ.

Thấy thế, một lần tôi rủ, "Hôm nay tan làm đi cà phê nhé!" Bụng bảo dạ sẽ bị từ chối thôi, không ngờ Yumiko nhận lời. Tôi còn hơi ngạc nhiên vì cô không tỏ vẻ gì là lưỡng lự.

Ở quán cà phê, chúng tôi chẳng nói năng mấy. Thinh thoảng tôi

lên tiếng, Yumiko gật đầu, và hầu như không chủ động bắt chuyện. Thế mà tôi lại phát hiện ra, người phụ nữ mình cần chính là thế này, một người biết sẻ chia những phút giây tĩnh lặng khiến lòng an ổn.

Dần dà chúng tôi hẹn hò. Gọi là hẹn hò, thật ra chỉ ngồi nhìn nhau, nhưng như thế cũng đủ để đôi bên tìm hiểu. Có lần tôi hỏi Yumiko, "Tại sao hôm đầu tiên anh rủ đi uống cà phê, em lại đồng ý ngay?" Yumiko suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Cũng giống lý do anh rủ em thôi." Chúng tôi để ý đến nhau, có lẽ vì cùng là những người lầm lũi.

Khi tôi nghỉ việc ở công ty và chuyển sang đi dạy, hai bên vẫn duy trì liên lạc. Tình hình không thay đổi nhiều, trừ việc Yumiko cởi mở với tôi hơn. Ba năm trước, chúng tôi về chung nhà bằng một đám cưới giản dị. Cuộc sống hôn nhân diễn ra bình thường, chỉ có một lần hơi trục trặc. Khoảng sáu tháng sau khi cưới, Yumiko có thai.

"Em sẽ phá thai chứ?" Tôi hỏi thẳng, giọng vô cảm.

Yumiko đang long lanh mắt báo tin vui, nghe thế thì quá ngỡ ngàng, nét mặt rạng rỡ vụt đông cứng.

"Bây giờ chưa con cái được đâu. Anh đã cẩn thận tránh rồi, sao lại dính?"

Không biết đau buồn vì tôi lạnh nhạt với tin vui, hay tổn thương vì câu "sao lại dính", hai hàng nước mắt lăn dài trên má cô ấy.

"Tại mấy tháng nay kinh nguyệt em không đều... Mà dù sao cũng lỡ có con rồi..."

Chữ "có con" khiến tôi phát cáu, "Đã bảo không được là không được. Đợi đủ điều kiện hẵng hay. Bây giờ sớm quá."

Yumiko khóc thút thít suốt đêm. Hôm sau, hai vợ chồng tới bệnh viện. Mặc cho bác sĩ thuyết phục, tôi vẫn quyết từ bỏ mầm sống nhỏ bé đó.

Điều kiện sống khó khăn chỉ là cái cớ bên ngoài. Lý do thực sự là, tôi thấy làm cha quá rắc rối và nặng nề. Một đứa trẻ chào đời, tính cách nó thế nào sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn của mình. Nghĩ vậy, tôi đâm ra sợ cảm giác có con.

Phải thừa nhận sự kiện này làm tình trạng gia đình thay đổi rõ

rệt. Yumiko sụt sùi suốt. Tôi thì thường xuyên cáu kỉnh. Trong một hai năm tiếp theo, Yumiko hay đứng ngẩn người trong bếp. Gần đây cô ấy đã hơi phấn chấn trở lại, nhưng chắc vẫn chưa tha thứ hoàn toàn, tôi cũng chẳng biết làm thế nào khác được.

Ít ra không để vợ mình âu sầu thêm lần nữa. Tôi thầm xác định.

Nghĩ tới nghĩ lui, quá 3 giờ tôi mới thiu thiu ngủ, nào ngờ ác mộng ập đến giày vò tinh thần. Tôi mơ thấy mình bị một bàn tay trắng trẻo đuổi bắt. Càng muốn nhìn rõ là tay ai thì hình ảnh càng nhòe mờ.

4

Ngày 13 tháng Chín.

“Hôm nay thứ Sáu ngày 13 đấy.” Đang chuẩn bị đi làm thì nghe Yumiko nói thế, tôi cũng vô thức liếc mắt lên cuốn lịch.

“Ừ nhỉ. Hôm nay anh nên về sớm thôi.”

Có lẽ là tại giọng tôi quá nghiêm túc, Yumiko tỏ ra ngạc nhiên.

Đang đứng bám lấy vòng nắm trên khoang tàu điện đông nghịt, chợt nghe sau lưng có ai đó nói “Murahashi”, tôi bèn ngoái lại thì bắt gặp sắc đồng phục quen thuộc.

Ba nữ sinh đang tán gẫu. Một trong số này tôi biết, hình như học lớp Mười một. Có lẽ cô bé cũng biết tôi, nhưng chưa nhận ra. Giọng các em mỗi lúc một to.

“Nói thật, các cậu có thấy nhẹ người không?”

“Bình thường. Ngay từ đầu tớ đã chẳng thèm để ý đến lão ta.”

“Thế á? Đã ba lần Murahashi bắt tớ phải nối dài chân váy đấy.”

“Là tại cậu lộ liễu quá thôi.”

“Thế á...”

“Gì thì gì, giờ không còn ánh mắt nhầy nhụa đó là quá tốt rồi.”

“Ừ đúng đấy.”

“Trông trí thức thế mà bản chất lại quá tởm lợm.”

“Ờ, rõ là dâm dê. Tớ có chị bạn ở lớp trên á, chị kể có hôm ăn mặc hơi hở hang một chút, thế là lên lớp lão cứ nhìn chòng chọc. Chị phải lấy sách chặn lại, lão mới nhớn nhác nhìn đi chỗ khác.”

“Tởm thế.”

Ba cô bé cười ầm ĩ, chẳng để ý gì đến xung quanh.

Tàu tới ga. Tôi đi sau ba nữ sinh. Trong chúng vô tư đến kinh

ngạc. Không biết nếu người chết là tôi thì chúng sẽ bàn tán những gì? Tôi chợt thấy sợ sự vô tư đó.

Báo sáng nay báo cũng đưa tin vắn tắt về vụ hôm qua. Tiêu đề là, "Giáo viên trường trung học nữ sinh tự sát?" Chấm hỏi cuối câu cho thấy cảnh sát chưa đưa ra kết luận. Nội dung chỉ tường thuật sơ lược chứ không đi sâu vào chi tiết nào, tất nhiên không đề cập tới phòng kín. Đọc xong chỉ thấy toát ra ấn tượng: một vụ án bình thường.

Đến trường thể nào cũng bị hỏi linh tinh. Thoáng nghĩ đã thấy chân nặng trịch, bước đi uể oải. Tôi mở cửa phòng giáo vụ, Fujimoto đang thì thào giữa một nhóm xúm xít, Hase và Hori đứng nghe. Ano Kyoko cũng đứng cùng những bộ dạng hơi kì lạ.

Thấy tôi sắp tới bàn làm việc, Fujimoto lập tức bỏ Hase và cả đám ở đó, le te chạy tới.

"Hôm qua anh mệt không!" Cậu ta khẽ hỏi, không tươi cười như mọi khi nhưng cũng không đến nỗi rầu rĩ như hôm qua. "Điều tra viên kia lại tới rồi, cái tay tên Otani ấy."

"Điều tra viên Otani?"

"Vâng, anh ta ngó qua phòng tạp vụ. Đúng là tay điều tra hôm qua đấy."

"Thế à..."

Chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, tôi đoán ngày ra mục đích khiến Otani tới phòng tạp vụ. Anh ta muốn hỏi thêm về việc khóa cửa bên phòng thay đồ nữ đây mà. Cái tay tinh nhạy đó đang ráo riết tìm cách làm sáng tỏ bí ẩn phòng kín. Nghĩa là cảnh sát đang nghiêng về giả thuyết bị giết.

Trước giờ học, trợ lý hiệu trưởng có vài lời chỉ đạo. Vẫn cách nói dài dòng không đi ngay vào ý chính như mọi khi. Đại khái là vụ việc hôm qua phó thác cho cảnh sát điều tra; hiệu trưởng và trợ lý sẽ trực tiếp trả lời báo chí, giáo viên không tự ý phát ngôn lung tung; học sinh chắc chắn rất dao động, giáo viên phải bình tĩnh, vững vàng.

Họp xong, giáo viên chủ nhiệm tỏa về các lớp để sinh hoạt đầu giờ với học sinh. Tôi đi ra cùng họ, dù năm nay không chủ nhiệm lớp nào. Khi ra cửa, tôi chợt liếc thấy Aso bật dậy như chỉ chờ có vậy.

Lúc tôi quay người đóng cửa, cô ta đang thì thào ở chỗ Fujimoto, sắc mặt nghiêm trọng, đoán chừng là hỏi về vụ hôm qua. Tôi ra khỏi phòng giáo vụ sớm vì muốn ghé qua một nơi. Đó là phòng tạp vụ. Tôi muốn biết Otani đã tìm hiểu gì ở đó.

Ở phòng tạp vụ, bác Ban đang chuẩn bị đi cắt cỏ. Đầu đội mũ rơm, hông giắt khăn mặt. Tạo hình hợp với bác tới mức tôi phải bật cười.

"Chào bác. Trời nóng quá nhi."

"Ờ, nóng ghê!" Nghe tiếng chào, nụ cười nở ra trên gương mặt rám nắng, bác Ban trả lời và lấy khăn lau mồ hội trên mũi.

Bác Ban làm lao công ở trường này đã mười mấy năm nay. Tên thật của bác là Bando, nhưng không nhiều học sinh biết điều đó. Bác thường bảo mình mới 49 tuổi, trong khi các nếp nhăn trên mặt thể hiện rõ tuổi sáu mươi.

"Hôm qua chắc bác cũng mệt."

"Mệt chứ. Lần đầu tiên trong đời tôi gặp một vụ như vậy. Làm lâu mới thấy nhiều vấn đề. À mà thầy là người phát hiện ra phải không?"

"Vâng, cảnh sát tra hỏi nhiều quá. Phát mệt lên được bác ạ." Tôi giả bộ nói thật lơ đãng để dẫn dụ bác.

"Sáng nay cảnh sát tới đây đấy." Bác Ban dính mồi nhanh hơn tôi tưởng.

Tôi ra chiều sửng sốt, "Họ tới hỏi gì vậy bác?"

"Không có gì to tát. Họ hỏi về chìa khóa. Rằng liệu có người nào tự tiện lấy chìa mang đi được không. Bảo quản chìa khóa là nhiệm vụ của tôi mà, tất nhiên tôi trả lời là mình trông nom rất chặt chẽ."

Bác Ban nổi tiếng cẩn thận. Việc quản lý chìa cũng vậy. Tủ đựng chìa nằm trong góc phòng tạp vụ, luôn khóa chặt bằng một ổ khóa chắc chắn, khóa xong mang chìa tủ theo người. Mượn chìa phòng thay đồ hay phòng nào khác cũng đều được theo dõi nghiêm ngặt. Người mượn phải ghi tên vào sổ, thấy đúng người và tên bác Ban mới cho mượn.

"Họ còn hỏi gì không bác?"

“Không, à có, họ về chìa dự phòng.”

“Chìa dự phòng ấy ạ?” Tôi thầm gật gù.

“À, họ hỏi phòng thay đồ còn chìa nào khác không ấy mà.”

“Bác trả lời sao?”

“Tất nhiên phải có chứ. Kẻo mất chìa lại không vào được. Anh ta bèn hỏi chìa dự phòng ở đâu... Cảnh sát điều tra có khác. Hỏi kĩ quá!”Bác Ban cầm tờ báo cũ quạt quạt vùng mặt. Vốn hay ra mồ hôi nên mùa hè bác chỉ mặc độc áo may ô.

“Bác trả lời sao?”

“Tôi nói là cất ở một nơi đáng tin cậy. Xong lại hỏi anh có muốn biết chỗ đó không. Anh ta cười nhạt bảo nếu bác chắc chắn chỗ đó không ai lấy được thì thôi, không cần nói. Tay này quả là ghê gớm.”

Công nhận, con người đó rất ghê gớm.

“Cảnh sát chỉ hỏi vậy rồi đi hả bác?”

“Ừ. À, anh ta còn hỏi tên những người đã mượn chìa nữa. Tôi giở sổ ra chỉ thấy tên cô Hori và cô Yamashita. Mà chẳng cần giở sổ tôi cũng biết.”

Hori và Yamashita. Hai cô giáo sử dụng phòng thay đồ nữ.

“Hết rồi thầy ạ. Mà thầy Maejima quan tâm đến chuyện cảnh sát hỏi gì lắm à?”

“Dạ, cũng không hẳn...”

Có lẽ tôi đã hỏi han hơi nhiều, bác Ban nhìn tôi dò xét.

“Cháu là người phát hiện đầu tiên, nên muốn biết cảnh sát họ tìm hiểu thế nào.” Tôi giải thích để khỏi bị suy diễn lung tung, rồi xin phép đi.

Tiết một tôi có giờ ở lớp 12B. Học trò không hay đọc báo mà đều biết về vụ hôm qua, có thể chúng nghe Kei kể. Thoáng trông là biết chúng đang háo hức đợi tôi đề cập đến. Nhưng tôi quyết định hôm nay lại càng phải tập trung vào bài giảng, không có tâm trạng tán gẫu về cái chết của Murahashi.

Trong giờ học, thỉnh thoảng tôi nhìn về phía Kei. Tối qua lúc từ giã, sắc mặt cô bé nhợt nhạt, sáng nay thấy đỡ hơn. Tuy nhiên, tôi vẫn hơi băn khoăn vì Kei hướng mặt lên bảng nhưng ánh mắt lại dõi

vào một điểm xa xăm vô hình nào. Học trò trong lớp cứ lăm le đợi tôi nói chuyện. Tôi bèn giao bài tập cho chúng làm và đến bên cửa sổ nhìn xuống sân trường. Dưới sân có lớp học thể dục. Một giáo viên đang làm mẫu động tác nhảy cao cho học trò xem. Đó là Takei. Cậu ta mới tốt nghiệp đại học thể dục thể thao, hiện vẫn là vận động viên ném lao và rất được các nữ sinh hâm mộ. Chúng đặt cho Takei biệt danh "Hy Lạp", có lẽ là do cơ bắp cuồn cuộn và nét mặt kiên nghị khi ném lao.

Đúng lúc định rời mắt khỏi lớp thể dục để quay vào, tôi chợt liếc thấy một bóng dáng quen thuộc. Thân hình vạm vỡ, đi như lên gân lên cốt. Điều tra viên Otani! Anh ta đi ra phía sau khu phòng học bên cạnh, về hướng phòng thay đồ. Chắc là quyết tâm tìm hiểu thật kĩ căn phòng đây, tôi nghĩ bụng.

Otani đã hỏi cặn kẽ bác Ban về việc quản lý chìa. Chắc anh ta cho rằng thủ phạm đã mở cánh cửa Hori khóa, gây án xong thì khóa lại. Mở bằng cách nào thì chưa rõ.

"Thầy ơi..." Một học sinh ngồi cạnh cửa sổ khẽ gọi. Bài trên bảng đã giải xong. Tại tôi cứ đứng thần người nên học trò phải đánh tiếng.

"Nào, tôi chữa bài nhé." Tôi cố ý nói và quay lên bục giảng, đầu óc vẫn luẩn quẩn về Otani. Anh ta đang tìm hiểu cái gì ở phòng thay đồ? Lúc này tôi quan tâm tới điều đó hơn.

Hết giờ học, như một lẽ tự nhiên, tôi đi về phía phòng thay đồ. Thâm tâm tôi muốn tận mắt xem xét hiện trường một lần nữa.

Phòng thay đồ nam không có ai. Phía ngoài giăng dây chắn dán giấy ghi "Cấm vào". Tôi ngó qua cửa lớn. Vẫn không khí bụi bặm nồng mồ hôi. Trên sàn là viền phấn vẽ quanh xác Murahashi. Viền đơn sơ thôi, nhưng nhìn đến chỗ cánh tay, tôi vẫn choáng váng y như lúc phát hiện xác chết.

Tôi vòng sang phía cửa phòng thay đồ nữ. Cửa không khóa. Chắc cảnh sát mang ổ khóa đi rồi. Cánh cửa này liệu có cài cắm gì không? Nghĩ thế, tôi đóng mở rồi thử nhấc nó lên. Cửa nặng hơn tôi nghĩ, ngoài ra chẳng có gì lạ cả.

"Chẳng có gì lạ, đúng không?" Giật mình vì tiếng nói sau lưng, tôi

bất giác rụt cổ như trẻ con bị bắt quả tang nghịch ngợm.

"Chúng tôi đã tìm hiểu khá kĩ, nhưng không thu hoạch được gì..." Otani đặt tay lên cửa và nói. "Cửa phòng nam bị chặn bên trong. Phòng nữ khóa ngoài. Hung thủ vào bằng cách nào và ra bằng cách nào? Bí ẩn ghê! Tôi thấy vụ này hấp dẫn đấy, dù rằng làm cảnh sát mà lại bảo án mạng hấp dẫn thì không phải phép chút nào..." Otani mỉm cười nhìn tôi. Đáng ngạc nhiên là ánh mắt anh ta cũng cười. Không biết anh ta nói thật đến đâu. Một người khó nắm bắt!

"Hung thủ? Nghĩa là thầy ấy bị giết chứ không phải tự sát?"

Nghe tôi hỏi, Otani vẫn cười, "Bị giết. Chắc chắn thế!"

Giọng anh ta rất tự tin, tôi hỏi tiếp, "Có căn cứ nào chăng?"

"Không tìm thấy động cơ tự sát. Tự sát thì không lý gì lại chọn chỗ này. Mà chọn chỗ này thì cũng không nhất thiết phải đóng chặt cửa phòng. Một loạt cái không như thế chính là căn cứ đầu tiên." Otani đáp.

Một lần nữa tôi lại nhận thấy, quả là khó xác định Otani nói thật hay đùa.

"Căn cứ thứ hai?"

"Kia kìa." Otani chỉ vào phòng, chính xác là chỉ vào bức tường ngăn hai bên nam nữ. "Có dấu vết leo tường. Bờ tường đầy bụi, nhưng có một đoạn sạch hơn, giống như bị chà xát. Chúng tôi cho rằng hung thủ đã leo từ bên nam qua bên nữ."

"Để làm gì?"

"Chắc là để trốn." Otani thản nhiên nói. "Bằng cách nào đó, hung thủ đã mở cửa bên nữ, gặp Murahashi bên phòng thay đồ nam, tìm thời cơ hạ độc anh ta, sau đó chặn cửa rồi trèo qua tường ngăn sang bên nữ và trốn ra ngoài. Trốn ra ngoài xong thì khóa cửa vào như cũ."

Tôi hình dung theo mô tả của Otani. Cũng hợp lý đấy. Vấn đề là hung thủ mở khóa bằng cách nào?

"Ừ, đây là điểm bế tắc nhất." Nét mặt Otani lại không có biểu hiện gì là bế tắc. "Trong khoảng thời gian đó, chìa do cô Hori giữ nên tôi đã nghĩ tới khả năng đánh thêm chìa. Muốn đánh thêm thì phải có

chìa đã, tôi bèn đến phòng tạp vụ tìm hiểu xem việc quản lý chia thế nào...” Otani gượng cười rồi gãi đầu như hồi tưởng. “Bác... tên là Bando phải không nhỉ... đã lật đổ giả thuyết này của tôi.”

Tôi thầm gật gù, đúng như bác Ban kể.

“Có thể đánh chìa từ ổ khóa không?”

“Có loại làm được. Kiểu đổ nến hay sáp vào lỗ khóa để làm. Tiếc rằng ổ khóa ở đây không thuộc loại ấy.” Otani lấy bao thuốc ra khỏi túi áo, rút một điếu đưa lên miệng rồi lại mau chóng cất đi. Chắc sực nhớ đang ở trường học.

“Sau đó tôi nghĩ tới chìa dự phòng. Bác Bando nói chìa dự phòng không thể tùy tiện mượn được. Thành thử, buộc phải đánh dấu hỏi vào những người đã sử dụng chìa chính. Tìm hiểu ra thì chỉ có hai cô Hori và Yamashita. Hơn nữa, ổ khóa mới thay đầu học kì hai. Nghĩa là hung thủ không thể chuẩn bị chìa từ trước.”

“Cho nên phải nghi ngờ các cô Hori và Yamashita?”.

Otani vội vàng xua tay, “Không phải. Chúng tôi không suy luận đơn thuần như thế. Hiện giờ chúng tôi đang tìm hiểu xem mượn chìa xong hai cô có đưa cho ai nữa không. Đồng thời đi hỏi thăm các tiệm khóa quanh đây.”

Otani vẫn giữ vẻ tự tin thường lệ. Tôi bèn hỏi một câu mới nghĩ ra.

“Các anh chỉ quan tâm tới ổ khóa bên nữ thì đã đủ chưa? Hung thủ có thể thoát ra ngoài từ bên nam lắm chứ.”

Khuôn mặt Otani không biến đổi, nhưng ánh mắt lóe lên, “À... Ý anh là việc chặn cửa được thực hiện từ bên ngoài?”

“Không thể sao?”

“Không thể.”

“Buộc dây vào gây rồi kéo dây qua khe cửa chẳng hạn...”

Tôi chưa nói hết, Otani đã lắc đầu.

“Cách làm đó hay gặp trong tiểu thuyết trinh thám cổ điển. Thực tế không khả thi. Buộc dây thì tháo bằng cách nào? Gậy chặn cửa có tiết diện vuông, không thấy dấu vết buộc dây. Hơn nữa, chặn cửa bằng cây gậy dài như vậy từ bên trong đã khó, không thể thực hiện

từ khoảng cách xa bên ngoài chỉ bằng sợi dây, kể cả dây kim loại."

"Anh nói cây gậy dài như vậy... Có gì liên quan tới chiều dài à?"

"Rất liên quan. Dài quá chặn xong dễ bị lệch sang một bên. Dài vừa đủ là vững nhất, và không mất sức. Gậy đây gá vào cửa theo một góc 45 độ, dứt khoát phải dùng khá nhiều sức mới làm được. Vết lõm ở đầu gậy và cánh cửa đã chứng minh điều đó."

"Thế à..."

Cảnh sát giỏi thật! Họ đã tìm hiểu mọi khả năng ngay từ đầu rồi.

"Các anh có phát hiện gì qua dấu vân tay không?"

Tôi nhớ đến tình tiết thường gặp trong phim hình sự. Otani lắc đầu.

"Trên ổ khóa chi có vân tay của cô Hori. Cửa bên nam có nhiều vân tay, nhưng dấu mới nhất là của anh và cậu Fujimoto. Cửa bên nữ chỉ có của cô Hori và cô Yamashita... Cây gậy gỗ thì cũ lắm, không thu được dấu vân tay."

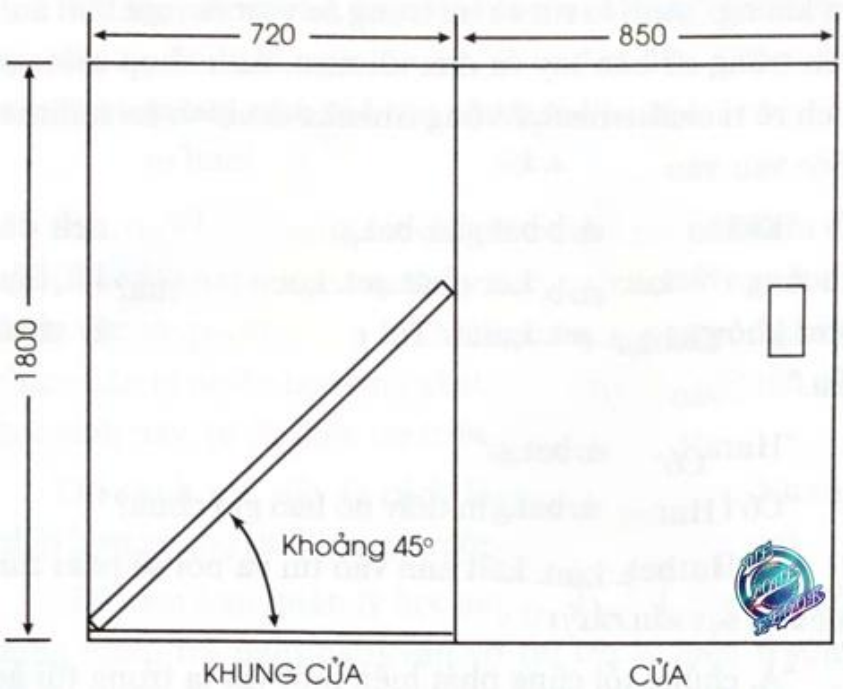

"Nghĩa là hung thủ đã xóa dấu vết?"

"Bằng cách đeo găng, hoặc bôi keo lên đầu ngón tay rồi để khô.

Gây án muốn kín kẽ thì mấy khâu này phải chuẩn bị trước."

"Các anh tìm hiểu về chiếc cốc giấy chưa?"

"Anh tra vấn không kém gì nhà báo nhỉ." Otani nhếch miệng cười mỉa. "Cốc giấy, soda pha xyanua, người làm chứng... Tất cả vẫn đang điều tra, và thú thật chưa tìm ra vết tích. Mọi chuyện mới chỉ bắt đầu. Mới bắt đầu thôi." Đến đây, Otani đổi giọng úp mở. "Tuy nhiên... hôm qua bên giám định tìm thấy một thứ hơi lạ ở phía sau phòng thay đồ, tôi hơi quan tâm vì chưa rõ có liên quan tới vụ án không." Anh ta rút từ túi trong áo vest ra một tấm ảnh đen trắng cỡ bàn tay và đưa tôi xem. Ảnh chụp một sợi xích rẻ tiền gồm nhiều vòng nhỏ đường kính ba milimét móc vào nhau.

"Kích cỡ trong ảnh gần bằng vật thật. Sợi xích dài khoảng vài centimet. Lúc nhặt được có dính chút đất, hầu như không bẩn hay gỉ sét. Tôi đoán nó rơi ở đấy chưa lâu."

"Hung thủ đánh rơi?"

"Có thể lắm. Anh nhìn thấy nó bao giờ chưa?"

Tôi lắc đầu. Otani cất ảnh vào túi và nói sẽ phải tìm hiểu cả sợi xích này.

"À, chúng tôi cũng phát hiện một vật lạ trong túi áo nạn nhân."

"Vật lạ?"

"Cái này này." Otani khoanh tròn ngón trỏ và ngón cái, mỉm miệng cười. "Bằng cao su. Nam giới hay dùng."

"Hả?" Tôi thực sự bất ngờ. Không thấy nó liên quan gì với Murahashi luôn.

"Murahashi cũng là đàn ông mà. Đã mang nó trong người, tức là có đàn bà bên cạnh. Vì thế hôm qua tôi mới hỏi về người yêu của anh ta, các thầy cô đều trả lời không biết. Xoáy tiếp vào đây biết đâu lại tìm ra mấu chốt vụ án..."

"Tức là các anh sẽ tiếp tục điều tra theo hướng quan hệ nam nữ?"

"Vướng mắc ở chỗ, trên bao cao su không có vân tay của ai cả... Tôi hơi ngạc nhiên." Nói đến đây, Otani trở nên nghiêm túc, và ủ rũ khác hẳn bình thường.

Sau buổi trưa, cảnh sát chính thức điều tra. Otani đề nghị lấy lời khai của ban quản lý học sinh. Tôi lờ mờ đoán được mục đích của anh ta. Murahashi rất khắc nghiệt, chắc chắn bị nhiều học sinh ghét. Otani muốn biết tên các học sinh này, từ đó điều tra triệt để từng em.

Với cảnh sát, đây là cách làm đương nhiên. Nhưng phối hợp với họ thì khác gì trường bán đứng học sinh.

"Để xem ban quản lý học sinh trả lời thế nào..." Tôi đang nhấp trà nghĩ ngợi vẩn vơ thì trợ lý hiệu trưởng Matsuzaki sang tìm và bảo hiệu trưởng cho gọi. Matsuzaki vốn dĩ đã gầy, hôm nay vai anh ta sum xuống trông lại càng tiều tụy.

Tôi bước vào phòng giữa lúc hiệu trưởng Kurihara ngồi khoanh tay nhắm mắt như thiền định, gạt tàn trước mặt đầy ắp đầu mẩu thuốc.

"Không ra sao cả..." Hiệu trưởng từ từ mở mắt và nhìn thẳng vào tôi. "Tình hình rất xấu."

"Việc lấy lời khai ở ban quản lý học sinh ấy ạ?"

Hiệu trưởng khẽ gật đầu, "Cảnh sát cho rằng Murahashi bị giết. Chẳng biết căn cứ vào đâu mà nói thế." Giọng ông bực bội. Nếu là án giết người thì uy tín nhà trường sẽ mất hết. Ở góc độ hiệu trưởng, quả là khó chịu khi nhìn cảnh sát sục sạo khắp trường.

Nhớ lại cuộc trao đổi với với Otani hồi nãy, tôi liệt kê mấy căn cứ khiến cảnh sát nghiêng về giả thuyết Murahashi bị giết. Hiệu trưởng không tỏ ra bất ngờ như tôi nghĩ.

"Tưởng gì, chỉ thế thôi à? Thế thì vẫn có khả năng tự sát chứ?"

"Vâng, tất nhiên..."

"Đúng đấy. Dứt khoát là tự sát. Cảnh sát cứ bảo không có động cơ, đâu hay Murahashi trông thế thôi chứ thật ra cả nghĩ lắm. Cậu ta luôn trăn trở về sự nghiệp giáo dục..." Hiệu trưởng nói như tự thuyết phục, rồi sực nhớ ra, ông lo lắng nhìn tôi. "À, còn vụ cậu kể là bị theo dõi ám sát... Cậu chưa hó hé gì với cảnh sát đấy chứ?"

"Chưa ạ."

"Ừm, chờ xem sao đã. Tiết lộ lúc này thì, cậu biết đấy, cảnh sát mà, họ sẽ sốt sắng liên hệ với vụ Murahashi, và mọi sự càng thêm

phức tạp.”

Chắc gì hai việc không liên quan. Hiệu trưởng không hề cân nhắc tới khả năng đó nhỉ! Hay có, nhưng cố tình tảng lờ?

“Tôi gọi cậu có vậy thôi. Biết thêm tin gì thì báo tôi.”

“Vâng.” Tôi mở cửa đi ra, mới được một bước lại ngoái đầu hỏi. “À, còn Aso Kyoko...”

Hiệu trưởng giơ tay phải lên xua xua, “Để lúc khác. Giờ có lòng dạ nào mà bàn chuyện cưới cheo!”

“Vậy cháu xin phép.” ”

Tôi ra khỏi phòng hiệu trưởng, quay về phòng giáo vụ, định chuẩn bị bài giảng cho tiết năm thì Fujimoto nhào tới. Cậu ta tốt bụng nhưng thích hóng hớt, làm tôi không muốn chuyện trò lắm.

“Hiệu trưởng gọi anh vì chuyện gì đấy? Vụ án à?”

“Không. Sao cậu quan tâm thế?”

“Phải quan tâm chứ! Lần đầu tiên em gặp vụ việc thế này mà.”

Tôi thấy ghen tị với vẻ hồn nhiên của Fujimoto. Nhìn cậu ta, tôi chợt nhớ ra một việc, bèn liếc quanh xem có ai không rồi hạ giọng. “Hồi sáng hình như Aso hỏi cậu gì à?”

“Chị Aso? À, trước khi vào tiết một phải không? Chị ấy hỏi một điều hơi lạ, dù không to tát. Liên quan tới vụ án.”

“Điều gì?” Tôi thận trọng liếc quanh lần nữa để đảm bảo Aso không ở đây.

“Chị ấy hỏi, vật dụng cá nhân của thầy Murahashi có bị lấy trộm không. Em bảo không nghe ai nói. Nhưng làm gì có chuyện trộm cắp anh nhỉ?”

Nghe cái giọng như chờ tán đồng, tôi đáp “Ừ” cho qua chuyện. Vì sao Aso lại hỏi câu này? Tôi thắc mắc, Fujimoto chỉ lắc đầu, “Vì đoán là giết người cướp của?”

Fujimoto đi khỏi thì Hori trám chỗ, cứ như chờ sẵn. Chị quan sát xung quanh còn kĩ hơn cả tôi, xong mới khẽ khàng hỏi, “Cậu có thông tin gì mới không?”

Khó chịu vì thái độ tọc mạch rõ rệt này, tôi chỉ đáp, “Dạ không.”

“Cảnh sát vẫn cho rằng Murahashi có người yêu. Cậu nghĩ sao?”

Hori hỏi tiếp.

"...chẳng thấy biểu hiện nào cả mà."

"Hừ! Đúng, nhưng..." Hori chợt hạ giọng. "Tôi, tôi biết."

"Sao?" Tôi liếc Hori. "Chị biết chuyện gì ạ?"

"Tôi nghe kể thôi, rằng Murahashi từng đi cùng một cô gái trẻ tới khu T... gì nhỉ. Chỗ quy tụ mấy cái nhà nghỉ đèn mờ ấy..."

"Khu khách sạn tình yêu."

"Đúng đúng. Mấy tuần trước có buổi liên hoan ra trường của học sinh, tôi đến chung vui. Một em kể là trông thấy Murahashi lảng vảng trong khu đó."

"Thể á... Thật hả chị?"

Murahashi đang bồ bịch thật. Trống ngực tôi đập mạnh.

"Với lại... người đi cùng ấy..."

"Vâng, sao chị?" Bị cuốn vào câu chuyện từ lúc nào chẳng hay, tôi bất giác nôn nóng nhoài người tới trước.

"Học sinh bảo không biết tên, chỉ quả quyết là giáo viên trường mình. Tôi bảo miêu tả độ tuổi dáng người..." Hori đánh mắt sang ngang. Hướng nhìn chính là bàn Aso.

"Thật hả chị?"

"Không sai được đâu. Theo miêu tả thì không còn ai khác nữa."

"Sao chị không cho cảnh sát biết?"

Hori cau mặt, "Nhỡ họ tình cờ đi với nhau thôi thì sao? Chưa kể, hai người cặp bồ thật thì cũng phải nghe đồn đại này khác chứ, hoặc chính cô ấy sẽ lên tiếng. Nói chung chưa đến mức người ngoài cuộc đủ cơ sở khẳng định. Vấn đề là, chi tiết này mà quan trọng thật thì chắc phải khai ra... Chị muốn cậu nhận định giúp nên mới kể với cậu."

"À!" Hóa ra Hori ngại kể ra gây chú ý, nhỡ đâu lại vướng vào rắc rối. Nhưng Murahashi và Aso à... thực sự khiến tôi bất ngờ đấy.

Đúng lúc này, nhân vật chính của câu chuyện đi vào nên hội thoại gián đoạn. Tôi ngồi chờ chuông tiết năm kêu, thỉnh thoảng quan sát khuôn mặt trắng trẻo thanh tú của Aso. Chắc cô ta cũng cảm nhận được, ngay việc không hề liếc sang phía tôi đã rất thiếu tự nhiên rồi.

Aso bắt đầu dạy ở trường cách đây ba năm. Dáng người dong dỏng, váy áo đoan trang, trông như sinh viên mới tốt nghiệp.

“Một cô gái hiền lành.” Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi, Aso ít nói, lại không trang điểm lòe loẹt như các cô gái cùng trang lứa. Nhiều giáo viên khác cũng chung cảm nhận. Thật ra đều do chúng tôi chưa đủ tinh tường. Aso là một phụ nữ hết sức nguy hiểm, nói nhẹ nhàng hơn, là một phụ nữ thích phiêu lưu tình ái.

Tôi nhận ra bản chất Aso tầm hơn một năm sau khi cô ta vào dạy. Dịp đó giáo viên đi du lịch mùa xuân theo tour đảo Izu hai ngày một đêm, một tour rất phổ biến, bình dân, nhưng không ai phàn nàn gì. Mọi người đều mong tới buổi tối. Sau bữa ăn ồn ào vui vẻ là giờ sinh hoạt tự do. Có người đi uống tăng hai. Có người ra phố đêm chơi. Có người về phòng xem phim người lớn.

Còn tôi thì được Aso rủ đi chơi. Lúc ăn tối, cô ta ngồi cạnh tôi, thì thào bên tai, “Lát nữa ra ngoài chơi đi!” Tôi nhận lời ngay, chỉ đề nghị rủ thêm K, một đồng nghiệp về trường cùng đợt với tôi. Cậu ta mến Aso, khổ nỗi nhút nhát. Tôi muốn giúp cậu ta khơi thông đường tình bế tắc nên quyết định đứng ra gánh vai trò mai mối không mấy hợp với mình.

Aso vui vẻ đồng ý. Ba chúng tôi đi uống ở một quán bar kiểu Nhật cách khách sạn đến vài trăm mét, tại Aso nói không thích quán gần khách sạn quá, dễ gặp người quen. Vào quán, Aso nói khá nhiều. K và tôi cũng phấn khích, suốt buổi ba chúng tôi chuyện trò sôi nổi. Khoảng một tiếng sau, tôi xin phép về trước, tất nhiên là chiến lược để hai người ở riêng. K có sống hướng nội cỡ nào hắn cũng phải hiểu ý tôi, chắc không bỏ lỡ cơ hội đâu.

K trở về khách sạn lúc nửa đêm, đi khe khẽ để không phát ra tiếng động, rón rén chui vào chăn nệm bên cạnh tôi. Nhưng qua hơi thở tôi biết cậu ta đang rất hưng phấn. Đúng như dự đoán, hôm sau trên xe buýt, K hỏi tôi có muốn nghe không. “Tiến triển ngoài mong đợi...” Với vẻ mặt vừa khoái chí vừa hơi mắc cỡ, K thuật lại chuyện tối qua, rằng sau khi ra khỏi quán bar, hai người đi dạo trên một lối nhỏ vắng vẻ. Được một lúc Aso kêu mệt nên họ ngồi xuống bãi cỏ

ven đường.

“Bầu không khí cực kì lãng mạn. Lại thêm trước đó tớ có uống nữa,” K hạ giọng như phân bua, và khai hết, “Chút xíu nữa là đi đến cùng rồi.”

Nếu chỉ có vậy, cùng lắm tôi sẽ ngạc nhiên về sự dũng cảm của K và sự bạo dạn của Aso mà thôi, nhưng chuyện đáng kinh ngạc còn nằm ở phía sau.

K cầu hôn Aso. Vốn suy nghĩ đơn giản nên K coi việc cầu hôn là đương nhiên. Aso cự tuyệt, mà còn theo cách thức không hề khéo léo. Như K miêu tả lúc đến uống rượu ở nhà tôi thì “Cô ấy cười nhạt và khước từ”.

“Aso bảo chỉ chơi cho vui thôi, tôi tưởng thật làm gì... Cô ấy tỏ ra ngán ngẩm.”

“Ít nhất cũng phải có chút cảm tình với cậu chứ?”

Đang cầm chén rượu định ngửa cổ uống, K bỗng dừng tay, mắt buồn buồn, “Cô ấy bảo hôm đó là ai cũng được. Người có gia đình như cậu là tốt nhất, nhưng là tớ cũng không sao.”

Hóa ra vì thế mà cô ta rủ rê tôi.

Sau này, K xin nghỉ việc vì lý do gia đình. Hôm tôi tiễn cậu ta ra ga về quê, K nói qua cửa sổ toa tàu, “Aso thật tội nghiệp.”

Từ đó, tôi không quý mến Aso nữa, thậm chí còn đem lòng hận thay cho bạn. Aso cũng cảm nhận được. Chúng tôi gần như ngừng nói chuyện. Thế mà giờ người phụ nữ ấy đang có cơ hội lấy con trai hiệu trưởng, hiệu trưởng lại nhờ tôi tìm hiểu quan hệ trai gái của cô ta, thành ra tôi nắm trong tay cơ hội trèo cao của Aso. Thật là trớ trêu!

Khoan đã!

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi.

Thứ Sáu ngày 13 trôi qua trong bình yên. Kết thúc tiết cuối cùng, thật lòng tôi muốn về nhà ngay, chẳng qua trót hứa với Kei, lại sắp tới giải đấu tỉnh nên bỏ tập không tiện lắm.

Phòng thay đồ, tức hiện trường vụ án, vẫn bị cấm sử dụng. Mà

không cấm tôi cũng không muốn thay đồ ở đó. Tôi đã nói chuyện với nhà trường để được sử dụng phòng thay đồ dành riêng cho giáo viên thể dục.

Tôi đang thay đồ thì Takei nhễ nhại mồ hôi bước vào, lau các bắp thịt cuồn cuộn ướt đẫm và thay bộ đồ chạy sang đồ thể thao.

“Buổi tập hôm nay kết thúc rồi à?” Tôi hỏi.

Takei là cố vấn câu lạc bộ điền kinh. Chiều nào cũng vậy, hình ảnh áo thun quần soóc của cậu ta lại xuất hiện trên đường chạy cho tới khi mặt trời lặn.

“Không, bây giờ em phải đi họp. Bàn về kế hoạch thi đấu mùa thu và hội thao của trường.”

“Hội thao à?” Takei nói tôi mới nhớ. Quá nhiều sự việc đã xảy ra làm tôi quên bẵng đi những chuyện vô thưởng vô phạt.

“Cao trào của hội thao là phần tranh tài giữa các câu lạc bộ. Anh nhớ không? Hôm nay họp bàn chuyện đó.”

“À ra vậy. Năm nay tranh tài nội dung gì nhỉ?” Tôi nhớ mang máng là nghe ai nói rồi mà lại quên. Năm ngoái nội dung tranh tài là “trình diễn trang phục độc đáo.”

“Năm nay là hóa trang diễu hành anh ạ. Cố vấn câu lạc bộ cũng phải hóa trang. Nghe đã thấy mệt.”

Không biết ai bày ra trò này.

“Bên cậu hóa trang cái gì?”

Takei gãi đầu, “Toàn trò nghịch ngợm. Học sinh định hóa trang thành ăn mày, trát bùn lên mặt, ăn mặc rách rưới, đi đứng khệnh khạng. Chúng nói như vậy mới ăn chơi, mới thời thượng.”

“Vậy cậu cũng hóa trang ăn chơi thời thượng?”

“Vâng... Học sinh bảo em hóa trang thành bang chủ cái bang. Thực chất là rách rưới bẩn thỉu hơn chúng mà thôi.”

“Thật là...” Tôi định nói “khổ thân cậu”, nhưng rốt cuộc chỉ cười xòa, câu lạc bộ bắn cung hóa trang thế nào còn chưa biết kia kìa. Chẳng thấy Kei thông báo gì cả.

Tới bãi tập, tôi hỏi Kei. Cô bé thản nhiên đáp, “À, xiếc đó thầy.”

“Xiếc?”

“Hóa trang thành đoàn xiếc. Có diễn viên xiếc thú, diễn viên ảo thuật...”

“Ồ... thế tôi làm gì? Đừng bắt tôi đóng giả sư tử đấy nhé.”

“Thầy đoán hay quá! Nhưng vai này dễ chịu hơn một chút. Vai chú hề.”

“Chú hề à?” Một chú hề mặt trắng xóa, mũi đỏ chót... ư? Kiểu này mình không dám cười Takei nữa rồi.

“Không phải hề bình thường. Mà là hề say xỉn, tay cầm chai rượu.”

“Hề say rượu à...”

Từ lâu tôi đã biết mình không theo kịp thị hiếu của đám học trò. Chú hề say rượu, rồi cả bang chủ cái bang Takei, càng khiến tôi thấm thía sự thật này.

Buổi tập diễn ra đúng giờ. Trước khi bắn, Kei chỉ định toàn đội chia thành từng cặp. Thành viên lớp Mười ghép với lớp Mười một hoặc Mười hai. Còn lại thì tự do. Kei có trao đổi trước với tôi rằng, ghép cặp là để luyện tập cho giải thi đấu cấp tỉnh.

“Từ trước tới giờ mỗi cá nhân tự ghi điểm của mình, thành ra mọi người sẽ thiếu nghiêm khắc với bản thân. Thứ nhất, điểm thấp người khác không biết nên sẽ dễ dãi. Thứ hai, ví dụ mũi tên cắm vào ranh giới giữa điểm 10 và 9 thì sẽ lấy điểm cao hơn, đó cũng là sự du di. Cho nên em đề ra quy định điểm số sẽ do người bắt cặp với mình ghi, để mọi người nghiêm túc hơn. Vả lại, bắt cặp sẽ kiểm tra tư thế đứng cho nhau. Đối với các thành viên lớp Mười chưa quen thi đấu, đây chính là cách luyện tập một kèm một.”

Mắt long lanh, Kei nói rất hùng hồn như thể đó là một ý tưởng siêu việt. Tôi vốn luôn cho rằng “thắng thua do mình” nên không hoàn toàn tán thành, nhưng tôn trọng tính tự chủ của học sinh nên cũng không phản đối.

Từng cặp bắt đầu luyện với nhau. Kei cặp với Emi lớp Mười. Emi bị sái cổ tay hồi hè, cổ tay trái đeo băng hẳn vẫn đau. Tuy nhiên cô bé có tiến bộ, nỗi sợ khi ngắm bia chắc đã thuyên giảm, hi vọng kịp tham gia thi đấu cấp tỉnh. Vận động viên xếp thứ hạng cao ở tỉnh sẽ

được chọn thi quốc gia. Đứng đằng sau nhìn các em miệt mài luyện tập, tôi muốn tất cả đều được đi thi, đồng thời cũng hiểu hầu hết thực lực đều chưa tới.

“Thầy không hài lòng ạ?” Kei bước lại gần, tay vung vung mũi tên hộ mệnh lấy từ chỗ tôi.

“Tại tôi kì vọng quá mà. Không hiểu sao tôi thấy hơi buồn.”

“Thầy buồn thì giải quyết được gì. Thay vì thế, hay thầy bắn thử vài mũi? Thầy bắn làm mẫu xem nào.”

Nghe Kei nói mới nhớ, đã một thời gian rồi tôi chưa cầm tới cung, tại chẳng có tâm trí đầu mà bắn. Đúng là cần thay đổi tâm trạng thật.

“Thôi được, lâu lâu phải cho mấy đứa xem thế nào là tư thế nghệ thuật chứ.” Tôi đi về phòng lấy cung.

Khi tôi đứng vào vạch 50 mét, các thành viên đều ngừng tay và nhìn về phía tôi. Mới ngắm bia mà trống ngực đã đập thình thành, huống chi còn bao nhiêu con mắt. Thật là căng thẳng!

“Tôi bắn trượt cũng đừng có cười đấy.” Tôi pha trò, giọng hơi thiếu tự nhiên.

Tôi nhắm tâm bia, từ từ kéo cung. Vai trái hơi nhô lên, một thói quen từ hồi sinh viên. Khi còn thấy điểm ngắm trùng với tấm bia, tôi liền siết chặt cơ lưng. Đây là trạng thái “Hội” trong cung đạo. Khi cây cung được kéo tới mức nhất định, một thanh kim loại gọi là tấm tạch sẽ gập vào thân cung, phát ra tiếng “tạch”, đây cũng là lúc cung thủ buông tay cho mũi tên bay ra.

Trước ánh mắt của các cô gái, mũi tên xé gió bay vút về phía bia. Phập! Tên cắm vào vùng màu vàng.

“Bắn hay!” Tiếng vỗ tay vang lên.

Sau lượt bắn này, tôi nhẹ cả người. Năm lượt còn lại cũng không mắc lỗi lớn. Điểm số là 10, 9, 9, 8, 8, 7, tổng cộng 51 điểm. Lâu không bắn mà điểm số như vậy cũng không tệ.

“Thầy chi cho bọn em bí quyết không mắc lỗi kể cả lúc đang căng thẳng đi!” Kei nói. Các thành viên khác cũng háo hức nhìn tôi.

“Nào có bí quyết gì! Sueda, vận động viên bắn cung từng vô địch châu Á đã nói “Nhắm đích thật chuẩn, tên không chệch được. Hiển

nhiên thôi nhỉ, nhưng ai thành công rồi thì nói ra mới có giá trị.”

Mãi mà tôi không vươn được đến trình độ đó dù đã biết đến bí quyết này từ hồi sinh viên. Đám học trò đang nghe tôi nói cũng có vẻ không thấm được ý nghĩa.

“Tuy nhiên, có một điều tôi muốn chia sẻ với các em. Những người bình thường như chúng ta, khi quyết tâm làm điều gì thường cần một chỗ dựa tinh thần, trong khi thi đấu lại rất cô đơn, không thể dựa vào ai cả. Vậy thì làm thế nào? Chỉ có một chỗ dựa duy nhất, đó là quá trình nỗ lực mà thôi. Mặc dù thích chơi hơn, nhưng các em đã dẹp qua một bên để tập trung luyện tập. Vì thế hãy tin rằng mình sẽ đạt kết quả tốt.”

“Làm sao tin được chứ?” Một học sinh lớp Mười một lẩm bẩm.

Nghe vậy, Kanae liếc sang và nói “Luyện tập cho tới khi tin được thì thôi”, rồi nhìn tôi như tìm kiếm sự đồng tình.

“Đúng vậy. Nhắm mắt lại, nhớ rằng mình đã cố gắng nhường nào, các em sẽ thấy tự tin.”

Tôi nói xong, các thành viên cúi đầu, “Cảm ơn thầy!”

Nói ở ngoài sân không căng thẳng như trên lớp học, vậy mà mồ hôi tôi vẫn vã ra như tắm dưới cánh tay.

Hôm đó, việc luyện tập theo cặp diễn ra tới cuối buổi. Tôi để ý và hơi băn khoăn vì có vài cặp đều là học sinh lớp Mười một, xem chừng thân nhau. Kei thì tỏ ra hài lòng với buổi tập. Lúc tập trung cuối giờ, cô bé dặn ngày mai vẫn áp dụng phương pháp này.

Hết giờ tập, tôi thay quần áo trong phòng thay đồ của giáo viên thể dục rồi chờ Kei trước cổng. Đoán là Kei về cùng nhóm Kanae, không ngờ lại thấy đi với Emi. Xem ra ngoài giờ tập luyện hai đứa cũng cặp kè.

“Cảm động quá ạ. Thầy chờ em à?” Giọng Kei cường điệu.

Thái độ của Emi thì hơi lạ lùng, làm tôi băn khoăn.

“À, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Tôi đi chầm chậm cùng nhịp với hai cô bé. Thoạt đầu, chúng tôi trao đổi qua loa về cách luyện theo cặp, chủ yếu là tôi muốn xác nhận lại định hướng của Kei. “Cơ bản tôi để các em chủ động nên sẽ

không can thiệp.” Và kết thúc bằng một câu đã chuẩn bị sẵn.

“Tiện đây cho tôi hỏi, phó chủ nhiệm lớp Kei là cô Aso phải không?” Tôi cố đổi đề tài một cách tự nhiên, mong là các cô bé không thấy kì cục.

Kei không nghi ngờ gì cả, gật đầu đáp “Vâng”.

“Em có hay nói chuyện với cô Aso không?”

“Dạ em cũng hay nói. Vì cùng là phụ nữ với nhau mà.”

“Nói cả chuyện khác giới nữa à?”

Tôi vừa dứt lời thì Kei bật cười.

“Chuyện khác giới! Thầy dùng từ nghiêm túc thế. Chuyện trai gái chứ gì? Có chứ. Thỉnh thoảng. Thường là cô Aso kể về thời sinh viên của cô. Thầy đừng kể lại với ai nhé. Cô nói cặp kè vui lắm. Tất nhiên là tình yêu trong sáng thôi.”

Tin được không đây? Tôi nhủ thầm. “Thế giờ cô Aso có người yêu chưa? Em có nghe cô kể không?”

“Người yêu ạ? Ừm...” Kei vừa đi vừa nghiêng đầu đăm chiêu, trông thận trọng đến đáng ngạc nhiên. “Em nghĩ là không. Sao thầy lại hỏi vậy?”

“Ừ, à, tôi định giới thiệu cho cô ấy một người...”

Tôi buột miệng. Kei lập tức reo lên.

“Ôi thế ạ? Hay quá. Vậy thì thầy hỏi trực tiếp cô ấy có hơn không?”

“Ừ, biết thế. Chỉ là hơi ngại...” Tôi nói cho qua chuyện và hơi ân hận vì thấy hỏi Kei cũng không có ý nghĩa gì. Một phụ nữ cá tính mạnh mẽ như Aso làm sao lại đi kể chuyện riêng tư của mình cho học trò cơ chứ.

Lúc nãy, trong đầu tôi hình thành một giả định. Giả định này xuất phát từ chuyện học trò kể với Hori, rằng Murahashi và một phụ nữ trông giống Aso đi cùng nhau khu khách sạn tình yêu. Tôi xin Hori số điện thoại của học trò đó để hỏi thêm một số thông tin. Tiếc là cô bé đã đi Kyushu học đại học nên không liên lạc được. Thành ra tôi đành phải gọi đây là giả định.

Tôi giả định rằng Aso và Murahashi có quan hệ đặc biệt. Giả định

như thế có đường đột quá không? Murahashi trên ba mươi. Aso thì hai mươi sáu. Trai chưa vợ gái chưa chồng, quan hệ này là hoàn toàn có thể. Tuy nhiên, tình cảm đôi bên ra sao? Nhất là Aso, liệu cô ta có thật lòng? Đáng ngờ lắm! Tôi đoán hai bên chi qua lại cho vui. Nếu hai người có quan hệ thân mật hơn bình thường thì sao? Lập luận hơi thiếu chặt chẽ, nhưng giả sử là đúng, cô ta sẽ có động cơ giết Murahashi. Và quan trọng hơn, cô ta cũng phải trừ khử cả tôi.

Hồi hè, Aso được hiệu trưởng Kurihara đặt vấn đề làm con dâu. Kurihara là đại gia trong ngành giáo dục. Tính ra Aso phải đồng ý ngay, thế mà cô ta lại xin hoãn trả lời. Một phần để đối phương sốt ruột, song lý do chính là cần thời gian thu xếp các mối quan hệ khác, cụ thể là bịt miệng những người biết về mối quan hệ với đàn ông của cô. Người đầu tiên chính là tôi, kẻ duy nhất nắm được chuyện giữa cô và K. Với Aso, sự tồn tại của tôi là chướng ngại vật. Tiếc thay, tôi chưa tới số chết, không những thế còn trở nên cảnh giác hơn với kẻ ám sát giấu mặt. Cô ta bèn tranh thủ ra tay trước với mục tiêu thứ hai.

Đó là Murahashi.

Thêm nữa, theo lời Fujimoto, Aso rất quan tâm tới vụ án. Tôi nghĩ Aso không phải dạng người tò mò những chuyện bên lề. Càng lúc tôi càng thấy giả định của mình là đúng.

“À thầy ơi, vụ hôm qua...” Gần tới ga, Kei đột nhiên nói sang đề tài này, cứ như nhìn thấu tâm trí tôi. “Mọi người đồn là tự sát. Sự thật thì sao hả thầy?” Có lẽ vì là một trong những người phát hiện cái xác đầu tiên, không thể tính là người ngoài cuộc hoàn toàn, cô bé bỗng nói nhỏ hắn lại.

“Mọi người? Lời đồn từ đâu ra?”

“Từ chỗ thầy Fujimoto thì phải. Bạn em bên lớp 12A kể thế.”

Khuôn mặt vô tư của Fujimoto hiện lên trong đầu tôi. Con người đứng ngoài mọi âu lo. Thật ghen tị quá!

“Thế ư? Tôi không rõ lắm. Cảnh sát vẫn chưa kết luận là tự sát.”

“Vậy ạ? Không biết họ tìm ra lời giải cho tình trạng phòng kín chưa?” Kei đổi vai đeo cho chiếc cặp trông nằng nặng, giọng nghe

như thể tiện thì hỏi thôi, nhưng tiện mà hỏi trúng vấn đề thì chứng tỏ đầu óc vẫn miên man nghĩ đến nó.

"Phòng kín hả? Cảnh sát cho rằng hung thủ đánh thêm chìa. Họ có tới hỏi bác Ban."

"Đánh chìa?"

"Tức là xem hung thủ có cơ hội nào tiếp cận chìa để đánh thêm hay không ấy. Vẫn đang điều tra."

Kei im lặng như bạn nghĩ ngợi. Tôi hơi ân hận là đã nói quá nhiều.

Tới ga, sau khi qua cửa soát vé, ai đi đường nấy. Emi về cùng Kei, lúc rời đi, cô bé lí nhí, "Chào thầy ạ!" Tôi có cảm giác đây là lần đầu trong ngày nghe thấy giọng Emi.

Xuống sân ga, tôi đi tới vị trí toa đầu tiên sẽ đỗ, vì chỗ này là tiện nhất khi đổi tàu. Ở đây có kê ghế băng, đã tróc sơn. Ghế này là chỗ ngồi ưu tiên, nên tôi tiến hẳn sang mút phải rồi mới ngồi xuống.

Ở sân ga đối diện, Kei và Emi đang đứng nói chuyện. Kei vừa đung đưa chiếc cặp vừa nhìn Emi. Còn Emi từ đầu tới cuối chỉ cúi gằm mặt, thỉnh thoảng trả lời nhát gừng. Hai cô bé đang nói chuyện gì nhỉ? Đang nghĩ vẩn vơ thì tàu bên đó trườn vào tới nơi. Khi tàu bắt đầu chạy, qua cửa sổ, tôi thấy Kei vẫy tay. Tôi cũng nhẹ nhàng đưa tay lên chào lại.

Đúng lúc này có tiếng mô tô, tôi vô thức nhìn về hướng âm thanh. Hai chiếc mô tô đang đậu trên con phố bên ngoài đường ray. Có phải gã ta? Tôi nheo mắt nhìn thì quả đúng như thế. Một trong hai chiếc chính là xe của gã thanh niên hôm trước nói chuyện với Yoko. Tôi vẫn còn ấn tượng với chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ kia. Đáng chú ý là chiếc mô tô còn lại, trong không giống mấy chiếc mô tô hồi trước chạy tới trường. Người ngồi trên xe đội mũ bảo hiểm đen, mặc bộ đồ lái xe màu đen. Dáng người không phải con trai...

Rõ ràng là Yoko. Cô bé từng nói khu này em chạy nhiều. Nhưng chạy ngay ngoài ga thì khả năng bị phát hiện quá lớn. Trong đầu tôi lại hiện ra gương mặt bất cần ấy.

Hai thanh niên đứng nói chuyện một lúc bên đường. Sau đó, xe

Yoko chuyển bánh trước. Cô bé mới lấy bằng hồi hè mà tay lái vững ghê, chỉ trong chốc lát đã mất hút. Thanh niên đội mũ bảo hiểm đó cũng nổ máy, ống bô rền lên ầm ĩ. Mấy người đứng gần tôi bất giác nhăn mặt.

Đúng lúc đó, một cảnh tượng hơi kì lạ xuất hiện. Một chiếc ô tô bốn chỗ màu trắng vụt qua như đuổi theo xe của thanh niên đội mũ đỏ. Có thể chỉ là xe qua đường, nhưng xem cách tăng tốc và thời khắc nó vụt qua, tôi cảm thấy là cố tình.

Linh tính chẳng lành dâng lên.

5

Linh tính đó trở thành hiện thực ngay ngày hôm sau, thứ Bảy, 14 tháng Chín.

Bấy giờ vừa qua tiết ba, tôi trở về phòng giáo vụ thì thấy trợ lý hiệu trưởng Matsuzaki đang đứng nói chuyện với Hase. Cả hai đều khoanh tay đăm chiêu. Tôi định lặng lẽ băng qua thì Matsuzaki chặn lại.

“A, thầy Maejima. Thầy khoan đi đã.”

“Sao vậy ạ?” Tôi quan sát sắc mặt hai người, rõ ràng không phải chuyện vui.

Matsuzaki ngập ngừng một chút rồi nói, “Thật ra là, hôm nay cảnh sát lại tới trường.”

“À...” Khỏi nói cũng biết. Vì tôi đã thấy chiếc xe màu xám trong bãi đỗ xe bên cổng trường. Điều tra viên Otani lúc nào cũng đi xe này.

“Họ đưa ra một yêu cầu hơi phiền toái...”

“Yêu cầu gì ạ?”

“Nói chuyện với một học sinh, và không có giáo viên chứng kiến...”

Tôi bất giác nhìn sang Hase, “Học sinh nào vậy?”

Hase đảo mắt ngó quanh như dò xét rồi hạ giọng, "Takahara Yoko.”

Một cách vô thức, tôi thở dài đánh thượt, bụng bảo dạ, quả nhiên!

“Tại sao cảnh sát lại gọi Yoko?”

Nghe tôi hỏi, Matsuzaki đưa tay lên gãi mái tóc lựa thưa, “Hôm qua họ tìm hiểu ở ban quản lý học sinh và hỏi ra được tên học sinh

này. Cụ thể là tìm hiểu gì thì tôi chưa rõ."

Còn tôi thì rõ, hẳn là cảnh sát đã đặt câu hỏi "Có học sinh nào căm ghét thầy Murahashi không?", và ban quản lý học sinh đưa ra danh sách vài em, trong đó có tên Yoko.

"Tôi phải làm gì?" Tôi nhìn Matsuzaki.

"Cơ bản là phải hợp tác với cảnh sát, nhưng thông tin học sinh bị điều tra thẩm vấn mà lọt ra ngoài thì ảnh hưởng tới uy tín của trường. Hơn nữa, Yoko sẽ tổn thương tâm lý nếu biết cảnh sát xếp mình vào diện tình nghi."

"Tôi hiểu." Tôi gật đầu đồng ý, dù nhận thấy việc đưa lý do sợ mất uy tín lên trước không được hay cho lắm.

"Tôi đã báo cáo hiệu trưởng xin ý kiến chỉ đạo. Hiệu trưởng nói cần hỏi rõ mục đích của cảnh sát rồi mới quyết định cho gặp học sinh hay không."

"À thế ạ?"

"Vấn đề là ai sẽ gặp cảnh sát. Tôi muốn nhờ thầy Hase vì thầy chủ nhiệm lớp Yoko..."

"Mình tôi thì không được," Hase chen ngang. "Tôi chưa nắm hết chi tiết vụ án. Vả lại, học kì hai mới bắt đầu chưa lâu nên tuy chủ nhiệm Yoko, tôi chưa hiểu rõ tính cách em ấy." Hase gay gắt nói, tôi đã thấy trước những câu tiếp theo. "Do đó, tôi đề xuất thầy Maejima. Thầy là người phát hiện vụ việc nên không thể nói là không liên quan. Vả lại thầy chủ nhiệm em ấy cả năm lớp Mười một. Không còn ai thích hợp hơn thầy."

Đúng như tôi đoán. Matsuzaki nhìn tôi, dò hỏi, "Thầy thấy thế nào?"

Bình thường chắc tôi đã từ chối, nhận lời tức là sau này phải làm trung gian giữa nhà trường với cảnh sát, rất phiền toái. Nhưng suy cho cùng tôi liên quan đến vụ án này thật, có khi còn liên quan chặt chẽ hơn Matsuzaki và Hase tưởng nữa.

Tôi nhận lời. Matsuzaki và Hase cảm ơn rối rít, nét mặt nhẹ nhõm hẳn đi.

Tiết bốn, tôi cho học sinh tự học rồi tới phòng khách, đi làm

nhiệm vụ quan trọng như vậy mà trong đầu chỉ có ý nghĩ vẩn vơ "Tiết này được tự học, chắc học sinh sung sướng lắm".

Thấy tôi mở cửa tiến vào, Otani hơi ngạc nhiên, vì người anh ta chờ đợi là Yoko. Tôi trình bày ý kiến của nhà trường, đại diện là hiệu trưởng và nói rằng muốn biết mục đích của phía cảnh sát. Hôm nay Otani mặc áo vest, thắt cà vạt chỉnh tế hơn hẳn mọi khi, nhưng thái độ lúc nghe tôi nói chẳng có gì khác cả, không chú tâm cho lắm.

"Tôi hiểu rồi." Tôi nói xong, Otani rút trong túi áo ra một tờ giấy trắng. "Đây là tài liệu do anh Oda ở ban quản lý học sinh cung cấp, liệt kê các học sinh đã nghỉ học và bị đuổi học trong ba năm qua."

"Ý anh là danh sách đen chứ gì?" Tôi liếc qua danh sách. Mười chín cái tên, non nửa là học sinh đã tốt nghiệp. "Đây chỉ là tài liệu tham khảo. Chúng tôi không muốn các anh sử dụng nó theo hướng đó."

Tất nhiên ở lập trường cảnh sát mà không sử dụng theo hướng đó thì còn theo hướng nào. Tôi chỉ nói đến thế rồi thôi, vì không thể tán đồng, càng không thể phản bác.

"Chúng tôi cũng không muốn đâu, chúng tôi chỉ muốn áp dụng các biện pháp thông thường thôi, truy vết hung thủ này, tìm kiếm nhân chứng này... Tiếc rằng đều không thu được kết quả. Hung thủ nhất định là người trong trường, vậy mà... Chúng tôi sốt ruột quá." Otani lộ vẻ bồn chồn, có lẽ nôn nóng phần vì tình hình điều tra không tiến triển, phần vì muốn mau chóng thẩm vấn Yoko.

"Hướng người yêu thì sao?" Tôi nhớ lại lời kể hôm qua của Otani. "Người yêu của thầy Murahashi ấy, các anh tìm hiểu đến đâu rồi?"

"Hừm, người yêu hả?" Otani thản nhiên nói. "Chúng tôi đã điều tra, à không, giờ vẫn đang điều tra tiếp. Chúng tôi cũng tiếp xúc với một số phụ nữ quen biết Murahashi, tính tới lúc này, chưa ai có vẻ là người yêu của anh ta cả."

"Anh tiếp xúc với cả các cô giáo rồi chứ?"

Dứt lời, tôi chợt hối hận vì nói hơi cụ thể quá. Otani ồ lên một tiếng rồi chăm chú nhìn tôi.

"Anh có manh mối gì à?"

“Không, tôi chỉ nghĩ rằng không ít giáo viên yêu đương rồi tiến đến hôn nhân.” Tôi gượng gạo chống chế, vụ Aso mới chỉ là giả thuyết, tiết lộ bây giờ hơi sớm.

“Ồ, thế thì có một số giáo viên trẻ, hôm qua chúng tôi đã gặp rồi. Mọi người đều phủ nhận.”

“Có thể họ giấu.”

“Dĩ nhiên có khả năng đó, nhưng tất cả các cô đều không liên quan tới vụ án.”

“Ý anh là sao?”

“Hoạt động của họ trong khoảng thời gian gây án đều rõ ràng. Người đi uống cà phê. Người dạy tiếng Anh ở câu lạc bộ. Còn lại đều có bằng chứng ngoại phạm.”

À, ừ nhỉ! Tôi quên mất Aso là cố vấn câu lạc bộ tiếng Anh. Câu lạc bộ này hoạt động rất sôi nổi, hôm nào cũng luyện tập tới giờ đóng cổng trường mới nghỉ. Nếu vậy cô ta không thể thực hiện hành vi tội phạm... Giả định của tôi đổ vỡ trong phút chốc.

Otani nói tiếp, “Chúng tôi vẫn không bỏ qua hướng người yêu của Murahashi. Tuy nhiên chỉ theo đuổi hướng đó thì sẽ lạc lối, phải bao quát cả các hướng khác nữa.”

“Cho nên các anh để mắt tới Yoko?”

Tôi cố ý đanh giọng. Otani không bận tâm.

“Takahara Yoko là người bị xử phạt gần đây nhất. Hơn nữa, người bắt quả tang cô bé hút thuốc để phạt chính là Murahashi.”

“Đúng, nhưng chỉ có thế mà các anh...”

Otani ngạc nhiên nhìn tôi, khóe miệng lại hiện ra nụ cười khó nắm bắt, “Thế là anh chưa biết rồi. Sau khi bắt quả tang hút thuốc, Murahashi đã thực hiện một hành động trừng phạt cô bé.”

“Trừng phạt?” Lần đầu tiên tôi nghe đấy, vì về mặt phương châm đào tạo, nhà trường cấm mọi hình thức trừng phạt.

“Cái này này, cái này.” Otani lấy tay nhúm một ít tóc bết dầu của mình. “Anh ta dẫn cô bé tới phòng y tế rồi lấy kéo cắt phăng mái tóc đen dài đáng tự hào của nó. Yoko ghim thì chuyện đó còn hơn chuyện bị đình chi học. Nghe bảo cô bé đã nói ‘muốn giết’

Murahashi.”

“Hả!?” Tôi buột miệng thốt lên và sực nhớ, đúng là hôm đi học lại, Yoko tới trường với mái tóc ngắn. Hóa ra không phải cô bé đổi kiểu tóc. Qua cách kể, tôi hiểu Otani hỏi dò bạn bè của Yoko. Trong thời gian cực ngắn mà anh ta thu thập được những thông tin đến tôi cũng không biết... Một lần nữa, tôi lại thấy sợ người đàn ông này.

“Kể cả thế cũng chưa đáng gì...”

“Chưa hết.” Otani dựa lưng ra sofa, đưa một điếu thuốc lên miệng. “Anh có biết thanh niên tên Kawamura Yoichi không?”

“Kawamura?” Tôi lắc đầu nhìn điếu thuốc lật bật lên xuống mỗi lần anh ta mở miệng.

“Là bạn của Yoko, đi mô tô.”

“À...” Cảnh nhìn thấy ở ga hôm qua chợt hiện về. Yoko và gã thanh niên. Rồi chiếc xe con màu trắng...

Otani châm lửa vào điếu thuốc, dường như cố tình đợi đến lúc này mới châm để có thời gian quan sát phản ứng của tôi. “Kawamura là con trai chủ tiệm sửa xe ở đường R. Gã không đi học, suốt ngày lang thang. Kawamura quen Yoko ở tiệm mô tô, không biết ai bắt chuyện trước.”

“Ý anh là gì?” Tôi gằn giọng, nhưng bản thân cũng thấy giọng mình quá yếu.

Otani thình lình chồm dậy, khuôn mặt rám nắng ghé lại gần tôi, “Ở tiệm đó có chất xyanua.”

“Thế...” Tôi định hỏi “Thế thì sao?” mà nói không ra lời.

“Việc bảo quản rất nghiêm ngặt. Nhưng Kawamura có thể dễ dàng lấy một ít mang đi.”

“Ý anh là Yoko nhờ gã ta?”

“Cũng tùy. Tôi chỉ nói sự thật thôi, còn sự thật liên quan tới vụ án hay không thì phải xem xét thêm. Phùùù!” Làn khói trắng mờ phả ra khỏi miệng Otani. “Các anh cho tôi gặp Takahara Yoko được không?”

Tôi nhìn vào mắt Otani. Cặp mắt sắc. Mắt của loài chó săn.

“Anh định hỏi gì em ấy?”

Trước câu hỏi nhượng bộ này, ánh mắt Otani dịu lại.

“Tôi hỏi về bằng chứng ngoại phạm. Khoảng hai, ba câu thôi.”

“Bằng chứng ngoại phạm?” Không ngờ có lúc mình phải nghe một tay cảnh sát hình sự nói ra cụm từ này. Chính miệng nhắc lại mới cảm nhận được sức nặng của nó. Đúng rồi, đây không phải là mơ.

“Có hai điều kiện.” Cuối cùng cũng lấy lại được giọng bình thường, tôi nói. “Thứ nhất, cho tôi dự thính, tất nhiên tôi sẽ giữ im lặng. Thứ hai, không được báo với trường về việc học sinh này đi mô tô, còn nếu kết luận cô bé đúng là hung thủ thì tính sau...”

Otani lơ đãng nhìn đám khói thuốc đang phả ra như thể chẳng thèm nghe tôi nói. Một lúc sau, anh ta buông thống, “Tôi cứ tưởng thầy Maejima là người lạnh lùng.”

“Sao cơ?”

Tôi gặng hỏi, anh ta chỉ đáp.

“Thôi được, chúng tôi chấp nhận các điều kiện đó.”

Về phòng giáo vụ, tôi thuật lại tình hình với Matsuzaki và Hase, sau đó cả ba cùng sang phòng hiệu trưởng. Cau mày nghe xong, hiệu trưởng lẩm bẩm, “Đâu còn cách nào khác.”

Mặc dù tiết bốn chưa kết thúc, Hase vẫn đi gọi Yoko. Không biết anh ta sẽ viện lý do gì để gọi cô bé ra, mới nghĩ thế, tôi đã thấy lòng mình trĩu nặng.

Năm sáu phút sau, Hase dẫn Yoko tới phòng giáo vụ. Mắt cắm xuống sàn, đôi môi mím chặt, tới trước mặt tôi và Matsuzaki, Yoko vẫn không thay đổi biểu cảm.

Tiếp nhận Yoko từ tay Hase, tôi nhanh chóng rời khỏi phòng giáo vụ, đi về hướng phòng khách. Yoko đi sau tôi hai, ba mét. Tới cửa phòng khách, tôi khẽ dặn “Sự thật có sao nói vậy là được”, cô bé cũng chẳng buồn gật đầu.

Đối diện với Otani, vẻ mặt lạnh lùng của Yoko vẫn không thay đổi. Cô bé ngồi thẳng lưng, mắt nhìn vào vùng ngực anh ta. Đã lường trước thái độ này, Otani bình thản bắt đầu các câu hỏi.

“Em có thể cho biết hôm kia, sau giờ học em làm gì không?”

Otani gợi chuyện rất nhẹ nhàng. Thái độ của Yoko thì trái ngược,

cô bé cất tiếng một cách khó nhọc, và không hề nhìn sang tôi.

Theo lời kể thì hôm kia, sau giờ học, Yoko về nhà ngay.

“Em về tới nhà lúc mấy giờ?”

“Chắc khoảng... 4 giờ.”

Nhà Yoko cách ga S bốn trạm dừng. Giờ học hoặc giờ sinh hoạt lớp thường kết thúc vào khoảng 3 giờ 30 phút, nên câu trả lời 4 giờ là hợp lý.

“Em về cùng ai? Hay đi một mình?”

“Một mình.”

Otani đặt các câu hỏi để xem liệu có ai chứng kiến hành động của cô bé hay không. “Trên tàu điện em có gặp ai không?” “Nhà ga hôm đó thế nào?” “Trước cửa nhà có gì không?”... Cuối cùng, Yoko nói được tên hai người làm chứng, là vợ chồng cụ già hàng xóm. Cô bé nói rằng có chào hỏi hai cụ lúc về tới nơi.

“Sau khi về nhà... em làm gì?”

“Không có gì đặc biệt, em ở trong phòng riêng.”

“Ở suốt trong phòng?”

“Vâng.”

“Em nói dối.”

Hả? Tôi ngẩng mặt lên, và nhận ra Yoko biến sắc. Otani không đổi nét mặt, vẫn nói với giọng bình thản như cũ.

“Có người nhìn thấy em trong trường lúc 5 giờ. Thành viên của một câu lạc bộ. Bạn ấy nói chắc chắn là em, và quan trọng là địa điểm mà bạn ấy thấy em. Ở gần phòng thay đồ đó, đúng chứ?”

Tôi choáng váng. Ban nãy Otani không hề đề cập đến chuyện này, chắc là định dùng như lá bài quyết định. Nếu có người nhìn thấy Yoko thật thì quả là...

“Thế nào? Sau khi về nhà, em quay lại trường lần nữa phải không?” Otani hỏi thật nhẹ nhàng, có lẽ là cố tạo không khí thoải mái, dễ trao đổi, duy ánh mắt tuyệt nhiên không dịu dàng. Đó là mắt chó săn. Mắt cảnh sát hình sự. Tôi liếc Yoko. Cô bé mở to mắt, trân trối nhìn vào một điểm trên bàn, người cứng đờ như búp bê, mãi mới máy môi được.

“Em về nhà... Phát hiện quên đồ nên quay lại trường lấy.”

“Ồ, quên đồ? Em quên cái gì?”

“Sổ tay học sinh. Quên trong ngăn bàn...”

Giọng Yoko yếu ớt và run rẩy. Tôi lặng người, không biết làm cách nào để cứu cô bé. Otani được thể xông tới.

“Sổ tay học sinh? Tôi không nghĩ chỉ vì thế mà phải quay lại trường lấy.”

Otani dồn ép, hắn đang tự nhủ con mồi sắp rơi vào tay mình. Thình lình Yoko ngồi thẳng dậy như muốn phản kích, và chậm rãi nói.

“Trong sổ tay có bằng lái mô tô. Em muốn thu hồi kịp thời để không ai phát hiện nên mới quay lại trường.”

Nếu đây là lời nói dối tức thì, tôi buộc phải bái phục sự nhanh trí của Yoko. Giải thích không chê vào đâu được, nó cũng giải tỏa nghi vấn vì sao phải giấu việc quay lại trường sau khi về nhà. Otani câm nín mất vài giây rồi mau chóng đổi hướng tấn công.

“Hiểu rồi, trường cấm đi mô tô. Nhưng tại sao em lại đến gần phòng thay đồ?”

“Phòng thay đồ à... Em chỉ tình cờ đi ngang qua.”

“Tình cờ đi ngang qua? Được thôi, sau đó?”

“Em về nhà.”

“Em ra khỏi trường lúc mấy giờ, tới nhà lúc mấy giờ?”

“Em ra khỏi trường lúc hơn 5 giờ. Tới nhà chắc khoảng 5 rưỡi.”

“Có ai làm chứng cho em không?”

“... Không.”

Nghĩa là Yoko không có bằng chứng ngoại phạm vững vàng. Xem chừng đắc thắng vì mọi sự đúng với suy luận của mình, Otani viết lia lịa vào sổ tay.

Các câu hỏi tiếp theoxoay quanh quan hệ với Kawamura Yoichi. Bạn bè ở mức độ nào? Đến nhà Kawamura bao giờ chưa? Rõ ràng anh ta đang dò xét khả năng lấy trộm xyanua, Yoko nói không quá thân với Kawamura. Hai đứa mới quen, thỉnh thoảng đi cùng nhau. Otani chi gật đầu, vẻ coi thường, rõ ràng là không tin.

“Cảm ơn em. Thông tin rất đáng tham khảo.”

Otani cúi đầu ra chiều lịch sự rồi quay sang tôi, ánh mắt như muốn nói “Xong”. Tôi đứng dậy theo Yoko.

“À, này em!”

Yoko đã cầm lấy nắm cửa thì Otani đột ngột gọi giật. Cô bé ngoái lại, tay điều tra viên vẫn giữ nguyên nụ cười khóe miệng và hỏi, “Thầy Murahashi đã chết. Em thấy thế nào?”

Tự dưng nghe hỏi đội một câu như thế thì ai mà trả lời được?

Yoko sắp lên tiếng thì Otani lại nói, “À, bỏ đi. Tôi chỉ hỏi thử thôi.”

Anh đừng có quá đáng! Tôi chỉ muốn quát vào mặt anh ta như vậy.

Rời khỏi phòng khách, Yoko lầm lì đi thẳng về lớp. Nhìn từ đằng sau, tôi nhận ra cô bé đang tỏ ý phản kháng. Rốt cuộc, tôi không nói được câu nào với Yoko.

Trở về phòng hiệu trưởng, tôi thuật lại buổi làm việc cho ông ta, Matsuzaki và Hase nghe. Tôi nhắc đến quan hệ giữa Yoko và thanh niên đi mô tô nhưng không nói ra việc chính Yoko cũng lái xe. Ba người này tất nhiên không ngờ tới chuyện đó.

“Bằng chứng ngoại phạm không rõ ràng...” Hase nén tiếng thở dài.

“À thì... Mấy ai có được bằng chứng ngoại phạm rõ ràng đầu?” Tôi nói thật lòng, chắc mọi người nghĩ tôi đang cố an ủi nên chẳng ai gật đầu cả.

“Thôi, cứ đợi xem tình hình thế nào.” Chúng tôi im lặng một lúc, cuối cùng hiệu trưởng chốt hạ, và đây cũng là kết luận của ngày hôm nay.

Matsuzaki và Hase ra về, tôi nán lại theo yêu cầu của Kurihara.

“Ngồi đi.” Hiệu trưởng chỉ tay về phía sofa, kéo gạt tàn lại gần rồi hỏi. “Cậu thấy thế nào?”

“Thấy thế nào... là sao ạ?”

“Yoko có phải hung thủ không?”

“Cháu không biết.”

“Cậu bảo chính cậu cũng đang bị rình rập giết hại. Yoko có thù ghét gì cậu không?”

“Khó mà quả quyết là không.”

“Ừ, giáo viên mà.” Hiệu trưởng gật gù đồng tình rồi châm thuốc. “Cậu nói với cảnh sát chuyện bị rình giết chưa?”

“Chưa ạ. Vả lại gần đây không thấy nữa. Cháu chờ xem thêm thế nào.”

“Ừ, có thể đều do cậu tưởng tượng ra thôi.”

“Cũng không hẳn.” Tôi lầm bầm. Tôi mà bảo sẽ báo cảnh sát thì ông ta phản ứng ra sao nhỉ? Hoặc hăm dọa hoặc dụ dỗ, ắt là tìm mọi cách ngăn tôi lại. Vụ lần này mới chi “có khả năng là án mạng”, thêm vụ của tôi vào thì vấn đề không đơn giản như thế nữa.

Khi tôi rời phòng hiệu trưởng thì đã hết giờ sinh hoạt lớp, học sinh lục tục ra về. Tâm trạng tôi không thoải mái lắm. Một ngày thế này về sớm quá cũng chẳng làm gì. Tôi quyết định ở lại tập cùng câu lạc bộ. Thứ Bảy ít khi tôi tập với các em.

Vì không mang theo cơm hộp nên tôi định đi ăn bên ngoài, gần ga có nhiều quán.

Mới ra khỏi cổng trường khoảng 50 mét thì một bóng người xẹt ra từ con đường nhỏ bên trái, cặp kính râm đen đập vào mắt tôi. Gã tới gần nói khẽ, “Yoko nhắn thầy đi theo tôi.” Tôi hiểu ngay, đây là thanh niên đi mô tô.

Có việc cần tôi thì phải tới gặp tôi chứ! Tôi rất muốn nói thế, lại nghĩ đứng giằng co trên đường cũng không hay lắm nên quyết định đi theo. Dọc đường tôi hỏi, “Cậu là Kawamura Yoichi?”

Thanh niên ngập ngừng bước chân nhưng không ngoảnh lại, thoáng cái lại đi tiếp. Gã toàn ẩn mặt sau lớp kính mũ bảo hiểm, tuy nhiên tôi vẫn còn ấn tượng về giọng nói này.

Rời khỏi đường lớn có nhiều học sinh, chúng tôi sẽ vào một con đường nhỏ, đi khoảng trăm mét thì tới một bãi đất trống hình vuông, mỗi chiều chừng mười mét. Bên cạnh đó hình như là một xưởng máy, vì tôi nghe tiếng máy cắt và máy dập. Bãi đất trống chắc là nơi để phế liệu của xưởng máy này.

Tôi thấy ba chiếc mô tô xếp cạnh nhau, trông giống những con ngựa trung thành. Cạnh đó có hai thanh niên đứng tựa lưng vào mấy thùng gỗ đựng phế liệu, miệng phì phèo thuốc lá.

"Dẫn tới rồi!" Kawamura nói như hiệu lệnh. Hai gã kia đứng thẳng dậy. Một gã nhuộm tóc đỏ. Gã còn lại lông mày nhẵn thín. Cả hai cao tầm bằng tôi.

"Hình như Yoko không có ở đây?" Tôi nhìn quanh, nhưng thật ra cũng không ngạc nhiên cho lắm. Yoko không bao giờ hẹn gặp giáo viên kiểu này. Tôi đi theo, chẳng qua vì tò mò đám choai choai muốn gì ở mình.

"Yoko không tới đâu." Dứt lời, Kawamura túm lấy cổ áo tôi. Gã thấp hơn tôi độ mười phân, thành ra tôi như bị kéo chúi xuống. "Ông anh chơi bẩn quá đấy!"

"Chơi bẩn gì?" Tôi hỏi lại trong tư thế hơi khó chịu, kịp liếc thấy gã tóc đỏ vòng sang phải, còn gã lông mày nhẵn bước qua bên trái mình.

"Đừng có giả bộ! Chính ông anh báo với cớm là Yoko giết người!"

"Không phải tôi."

"Còn chối!"

Kawamura buông cổ áo tôi ra. Đúng lúc bị đạp vào chân phải, tôi mất đà chống cả hai tay xuống đất. Một cú đá mạnh vào sườn trái khiến tôi bật ngửa, hơi tức thở vì va đập.

"Lũ cớm đến chỗ tôi. Ngoài ông anh ra còn ai vào đây?"

"Chuyện đó..." Tôi muốn giải thích, nhưng bị gã lông mày nhẵn đạp thêm một phát vào xương ức nên không nói được. Tôi ôm bụng, khom người lại. Kawamura bèn giơ gót ủng mô tô giáng vài phát vào gáy tôi.

"Tại sao lại bảo Yoko là hung thủ? Bọn mày định đổ hết tội cho học sinh cá biệt chứ gì?"

"Mày nói gì đi chứ thằng này!" Hai gã cạo lông mày và tóc đỏ vừa gào vừa đá vào đầu và sườn tôi. Tiếng máy trong xưởng và tiếng gào của đám này trộn lẫn với nhau khiến tôi ong hết cả tai.

Đúng lúc đó tôi nghe có tiếng con gái. Không rõ là nói gì, chỉ biết

nhờ thế mà cuộc tra tấn của đám thanh niên ngừng lại.

"Yo... ko!"

Nghe Kawamura gọi, tôi ngẩng mặt lên. Yoko đang chạy tới, mặt hết sức tức giận.

“Cái gì vậy? Ai mướn các người bày trò hả?”

“Thằng này bán đứng Yoko cho cớm đấy.”

“Không phải tôi.” Toàn thân đau ê ẩm, tôi cố chịu đựng để đứng thẳng dậy, cổ có cảm giác nằng nặng, người lảo đảo. “Cảnh sát theo dõi Yoko. Nên họ đánh hơi thấy hội bạn mô tô.”

“Đừng có nói nhảm!”

“Tôi nói thật. Hôm qua cậu và Yoko gặp nhau ở gần ga S đúng không? Có một chiếc xe con màu trắng bám theo hai người.”

Kawamura và Yoko nhìn nhau, chắc đã nhận ra tôi nói đúng.

“Tại ông anh kể về Yoko cho cớm nên bọn nó mới theo dõi chứ?”

“Không phải, đó là mấy ông bên ban quản lý học sinh. Người này không liên quan.”

Kawamura lúng túng thấy rõ, đôi kính râm cũng không giấu được vẻ hoang mang trên nét mặt.

“Gì vậy Yoichi? Tào lao quá!” Gã lông mày nhẫn cằn nhằn. Gã tóc đỏ thì bực bội giơ chân đá mấy viên sỏi. Cả hai không buồn nhìn tôi.

“Mấy người đừng nghe hơi nồi chõ. Cần gì tôi sẽ trực tiếp nhờ.”

Nghe Yoko nói, hai tên lông mày nhẫn và tóc đỏ tỏ vẻ chán chường, ngồi lên mô tô phóng đi. Tiếng nổ phành phạch của ống bô như cứa thêm vào vết thương của tôi.

“Yoichi cũng về đi. Còn lại để tôi giải quyết.”

“Nhưng mà...”

“Tôi không thích lằng nhằng đầu.”

Nghe Yoko nói vậy, Kawamura đành thở dài chấp nhận rồi đi tới chỗ dựng mô tô. Gà hầm hầm nổ máy, lái xe qua giữa tôi và Yoko rồi phóng thẳng đi. Bãi phế liệu chỉ còn lại hai người.

“Sao em biết tôi ở đây? Đám này gọi tôi ra hẳn là không báo cho em chứ nhỉ?” Tôi vừa hỏi vừa nắn nắn cổ, mấy chỗ bị đá vẫn nóng ran.

“Em vô tình nghe được ở gần ga. Có bạn bảo thầy Maejima bị tên bụi đời ở đầu dẫn đi. Em đoán ra ngay là chỗ này, hội Yoichi hay tụ tập ở đây.” Yoko trả lời, và như mọi khi, vẫn né tránh ánh mắt tôi. Cô bé nói tiếp, “Em rất tiếc về hành động của đám bạn. Xin lỗi thầy.”

“Không có gì. Mà em định chơi với hội này đến bao giờ? Chia tay đi thì hơn.”

Yoko lắc lắc đầu ra chiều không muốn nghe tôi thuyết giáo. “Thầy đừng bận tâm tới em. Liên quan gì tới thầy đâu!” Dứt lời, cô bé lại bỏ chạy như lần trước.

Cũng như lần đó, tôi chỉ biết đứng nhìn theo.

6

Thứ Ba, ngày 17 tháng Chín.

Trời mưa từ sáng. Vừa đi bộ vừa cầm ô thật phiền toái, nhưng với tôi hôm nay lại hay, vì tránh được những ánh mắt dòm ngó. Trên tàu điện, tôi cúi gằm mặt xuống.

“Mặt anh sao vậy?” Người đầu tiên tôi gặp ở phòng giáo vụ là Fujimoto. Giọng cậu ta oang oang khiến mấy người xung quanh đều ngoảnh sang nhìn.

“À, hôm qua tôi ngã xe đạp. Xui quá!” Tôi đưa tay sờ lên gò má dán băng y tế. Di chứng của hôm thứ Bảy, đã bớt sưng khá nhiều sau hai ngày nghỉ, Chủ nhật và lễ Kính lão[*].

Fujimoto xem chừng không tin lắm nhưng không gặng hỏi thêm mà chỉ nói “Anh cẩn thận cho mau khỏi!”.

Tiết đầu tiên trong tuần được quy định là LT (long time), tức là tiết sinh hoạt đầu tuần với giáo viên chủ nhiệm. Đối với những giáo viên không chủ nhiệm như tôi, đây là giờ trống. Mặt nhăn nhó vì đau, tôi bắt tay chuẩn bị cho tiết sau, đúng hơn là giả bộ chuẩn bị cho tiết sau, vì trong đầu vẫn không dứt được dòng suy nghĩ về vụ sát hại Murahashi.

Otani nghiêng về nhận định hung thủ nằm trong số các học sinh, Yoko là đối tượng tình nghi lớn nhất. Yoko căm ghét Murahashi tới mức muốn giết chết anh ta. Yoko có nguồn cung xyanua, Yoko không có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng. Và quan trọng nhất là cô bé bị bắt gặp ở gần phòng thay đồ. Otani chỉ cần giải ra bí ẩn phòng kín và xác định được nó liên quan tới Yoko là cô bé sẽ bị thẩm vấn, à không, trở thành nghi phạm ngay lập tức.

Thành thật mà nói, tôi không dám quả quyết điều gì. Yoko

thường lầm lì u uất, đúng là có thể hành động táo tợn. Nhưng Yoko cũng có khía cạnh non nớt ngây thơ, khó mà dính dáng đến những hành vi như thế. Tất nhiên, tính cách và khả năng không phải lúc nào cũng đi đôi với nhau...

Xét về khả năng, tôi thấy Aso còn đáng chú ý hơn, nhưng vẫn chưa rõ cô ta và Murahashi liệu có quan hệ đặc biệt nào không, hơn nữa, cô ta có bằng chứng ngoại phạm. Xem chừng phía Otani đã loại cô ta khỏi danh sách nghi can.

Đang nghĩ vẩn vơ thì cửa phòng bật mở khiến tôi giật mình. Một học sinh xuất hiện, đảo mắt nhìn khắp phòng. Đó là Hojo Masami, dáng vẻ như tìm kiếm ai. Bắt gặp ánh mắt tôi, Masami tiến thẳng tới.

"Em tìm ai?" Tôi hỏi, bụng bảo dạ, chưa hết tiết một mà sao lại ở đây?

"Em tìm thầy. Em có chuyện muốn hỏi thầy." Giọng Masami trầm thấp, không hợp với tuổi nhưng rất thấm thía, có sức áp đảo.

"Hỏi tôi?"

"Vâng, trong việc xử lý vụ án hôm trước có một điểm em không đồng tình với nhà trường. Em hỏi giáo viên chủ nhiệm là thầy Moriyama. Thầy ấy nói rằng thầy Maejima là người nắm rõ nhất về việc đó. Em bèn xin phép thầy Moriyama để tới đây hỏi thầy." Masami nói một hơi như đọc thuộc lòng. Câu từ ngắt nghỉ như nhà binh. Tôi chợt nhớ ra Masami là chủ tịch câu lạc bộ kiếm đạo.

Xem vẻ các giáo viên khác muốn đẩy hoàn toàn việc xử lý sau vụ án cho tôi. Mà với tình hình hiện tại, họ cũng buộc phải làm như vậy thôi.

"Tôi không nắm hết mọi thông tin, tuy nhiên sẽ cố gắng trả lời trong phạm vi có thể. Chuyện gì thế?" Tôi kéo chiếc ghế bên cạnh ra mời.

Masami không ngồi xuống. "Hôm thứ Bảy sau giờ học, em nhìn thấy cảnh sát." Cô bé bắt đầu nói, bằng một giọng điệu không học sinh nào bắt chước nổi.

"Đúng là cảnh sát có tới, thì sao?"

"Họ thẩm vấn bạn Yoko, phải không ạ?"

“À... chỉ tìm hiểu thông tin, không phải thẩm vấn.”

Tôi lập tức đính chính. Masami không buồn để ý, lại hỏi tiếp bằng giọng rất dứt khoát, “Nhà trường báo với cảnh sát, bạn Yoko là người khả nghi, phải không?”

“Không phải nhà trường báo. Cảnh sát yêu cầu cung cấp danh sách các học sinh từng bị đuổi học hoặc đình chỉ. Nhà trường chỉ làm theo yêu cầu của họ. Thầy Oda ở ban quản lý học sinh biết rõ việc này.”

“Em sẽ hỏi thầy Oda.”

“Em hỏi đi.” Tôi hoàn toàn bị động trước sự áp đảo của Masami.

“Cho em hỏi thêm. Thầy Maejima dự thính trong lúc cảnh sát tìm hiểu thông tin bạn Yoko. Thầy thấy có bằng chứng nào chỉ ra Yoko đáng ngờ không?”

“Ừ... à, không có.”

“Nghĩa là nhà trường giao bạn Yoko cho cảnh sát mà chưa có bằng chứng rõ ràng?”

Bắt đầu hiểu lý do của thái độ khiêu khích này, tôi trả lời, “Nhà trường đã rất băn khoăn liệu có nên cho cảnh sát gặp Yoko hay không. Tuy nhiên lập luận của cảnh sát có lý, và họ cam đoan chỉ gặp để hỏi bằng chứng ngoại phạm, nên nhà trường đành phải đồng ý.”

“Cuối cùng không có bằng chứng ngoại phạm?”

“... Em biết rõ nhi?”

“Dễ đoán thôi. Thứ Bảy sau giờ học, cảnh sát lùng sục khắp trường. Thầy có biết không?”

Lúc đó tôi đang bị mấy gã thanh niên bao vây. Tôi lắc đầu.

“Họ tới câu lạc bộ bóng chuyền và bóng rổ. Các bạn ấy kể rằng, cảnh sát hỏi có ai cho Yoko mượn chìa phòng thay đồ giáo viên nữ hay không?”

Đúng như dự đoán, Otani coi việc phá giải bí ẩn phòng kín là mấu chốt vụ án. Nếu Yoko thực sự từng mượn chìa phòng thay đồ, cảnh sát sẽ suy luận cô bé đã đánh chìa mới.

“Kết quả thế nào?” Tôi hồi hộp hỏi.

“Các cố vấn và thành viên câu lạc bộ đều trả lời là không. Em có

bạn ở câu lạc bộ bóng chuyền. Bạn kể lại với em."

"Thế à!"

Trong khi tôi lấy làm mừng, Masami đang đứng trước mặt tôi lại không hề vui vẻ, nói đúng hơn, sắc mặt cô bé rất u ám. Sao vậy? Trước ánh mắt dò hỏi của tôi, cô bé lại cất tiếng, vẫn rất dứt khoát, nhưng nghe ra được là cố kiềm chế cảm xúc.

"Hành động của cảnh sát làm thay đổi cách nhìn của mọi người về Yoko, giờ người ta nhìn bạn ấy như tội phạm. Mai sau nghi vấn có giải tỏa cũng chưa chắc xóa đi được cách nhìn này. Chính vì thế em muốn chất vấn nhà trường. Tại sao không hạn chế hành động của cảnh sát? Tại sao lại dễ dàng cho cảnh sát gặp Yoko? Tại sao lại cung cấp danh sách kỉ luật cho họ? Luôn tin tưởng học sinh! Đây là phương châm của trường ta cơ mà! Em rất tiếc vì phương châm ấy đã bị phá bỏ."

Từng lời từng chữ của Masami như mũi kim đâm vào tim tôi. Tôi muốn thanh minh, tiếc rằng nói gì lúc này cũng đều nhợt nhạt thiếu thuyết phục cả. Tôi đành im lặng.

"Em đến đây chỉ để nói điều đó." Masami khẽ cúi đầu rồi quay ngoắt ra cửa. Được hai ba bước, cô bé dừng lại, đôi má đỏ ửng khác hẳn bình thường. "Em và Yoko là bạn thân từ hồi cấp hai. Em nhất định sẽ chứng minh bạn ấy vô tội."

Tôi nhìn theo bóng Masami.

Chuông hết tiết một đã điểm.

"Hừm, có chuyện đó ạ?" Kei vừa nói vừa lấy thước dây ướm vào người tôi, động tác rất thành thục. Kei bảo muốn may bộ đồ chú hề cho buổi hóa trang diễu hành nên nhắn tôi giờ nghỉ trưa tới phòng câu lạc bộ để lấy số đo.

"Masami phê bình tôi gay gắt quá, mặc dù về lý mà nói thì không sai."

"Lần đầu tiên em biết Masami và Yoko là bạn thân đấy."

"Hình như nhà họ gần nhau, học chung từ thời cấp hai. Đến khi chơi bời Yoko bắt đầu xa lánh bạn..."

“Nghĩa là Masami đang cố duy trì tình bạn?”

Kei đo vòng ngực tôi. Cố nén cảm giác nhột nhột, tôi đứng im như bù nhìn.

“Mà này, tại sao lại là vai hề? Tôi hợp với vai này lắm à?”

Hội thao toàn trường diễn ra vào Chủ nhật tuần sau. Bầu không khí đang dần trở nên sôi nổi, tiết mục chính đợt này là hóa trang diễu hành nên các câu lạc bộ bắt đầu tỉ mỉ chuẩn bị đồ diễn.

“Thầy đừng cằn nhằn nữa. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, thầy Fujimoto sẽ hóa trang thành đàn bà. Thầy nghĩ vai nào đỡ hơn?”

“Vai nào tôi cũng không thích.”

“Khán giả sẽ ưng vai hề hơn đấy.” Kei nói một câu khích lệ nghe hơi lạ và kết thúc việc lấy số đo. “Đồ trang điểm để hóa trang bọn em sẽ chuẩn bị. Hôm đó, chỉ cần thầy đừng đến muộn.”

“Tôi không cần chuẩn bị gì à?”

“Thầy chỉ cần chuẩn bị tinh thần là được.” Kei vừa nói vừa ghi số đo của tôi vào sổ.

Tôi mặc lại áo khoác và bước ra khỏi phòng thì suýt đụng phải một thành viên câu lạc bộ đang bước vào. Đó là Miyazaka Emi, học sinh lớp Mười. Thấy cô bé cầm trên tay một chai rượu, tôi hỏi, “Cái gì vậy? Mới trưa đã định mở tiệc rồi à?”

Emi không trả lời, chỉ khẽ cười và nhún vai. Kei từ trong phòng nói vọng ra, “Đạo cụ của thầy đấy. Em đã bảo là vai chú hề say xỉn tay cầm chai rượu rồi mà.”

“Tôi phải cầm chai này?”

“Đúng rồi. Thầy không thích à?” Kei tới chỗ chúng tôi, cầm lấy chai rượu từ tay Emi và làm động tác uống rượu. “Mọi người sẽ thích thú lắm, đảm bảo đấy!”

“Tôi không biết nữa.” Tôi cầm lấy chai rượu. Trên chai có nhãn “Koshi no Kanbai”, một loại rượu nổi tiếng của tỉnh Niigata. Tôi có hình dung cảnh mình trong vai chú hề, tay cầm chai này tu ừng ực, rồi phải đi kiểu chân đăm đá chân chiêu nữa. Bất giác, tôi nói với Kei. “Ôi này, nhớ hóa trang để không ai nhận ra tôi đấy nhé.”

Kei gật đầu rõ mạnh, “Tất nhiên ạ!”

7

Thứ Năm, ngày 19 tháng Chín.

Lâu rồi mới được trải qua hai ngày yên tĩnh, thứ Ba và thứ Tư đều không có chuyện gì xảy ra. Cảnh sát cũng không xuất hiện. Trong sân trường, nhiều linh vật cho hội thao lần lượt được dựng lên. Nhìn bề ngoài, trường nữ sinh Seika đã trở lại bình thường.

Việc phân công dạy các lớp của Murahashi cũng đã xong. Tôi nhận lớp 12A, lịch dạy căng hơn, nhưng đành phải chịu thôi. Oda nhận chức trưởng ban quản lý học sinh. Mối quan tâm của giáo viên và học sinh trong trường về cái chết của Murahashi đã nguội lạnh. Chỉ trong vài ngày, một người đàn ông hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thế gian. Vụ này khiến tôi phải suy nghĩ về giá trị tồn tại của mình.

Tuy nhiên, cái chết của Murahashi đã làm một người thay đổi hẳn. Có thể vì đã sẵn định kiến nên tôi chú ý hơn mọi người, nhưng sự thay đổi quả thật rất rõ rệt.

Người đó là Aso. Cô ta hay ngồi thẫn thờ ở bàn làm việc trong phòng giáo vụ, lại thường xuyên mắc lỗi vặt. Lúc nhỡ giờ dạy, lúc quên chỗ để giấy làm bài cho học sinh... Toàn những sai sót chưa bao giờ xuất hiện ở cô ta. Ánh mắt từng tự tin tới mức kiêu ngạo giờ thành ra vô hồn.

Cái chết của Murahashi đã đem lại tác động nhất định, tôi tin như vậy. Nhưng tác động gì nhỉ? Càng suy đoán càng thấy rối rắm. Suy nghĩ theo hướng tích cực nhất thì hai người yêu nhau, cô ta sốc vì cái chết của anh ta, nói cách khác là tồn tại ít nhiều chân tình ở đây. Chi hiệm trong tính cách, tôi không tin Aso nghiêm túc với Murahashi, nhất là khi đang có đề nghị hôn nhân từ phía Takakazu, con trai hiệu trưởng Kurihara. Có khi Aso còn cảm thấy Murahashi biến mất lại

càng tốt.

Nếu vậy thì phải quay về giả thuyết Aso là hung thủ. Với tôi, giả thuyết này hợp lý nhất. Nhưng cô ta lại không phải là hung thủ, vì bằng chứng ngoại phạm rất rõ ràng, không thể nghi ngờ được.

Khoan! Tôi ngẩng mặt nhìn sang. Aso đang nghiêm nghị chấm bài.

Liệu có đồng phạm không? Nếu còn ai khác cũng căm ghét Murahashi thì khả năng này hoàn toàn có thể.

Mà không, vô lý lắm! Tôi khẽ lắc đầu. Nếu có đồng phạm thì Aso phải đóng "vai trò" gì đó, nhưng khi Murahashi bị sát hại, cô ta đang dạy ở câu lạc bộ tiếng Anh. Giả sử vai trò của cô ta là kiếm thuốc độc và dụ Murahashi tới phòng thay đồ thì quá ít với một kẻ chủ mưu. Nói cách khác, để giả thuyết đồng phạm đứng vững thì nhất định phải tồn tại một nhân vật sẵn sàng thực hiện mọi mệnh lệnh của Aso.

Nhân vật đó là ai được? Tôi không thấy manh mối nào cả, các giả thuyết đều bế tắc. Đúng lúc này chuông báo tiết bốn vang lên, Aso đứng dậy, tôi cũng đứng dậy theo.

Tiết bốn tôi có giờ ở lớp 12A, buổi dạy đầu tiên từ lúc nhận dạy thay cho Murahashi. Đi ngoài hành lang đã căng thẳng rồi, rõ ràng tôi không hợp làm giáo viên.

Mới có chuông nên các thầy cô chưa vào. Lúc đi qua lớp 12B và 12C, tôi thấy học sinh vẫn nói chuyện ồn ào. "Lớp Mười hai rồi mà chẳng khác các lớp dưới là bao." Tôi cười chua chát, nhưng vừa ngoặt sang một ngả khác, không khí bỗng im ắng hẳn. Cửa phòng học ở đây đề biển 12A, quả không hổ danh là lớp giỏi nhất trong khối sắp tốt nghiệp.

Ấn tượng này vẫn không thay đổi kể cả trong giờ dạy. Phản ứng của học sinh với lời giảng rất khác biệt. Mạnh mẽ và nhanh nhẹn. Tác phong làm bài cũng vậy, rất tập trung, không nhìn ngang nhìn ngửa. Quan sát lớp, tôi không thể không thừa nhận ảnh hưởng lớn lao của Murahashi.

Riêng Masami lại không sắc sảo như mọi khi. Thái độ khá chểnh mảng. Tôi thử đặt một câu hỏi hơi khó, và câu trả lời không thể gọi

là hoàn hảo. Có lẽ vì giáo viên không phải là Murahashi nên tinh thần chiến đấu của cô bé giảm sút? Tôi vẩn vơ nghĩ. Hóa ra là nghĩ nhầm, tôi vỡ lẽ vào nửa sau tiết học, khi vô tình nhìn qua vở Masami.

Trên trang vở vẽ một hình chữ nhật. Bình thường chắc tôi chẳng để ý làm gì. Nhưng do đang nhạy cảm nên tôi đoán ngay ra ý nghĩa hình vẽ. Đây là sơ đồ phòng thay đồ, có cả cửa ra vào bên nam và bên nữ. Masami đã dùng giờ Toán để suy đoán về bí ẩn phòng kín. Bên cạnh hình vẽ có mấy dòng chữ ghi vội, tôi thoáng thấy từ "hai chìa" nhưng không kịp xem kĩ hơn vì Masami đã gập ngay vở lại vì cảm nhận được có người nhìn.

Hai chìa...

Nghĩa là gì? Là mấu chốt để phá giải bí ẩn phòng kín hay cũng chẳng có gì to tát? Người viết lại là Masami chứ không phải ai khác, nên tôi càng tò mò. Nửa sau của tiết học, tôi còn mất tập trung hơn cả cô bé.

Giờ nghỉ trưa. Trong lúc ăn cơm hộp, tôi tiếp tục suy nghĩ. "Hai chìa, hai chìa," tôi cứ gật gù rồi lẩm bẩm, thỉnh thoảng còn dùng đũa tư lự. Bữa trưa hôm nay mất gấp đôi thời gian so với ngày thường. Cuối cùng tôi quyết định, mình sẽ hỏi cô bé, tính ra đầu óc trẻ con nhiều khi linh hoạt vượt xa tưởng tượng của người trưởng thành.

Dự định đó đổ bể. Ăn xong, tôi theo thói quen ngó qua mấy tờ báo thì Matsuzaki xuất hiện và cho biết Otani lại đến. "Thầy sang phòng khách ngay đi!" Anh ta nói như lẽ dĩ nhiên.

"Hôm nay họ tới có việc gì?"

"À... ừ nhỉ?" Hóa ra anh ta chẳng buồn động não ngay cả điều cơ bản này.

Khi tôi sang phòng khách, Otani đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân trường, dáng vẻ ôn hòa hơn mọi khi. Tôi hơi lấy làm lạ.

"Đứng đây nhìn ra đẹp quá anh nhỉ!" Otani nói và ngồi xuống sofa, nét mặt không vui, thậm chí còn pha chút thất vọng.

"Các anh tìm ra cái gì à?"

Tôi gợi chuyện trước. Quả nhiên, Otani cười gượng.

"Gọi là tìm ra cũng được..." Anh ta ngập ngừng một chút rồi hỏi.

“Hôm nay Takahara Yoko có đi học không?”

“Có. Anh tìm cô bé vì chuyện gì?”

“Không có gì to tát... Chúng tôi muốn xác nhận bằng chứng ngoại phạm.”

“Bằng chứng ngoại phạm?” Tôi hỏi ngược lại. “Anh nói chuyện mâu thuẫn quá. Hôm trước anh đã thấy Yoko không có bằng chứng ngoại phạm. Làm sao xác nhận bằng chứng ngoại phạm nếu nó không có?”

Otani đưa tay lên gãi đầu, miệng lẩm bẩm, “Giải thích thế nào được nhỉ...” Ngừng một thoáng, anh ta tiếp tục. “Anh còn nhớ, Yoko có bằng chứng ngoại phạm cho tới trước 4 giờ, đúng không? Cô bé kể tan học về nhà ngay và có chào vợ chồng cụ già hàng xóm. Thực tế là, theo kết quả điều tra, chúng tôi thấy rằng khoảng thời gian đó rất quan trọng.”

“Khoảng 4 giờ á?”

“Vâng, chính xác là khoảng thời gian sau giờ học...” Otani khó nhọc đáp. Hình như quá trình điều tra đã loại trừ Yoko khỏi danh sách tình nghi. “Thôi, anh cho tôi gặp Takahara Yoko được không? Tôi sẽ giải thích rõ một thể.”

“Vâng.”

Tôi hết sức muốn biết Otani đã tìm ra cái gì, lại nghĩ đối chất trước mặt Yoko cũng không sao nên tôi đứng ngay dậy, quay về phòng giáo vụ kể với Hase. Anh ta lo lắng.

“Bên cảnh sát nắm được chứng cứ Yoko là hung thủ rồi à?”

“Không, không phải.” Tôi giải thích rằng thái độ của cảnh sát cho thấy hướng điều tra đã thay đổi, nhưng Matsuzaki vẫn chưa hết lo lắng.

“Thôi được, để tôi đi gọi Yoko.” Nói rồi, Hase ra khỏi phòng giáo vụ.

Tôi ngồi ở sofa phòng khách trong lúc chờ Yoko. Không muốn đối diện với Otani nên tôi cầm theo tờ báo, thế mà anh ta lại ra đứng bên cửa sổ, nhìn học sinh trên sân trường như ban nãy.

Khoảng mười phút sau, ngoài hành lang có tiếng ồn ào. Giọng nữ

và giọng nam. Giọng nam là Hase. Còn giọng nữ là ai nhỉ? Đang thắc mắc thì có tiếng gõ mạnh.

"Mời và..." Tôi chưa dứt câu, cánh cửa đã mở ra. Người xuất hiện không phải Yoko mà là Masami, sau lưng là Hase. Anh ta có vẻ đã phải chạy đuổi theo cô bé. Phía sau nữa là Yoko.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hỏi Hase.

"A..." Anh ta chưa kịp trả lời, Masami đã bất ngờ xen ngang. "Em đến để chính thức phản đối."

"Phản đối? Nghĩa là sao?" Tôi hỏi lại.

Masami chớp chớp đôi mắt to, nói rất dõng dạc có ý để Otani nghe, "Em sẽ chứng minh bạn Yoko vô tội." Má cô bé đỏ lên trông thấy. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

"Ồ, thú vị đấy." Otani từ cửa sổ tiến lại và ngồi xuống sofa. "Nói cho chúng tôi nghe đi. Em định chứng minh bằng cách nào?"

Đứng trước cảnh sát thực sự, Masami cũng có phần nao núng, đáng nể là không hề sợ hãi. Cô bé cất giọng mạch lạc, "Em sẽ giải thích bí ẩn phòng kín. Nghe xong, mọi người sẽ hiểu Yoko vô tội."

Sự im lặng dâng ngập căn phòng, âm thanh duy nhất là tiếng nô đùa dưới sân trường vọng lên. Mồ hôi trên đầu tôi chảy thành dòng hai bên thái dương. Trong phòng không nóng, sao tôi lại đổ mồ hôi?

Masami đứng yên nhìn tôi. Chưa tới mười giây mà dài như mấy phút đồng hồ. Cuối cùng Masami cất tiếng, phá vỡ sự im lặng. "Em sẽ giải mã bí ẩn phòng kín. Và chứng minh Yoko vô tội." Cô bé nhấn mạnh từng tự như muốn khẳng định quyết tâm của mình.

"Thôi em cứ..." Mãi tôi mới mở được miệng. "Ngồi xuống đã, rồi từ từ nói."

"Đúng. Đứng nói thế này, học sinh khác nhìn thấy không tiện." Hase đẩy Masami vào hẳn bên trong. Anh ta vào theo, sau đó là Yoko.

Yoko đóng cửa phòng lại. Masami vẫn không có ý định ngồi xuống, cứ cắn chặt môi, đôi mắt to đầy cá tính hướng về phía Otani.

Như để trả lời ánh mắt ấy, Otani hỏi, "Em đã tìm ra bí ẩn phòng kín?"

Masami chậm rãi gật đầu, vẫn nhìn Otani.

“Tại sao em phải làm thế?... Em có liên quan gì tới vụ án?”

Masami khẽ liếc Yoko và trả lời, “Vì em tin Yok... à quên, Takahara Yoko, vô tội. Bạn ấy không thể là kẻ giết người. Em nghĩ nếu làm sáng tỏ bí ẩn phòng kín thì sẽ tìm ra sự thật nào đó, hoặc chí ít cũng giải tỏa nghi ngờ về bạn ấy.”

Yoko chỉ cúi đầu. Không biết về mặt cô bé thế nào.

Bầu không khí im lặng lại kéo dài vài giây. Tôi đâm ra khó thở, định tìm một câu để nói thì có âm thanh thoảng qua như tiếng gió. Otani thở dài thườn thượt, rồi phì cười như thể có điều ngộ nghĩnh lắm, vừa cười vừa nhìn tôi, “Thật xấu hổ, anh Maejima. Bí ẩn khiến tôi mất ăn mất ngủ bấy lâu lại do một cô học trò tìm ra. Thế này có nói tôi là đồ ăn hại tiền thuế của nhân dân cũng không sai.”

Không biết nên tỏ thái độ thế nào hay là nên nói gì với Otani, tôi đành quay sang hỏi Masami, “Có thật là em đã tìm ra không?”

“Em đã tìm ra. Em định giải thích cho các thầy đây.”

Thú thật, tôi không biết phải làm sao. Masami xuất hiện làm tình hình bất ngờ thay đổi. Dù gì, trước hết cũng nên nghe cô bé nói đã.

“Anh có thể nghe học sinh tôi trình bày không?” Tôi nhìn Otani.

“Phải nghe chứ!” Đang ngồi gác chân, Otani bỗng bỏ chân xuống rồi nói với vẻ nghiêm túc khác thường. “Nhưng nên nghe giải thích tại hiện trường, sẽ thấy ngay giải thích có khớp với thực tế hay không.”

Otani từ từ đứng dậy. Masami vẫn nhìn thẳng vào anh ta dù ánh mắt gợn chút hồi hộp. Dáng vẻ đĩnh đạc của cô bé trái hẳn với bộ dạng luống cuống của tôi và Hase.

Chúng tôi ra khỏi khu phòng học. Mặt trời đã khuất sau mây, trời đổ mưa phùn. Chúng tôi giẫm lên mặt cỏ ẩm ướt, đi qua sau nhà thể chất. Bên trong vọng ra tiếng hô của các nữ sinh và tiếng giày chà trên sàn nhà. Cửa sổ đóng kín, lại lắp kính mờ nên tôi không rõ bên trong đang tập môn gì.

Tới cửa phòng hay đồ, chúng tôi dừng lại, đứng thành vòng cung xung quanh Masami. Theo đề nghị của cô bé, Hori cũng đến tham dự.

Masami nhìn phòng thay đồ một lúc rồi quay về phía chúng tôi.

“Em xin bắt đầu.” Cô bé nói như thể sắp trình diễn một tiết mục. “Phòng này có hai cửa ra vào, một cho bên nam và một cho bên nữ. Có tường ngăn cách, nhưng các thầy cô đều biết, tường có thể trèo qua. Nói cách khác, căn phòng có hai lối ra.”

Masami nói rất trơn tru, hẳn đã nghiền ngẫm nhiều lần trong đầu và thấy chín muồi hoàn hảo rồi mới đến gặp chúng tôi. Masami là cô gái như vậy.

“Tuy nhiên...” Masami cao giọng chỉ tay về phía cửa ra vào bên nam. “Bên nam có gậy chặn trong. Hung thủ không thể đi ra bằng cửa này, tức là phải ra bằng cửa bên nữ, mà cửa bên nữ lại bị khóa.”

Masami vừa nói vừa vòng ra phía sau rồi dừng lại trước cửa ra vào bên nữ. Chúng tôi cũng đi theo. Ai không biết mà nhìn cảnh này chắc thấy kì lạ lắm.

“Chìa do cô Hori giữ. Vậy hung thủ mở khóa bằng cách nào? Khả năng cao nhất là chìa đánh thêm. Chỗ này, em xin hỏi cảnh sát...” Masami nhìn Otani. “Em nghĩ các anh đã điều tra đầy đủ về khả năng đánh thêm chìa. Kết quả thế nào ạ?”

Otani giật mình vì bị hỏi đột ngột, nhưng mau chóng trấn tĩnh rồi gượng cười, “Rất tiếc là không tìm ra manh mối nào cả. Cơ bản thì hung thủ không có cơ hội đánh thêm chìa khác đâu. Chúng tôi đã hỏi thăm khắp các tiệm chìa trong thành phố, không tìm ra gì hết.”

“Chắc chắn là thế rồi.” Masami đáp lại đầy tự tin. “Vậy hung thủ mở khóa bằng cách nào? Em đã cố suy nghĩ. Lên lớp em cũng chỉ nghiền ngẫm bí ẩn này, và em đi đến một kết luận.” Cô bé nhìn khắp lượt cử tọa, phong thái gợi nhớ hồi tham gia cuộc thi hùng biện. “Ngay từ đầu cửa đã không khóa, nên hung thủ không cần mở khóa.”

“Không đời nào!” Hori đứng cạnh tôi cao giọng. “Dứt khoát là cô có khóa. Khóa cửa đã thành thói quen. Làm sao mà quên được?”

“Cô nghĩ là cô đã khóa, thật ra ổ khóa không có ở đó.”

Thấy Hori chực mắng, tôi vội ngăn lại rồi hỏi, “Nghĩa là sao? Ý em muốn nói có bẫy ở ổ khóa?”

Masami lắc đầu, “Có bẫy thì cảnh sát đã tìm ra lâu rồi ạ. Vẫn có

cách thiết lập bí ẩn phòng kín mà không cần gài bẫy gì hết." Nói đoạn, Masami lấy một ổ khóa trong túi giấy cầm theo, giải thích rằng mới mượn ở phòng tạp vụ. "Đây là ổ khóa cùng loại với ổ khóa sử dụng hôm xảy ra vụ án. Giả sử nó được khóa ở cửa ra vào trước khi cô Hori tới, giống như hôm đó nhé..."

Masami cài ổ khóa vào vòng sắt trên cánh cửa rồi bấm cách một cái. Cửa được khóa lại.

"Lúc này, cửa bên nam tất nhiên vẫn có thể ra vào. Rồi cô Hori tới, mang theo chìa." Masami đưa chìa cho Hori. "Giả sử em là hung thủ. Để không bị cô phát hiện, em sẽ trốn đâu đó đằng sau phòng thay đồ."

Masami liền trốn vào góc ngoặt bên phòng thay đồ, chỉ ló mặt ra, "Cô Hori, nhờ cô mở khóa cửa rồi bước vào phòng giống hôm đó đi!"

Hori lưỡng lự nhìn tôi.

"Chị cứ làm theo lời em ấy đi."

Nghe tôi nói, Hori đành tiến lên. Trước mắt chúng tôi, chị tra chìa vào ổ rồi mở ra, cầm ổ khóa trên tay, đẩy cửa, móc ổ khóa lên vòng sắt ở cánh cửa, rồi bước vào phòng.

Chắc chắn là Hori không còn đứng ở cửa nữa, Masami liền rời khỏi chỗ nấp, lấy trong túi giấy ra một ổ khóa nữa. Ổ khóa này giống ổ khóa đang treo trên vòng sắt ở cửa. Tôi buột miệng "A!", và lập tức hiểu ra logic của điều bí ẩn.

Masami tháo ổ khóa đang treo ở vòng sắt, thay bằng ổ khóa mình cầm theo, xong xuôi gọi với vào phía trong, "Được rồi ạ. Cô ra ngoài và khóa cửa lại đi!"

Hori bước ra, hoài nghi ra mặt. Trước sự chứng kiến của chúng tôi, chị đóng cửa lại, lấy ổ khóa đã bị tráo đang treo ở vòng sắt bấm lại.

Đến đây, Masami quay về phía chúng tôi, "Chắc các thầy hiểu ra rồi. Ổ khóa cô Hori khóa không phải ở ban đầu, mà là ổ đã bị đánh tráo. Ổ ban đầu đã bị tháo ra và nằm trong tay hung thủ."

Hori ngơ ngác, hỏi Masami, "Nghĩa là sao?" Masami chậm rãi giải thích lại từ đầu. Nghe xong, Hori ngỡ ngàng thốt lên. "À ra vậy! Vì cô

có thói quen mở cửa xong sẽ móc luôn khóa vào vòng sắt ở cửa... Hung thủ đã lợi dụng điều này phải không?" Dứt lời, chị đờ đẫn mất một lúc, chắc cho rằng mình cũng có ít nhiều trách nhiệm.

"Đúng ạ. Nghĩa là hung thủ nắm được thói quen này của cô Hori." Masami tự tin nói.

"Làm sao em biết?" Otani hỏi, giọng vẫn bình tĩnh dù bị "thám tử nghiệp dư" vượt mặt.

Masami quay sang Otani, khóe miệng nở nụ cười, từ tốn đáp, "Em không biết, đúng ra là bây giờ mới biết. Nhưng em đoán chắc cô Hori có thói quen đó. Vì nếu không, chẳng có cách nào giải thích được bí ẩn phòng kín này."

"Ra vậy. Em cũng thông minh đấy nhỉ!" Otani mỉa mai, "Tiếp theo, hung thủ hành động thế nào?"

"Tiếp theo thì đơn giản." Masami trả lời và lấy chìa khác mở ổ khóa trên cửa. "Hung thủ sẽ mở sẵn cửa bên nữ, rồi sang phòng nam gặp thầy Murahashi. Sau khi lừa thầy uống thuốc độc, hắn chặn gậy vào cửa, trèo qua tường sang phòng nữ và thoát ra ngoài bằng cửa này. Tất nhiên khi đó..." Masami lấy ổ khóa ban đầu ra. "Hung thủ sẽ khóa cửa bằng ổ khóa đúng, tạo nên một phòng kín hoàn hảo."

Cô bé nhìn chúng tôi như muốn hỏi, các thầy cô thấy thế nào? Nghe giải thích xong mới thấy là bẫy đơn giản, vậy mà tôi vắt óc ba ngày ba đêm không ra.

"Các thầy cô có hỏi gì không ạ?" Masami nói.

Tôi khẽ giơ tay, "Em suy luận rất tuyệt vời, nhưng em có bằng chứng không?"

Masami bình thản nói "Em không có bằng chứng", rồi tiếp tục ngay, "Như em đã trình bày, bí ẩn này không còn cách giải thích nào khác. Mà nếu không còn, thì giả thuyết của em đương nhiên là đúng chứ?"

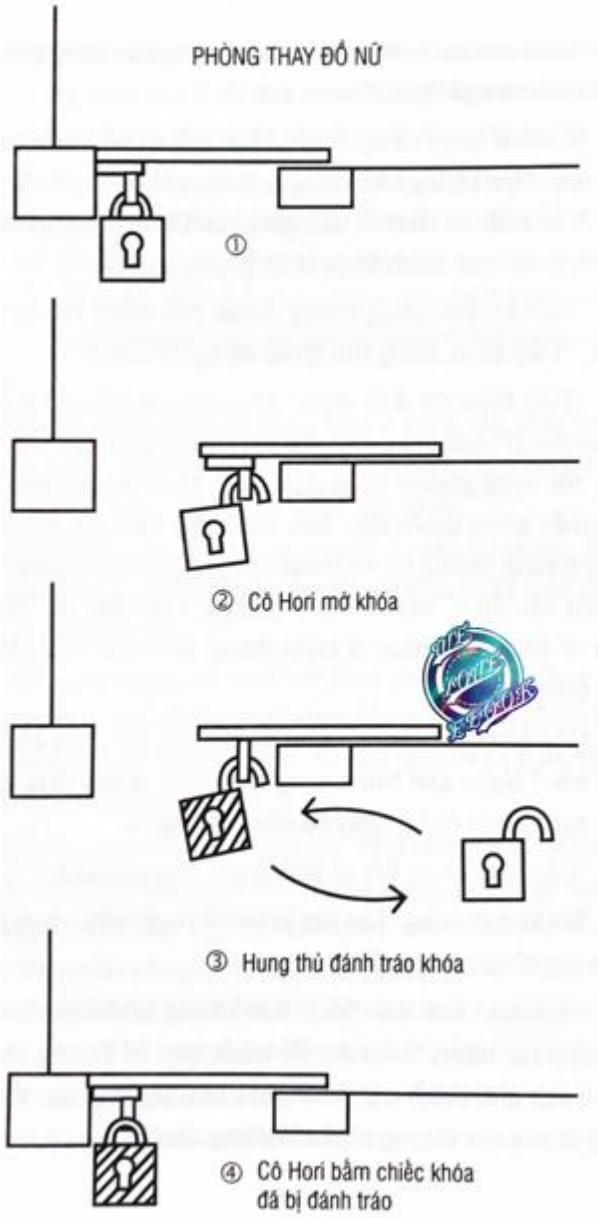

“Nhưng...”

Tôi toan phản đối thì thật bất ngờ, Otani ngăn tôi lại. Anh ta xen vào.

“Không có bằng chứng nhưng có căn cứ.”

Không chỉ tôi, cả Masami cũng ngạc nhiên nhìn anh ta. Otani điềm tĩnh hỏi, “Theo lời cô Hori, một phần tủ đồ hôm đó bị ướt và

không sử dụng được phải không?”

Hori im lặng gật đầu. Tôi cũng nhớ chi tiết này.

“Cô kể phần tủ đồ bị ướt ở gần cửa ra vào, cho nên cô phải sử dụng tủ đồ phía trong. Đây chính là ý đồ của hung thủ. Có nghĩa là, đối với hung thủ, việc cô Hori sử dụng tủ đồ gần cửa ra vào, à không, việc cô đứng gần cửa ra vào là bất lợi. Mọi người đoán ra lý do không? Otani lần lượt nhìn từng người chúng tôi, cứ như giáo viên đang chờ câu trả lời của học sinh.

“Em đoán ra. Hung thủ sợ bị bắt gặp trong lúc đánh tráo ổ khóa.”

Người trả lời là Masami. Nghe cô bé nói, chúng tôi đều à lên.

“Đúng. Vì có chi tiết đó nên tôi nghĩ suy luận của em là đúng.”

Phản ứng của Otani khiến tôi ngạc nhiên, tôi cứ nghĩ anh ta sẽ nói gì đó để bác bỏ cơ.

“Nếu mọi người đã chấp nhận suy luận của em...” Masami lấy lại thái độ nghiêm trang. “Thì hắn cũng công nhận bạn Yoko có bằng chứng ngoại phạm.”

“Tất nhiên rồi.” Otani đăm chiêu trả lời.

Tôi không hiểu ý họ. Bí ẩn phòng kín và bằng chứng ngoại phạm liên quan gì đến nhau? Tại sao lại “tất nhiên”?

“Hung thủ không thể có bằng chứng ngoại phạm vào khoảng thời gian ngay sau khi hết giờ học.” Masami quay về phía chúng tôi, những người chưa hiểu ra sự việc. “Bởi vì để thực hiện việc gài bẫy này, hung thủ phải rình sẵn gần phòng thay đồ để chờ cô Hori. Còn bạn Yoko...”

Masami nhìn về phía nữ sinh nãy giờ một mực im lặng đứng sau lưng chúng tôi. Yoko không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Masami cứ như câu chuyện chẳng hề liên quan tới mình.

“Yoko nói hôm đó tan học là về nhà ngay, và có chào hỏi hai cụ hàng xóm.”

“Đúng,” Otani buột miệng, giọng như cố nén cảm xúc. “Vì vậy, Yoko có bằng chứng ngoại phạm. Tuy nhiên...” Anh ta gườm gườm nhìn Masami. “Điều đó chỉ đúng khi suy luận của em chính xác. Tôi thừa nhận suy luận này có tính thuyết phục cao, nhưng em đang cho

rằng chỉ có một hung thủ nhỉ!”

“Có đồng phạm à?” Tôi buột miệng.

“Chưa thể khẳng định là không có. Đúng là trong các cuộc họp chuyên án, chúng tôi vẫn nghiêng về giả thuyết một hung thủ, vì bạn thân cỡ nào cũng khó lòng giúp nhau giết người... Đây là suy luận trong phạm vi suy nghĩ bình thường của chúng tôi... Tuy nhiên...” Otani nhìn về phía Yoko, “Theo kết quả điều tra, em Takahara Yoko không có bạn bè như vậy. Vì thế, tôi xin lỗi về cách đối xử với em trong thời gian qua.”

Vẫn giọng nói áp đảo người nghe như thường lệ, nhưng ánh mắt có sự chân thành. Tôi nghĩ Otani đã nắm được bí ẩn phòng kín này trước cả khi Masami giải thích, hôm nay tới đây cốt để kiểm tra lại các căn cứ và xác nhận bằng chứng ngoại phạm của Yoko. Do đó lúc nghe Masami giải thích, Otani không hề tỏ ra ngạc nhiên hay dao động, ngược lại còn lập tức đưa ra căn cứ “tủ đồ bị ướt”.

“Vấn đề là ai đã tráo ổ khóa!” Otani khô khan chốt hạ.

Mọi người ở đây hẳn lại có hình dung về hung thủ mới.

Yoko vẫn im lặng.

Masami đã phá giải bí ẩn phòng kín. Sau giờ học, tôi quyết định không tập với câu lạc bộ mà về nhà luôn. Chắc tin tức đang lan truyền rất nhanh, và thành viên câu lạc bộ kiểu gì cũng trông ngóng tôi đến để nghe kể chi tiết, cho nên phiền lắm, mà đằng nào hôm nay câu lạc bộ cũng sẽ nghỉ sớm để học sinh còn chuẩn bị cho hội thao.

Trên đường ra ga S, tôi thấy rất ít học sinh ra về, có lẽ đều đang bận luyện tập hoặc làm mấy cái hình nộm.

Tới ga S, lúc chìa vé tháng cho nhân viên như thường lệ và định bước qua cửa soát vé, tôi vô tình liếc về chỗ bán vé và giật mình vì nhìn thấy Otani. Anh ta xếp hàng trước máy bán vé tự động, đang ngẩng đầu đọc bảng giá.

Đợi anh ta mua vé xong và vào ga, tôi cất tiếng gọi.

“Ái chà!” Otani giơ tay tiến lại gần. “Hôm nay cảm ơn anh. Mà anh về nhà sớm vậy?”

“Vâng, tại có chút việc... Anh ở lại trường từ bấy tới giờ?”

“Vâng, tôi muốn tìm hiểu vài điều. Cũng không có gì to tát cả.” Giọng anh ta chưa tới mức trầm thấp nhưng không còn kiểu sắc bén độc địa thường thấy. Chắc hụt hẫng vì kẻ tình nghi hàng đầu đã có bằng chứng ngoại phạm chăng?

Otani đến cùng một sân ga với tôi, hỏi ra mới biết anh có việc hướng này và đi cùng tôi một chặng.

“Chà, hôm nay thật là xấu hổ. Không ngờ học sinh của anh lại phá giải được bí ẩn phòng kín.” Otani vừa đi dọc sân ga vừa giả bộ gãi đầu gãi tai.

Tôi cố nhịn để khỏi phun ra “Thôi đừng đãi bôi nữa” và chỉ hỏi, “Anh nhận ra bí ẩn từ khi nào?”

Nhận ra thái độ của tôi, nụ cười giả tạo vụt tắt, nhưng Otani vẫn không nói gì. Chúng tôi im lặng đi tới băng ghế cuối sân ga rồi ngồi xuống. Cuối cùng, Otani cũng cất tiếng.

“Hồi trước tôi có cho anh xem một tấm ảnh nhỉ? Anh có nhớ không? Ảnh về sợi xích nhỏ rơi gần phòng thay đồ. Gần đây chúng tôi đã tìm ra tung tích của nó.”

“À à...” Nghe nhắc mới nhớ, tôi không để ý lắm đến sợi xích đó. “Tung tích thế nào?”

Otani mim cười, điệu cười quen thuộc, “Mấu chốt lù lù ngay trước mắt... Cậu phụ trách mảng khóa với chìa đã tìm ra. Khi mua khóa, chìa thường được bỏ trong túi ni lông, và có một loại khóa mà nhà sản xuất gắn sẵn sợi xích nhỏ lên chìa. Cũng không phải manh mối gì ghê gớm, chẳng qua do thấy trên bao ni lông ghi ‘Tặng kèm móc khóa’ nên cậu ta nghĩ tới nó.”

“Móc khóa chính là sợi xích trong vụ án?”

Otani gật đầu, “Vấn đề là loại khóa. Sau khi điều tra, chúng tôi biết được nó là loại khóa giống với khóa phòng thay đồ. Nên tôi sinh nghi, phải chăng có kẻ đã chuẩn bị sẵn ổ khóa tương tự? Mục đích để làm gì? Và tôi đi ngay đến kết luận, là để đánh tráo. Chỉ cần làm được thế, mọi chuyện còn lại hoàn toàn trong tầm tay. Mấu chốt là làm khi nào và làm thế nào thôi. Câu hỏi này lại đi vào bế tắc. Nói

không ngoa, nó làm tôi rất đau đầu. Cuối cùng, tôi nhận ra có một cơ hội để hung thủ đánh tráo ổ khóa."

"À, là lúc cô Hori sử dụng phòng thay đồ phải không?"

"Phải. Chỉ là, nếu cô Hori để khóa ở chỗ không tiện, giả thuyết này sẽ bị đạp đổ. Nhưng cũng như cô bé Hojo Masami, tôi khá tự tin."

"Nhờ linh cảm phá án nhỉ!"

Otani cười ngượng, "Đâu có ngầu như vậy! Tôi phải suy nghĩ nát nước nát cái đấy chứ. Hơn nữa, tôi có dữ kiện."

"Dữ kiện?"

Anh ta gật đầu, "Ví dụ thông tin tủ đồ bị ướt một phần. Rồi kết quả giám định ổ khóa. Rồi nghiên cứu phòng thay đồ trên phương diện chuyên môn. Từ những dữ liệu như vậy, cho dù không giải ra bí ẩn ngay thì cũng loại bỏ được nhiều phương án. Xem xét hành động và tình hình của hung thủ từ nhiều góc độ rồi thu hẹp dần, cuối cùng chúng tôi nắm bắt được mấu chốt."

Còn nhớ trước đây, khi tôi nói biết đâu có cách đứng ngoài mà vẫn kéo gậy chặn cửa được, Otani đã lập tức bác bỏ. Bấy giờ tôi đã hết sức thán phục cảnh sát. Nghe tôi nhắc lại, Otani à lên rồi thản nhiên trả lời, "Vì gậy chặn cửa là chúng tôi điều tra đầu tiên mà. Thêm vào đó, ban chuyên án cũng đưa ra một số giả thuyết về bí ẩn phòng kín."

"Thế cơ à?" Tôi suy nghĩ rất nhiều đấy, vậy mà không nghĩ ra giả thuyết nào.

"Có vài ý kiến kì quặc, nhưng cũng có những phòng đoán khá thuyết phục. Trước hết là giả thuyết tự sát. Murahashi có thể đã tự tạo phòng kín rồi uống thuốc độc tự tử. Hoặc một suy luận khác, hơi khiên cưỡng, là anh ta không định tự tử, chỉ vô tình uống cốc nước mà không biết trong đó có thuốc độc thôi."

Tôi cũng nghĩ tới khả năng này, hiềm nỗi không trả lời được tại sao Murahashi phải lấy gậy chặn cửa rồi uống nước.

"Đúng. Không ít người cho rằng Murahashi tự chặn cửa, nhưng tại sao phải làm thế thì vẫn là dấu hỏi. Nếu bảo là hung thủ ra lệnh

thì... không tự nhiên chút nào."

Otani dứt lời đúng lúc loa báo tàu sắp về ga. Chúng tôi tạm dừng câu chuyện và đứng dậy. Đoàn tàu trượt dần vào. Bước lên tàu, thật may mắn lại có hai ghế trống cạnh nhau.

Tôi ngồi xuống ghế, đảo mắt nhìn quanh rồi hạ giọng hỏi, "Còn giả thuyết nào nữa?"

"Giả thuyết về chìa dự phòng. Rồi giả thuyết có tính kĩ thuật, tức là đứng ở ngoài điều khiển gậy chặn cửa, cụ thể là luồn dây qua khe kéo gậy lại như tôi từng nói ấy, ngoài ra còn có giả thuyết sử dụng lỗ thông gió. Mọi phương án đều vô lý vì gậy dài quá, điều khiển từ xa là rất khó."

Đúng là Otani có nói, với cây gậy dài quá mức như vậy, muốn chặn được vào cửa cần dùng nhiều sức lắm.

"Sau khi loại bỏ dần, rốt cuộc chỉ còn đáp án hung thủ thoát ra từ cửa phòng thay đồ nữ. Để đi đến kết luận, chúng tôi đã phải lòng vòng quanh co như thế đấy. Vậy mà..." Nói tới đây, Otani lưỡng lự rồi im bặt. Không giống tác phong của anh ta chút nào. Bình thường anh ta sẽ chủ động chọn thời điểm ngưng nói để thăm dò phản ứng đối phương.

"Vậy mà... nghĩa là sao?" Tôi hỏi.

Otani có phần bối rối, mãi mới nói, "Tôi rất thắc mắc làm sao Hojo Masami phát hiện ra mánh khóe đó. Nếu tình cờ thì còn được..."

Tôi hiểu ý Otani. Anh ta nghi ngờ cả Masami. Cũng đúng thôi. Hung thủ có thể đánh lừa cảnh sát bằng cách tự mình đứng ra giải thích bí ẩn. Khả năng này không phải là không có. Một lần nữa, tôi lại thầm thán phục, "Cảnh sát có khác!"

Otani nói ngắn gọn "Mà nghi ngờ thế thì bao giờ mới hết" rồi kết thúc câu chuyện, "Thật ra Hojo Masami có bằng chứng ngoại phạm. Ngày hôm đó, sau giờ học, cô bé tập kiếm đạo ở phòng tập. Lúc nãy tôi đã tìm hiểu rồi."

"Ra thế," tôi gật gù. Ban đầu chắc chắn tay cảnh sát này cũng nghi ngờ mình. Giả dụ tôi là hung thủ, còn Kei là đồng phạm, thì căn bản không tồn tại bí ẩn phòng kín nào hết. Thế mà anh ta không hề

để lộ sự nghi ngờ. Quả đúng là phong cách Otani! Chắc hẳn anh ta đã ngay lập tức tìm hiểu bằng chứng ngoại phạm và xác định tôi không phải hung thủ. Hôm ấy tôi và Kei đều tập ở câu lạc bộ, ai cũng biết cả.

"Tôi vẫn hơi thắc mắc một chuyện."

Vẫn khoanh tay nhắm mắt, Otani khẽ hỏi, "Chuyện gì?"

"Xyanua. Không tìm ra hung thủ từ hướng này ư? Anh đã nói Yoko có cách để xoay được."

Cảnh sát có thể điều tra nghề nghiệp của phụ huynh học sinh. Con cái mà kiếm được chất độc dễ dàng, khả năng rất cao là liên quan tới nghề nghiệp của cha mẹ. Tôi chia sẻ suy nghĩ này với Otani.

"Nếu gia đình có xưởng mạ hay xưởng sửa chữa thì học sinh kiếm xyanua không khó. Tất nhiên chúng tôi vẫn điều tra cả hướng này, tiếc rằng tới nay chưa có manh mối gì đáng kể. Cảm nhận của tôi là khó mà tìm ra hung thủ từ con đường có được xyanua."

"Tại sao?"

"Đây chỉ là trực giác của tôi thôi, nên không đáng tin cậy lắm, nhưng tôi cho rằng hung thủ thuộc loại cực kì bình tĩnh, tính toán là sử dụng xyanua để sát hại thì đối phương không chống cự được, tỉ lệ thành công cao, lại khó bị phát hiện... Nói chung, tôi cho rằng hung thủ không liên quan thường xuyên đến xyanua, mà tình cờ có được thôi."

À, ý anh ta là: Vì có cả yếu tố tình cờ, nên không thể điều tra được.

"Dù sao thì, bí ẩn sáng tỏ đã giúp thu hẹp phạm vi tình nghi. Như Hojo Masami nói, bẫy này giăng ra trên cơ sở nắm được thói quen của cô Hori là luôn móc khóa cửa sau khi mở. Như thế thì các học sinh thường xuyên ở lại trường sau giờ học, cụ thể là thành viên các câu lạc bộ, sẽ thuộc diện đáng ngờ nhất." Otani thoải mái chia sẻ dù biết rõ tôi là cố vấn một câu lạc bộ. Nhưng hôm nay, tôi không thấy trong lời lẽ anh ta có âm hưởng đáng ghét kiểu thăm dò phản ứng đối phương như mọi khi.

"Và từ ngày mai, cảnh sát sẽ tập trung điều tra thành viên các câu

lạc bộ?”

“Tạm thời là thế. Có điều...”

Otani đột ngột nín bặt. Nghe chừng nín bật không phải vì không thể tiết lộ, mà vì suy nghĩ chưa chín muồi tới mức có thể nói ra. Quả nhiên, anh ta tiếp tục khoanh tay im lặng cho đến khi tới ga cần xuống.

8

Ngày 20 tháng Chín.

Trời mưa từ sáng. Không biết có phải tại tiếng mưa đánh thức hay không, chỉ biết là tôi thức dậy sớm hơn thường lệ mười phút. “Anh cứ dậy sớm được như hôm nay cho em thì tốt quá.” Yumiko nói trong lúc tôi ăn sáng.

Tuyệt nhiên không thấy báo đưa thêm tin gì về vụ Murahashi. Quả thật với người trong cuộc có thể là sự kiện lớn, chứ với người ngoài cũng chỉ là mẩu tin bình thường. Nói nào ngay, tình hình trong trường cũng đang trở về trạng thái bình thường như trước án mạng.

Miệng nhồm nhoàm nhai bánh mì, tôi gập báo lại, “À, dạo này công việc của em thế nào? Đã quen chưa?”

Yumiko ngập ngừng đáp, “Dạ, tàm tạm ạ.”

Yumiko bắt đầu làm thêm ở siêu thị gần nhà từ mùa xuân năm nay. Tôi chấp nhận mong muốn của vợ không phải vì kinh tế gia đình khó khăn, mà vì cô ấy nói ở nhà buồn tẻ. Công việc ở siêu thị là tính tiền, Yumiko không vì tất bật mệt mỏi mà sao nhãng việc gia đình, thậm chí gần đây cô ấy còn tươi tắn hoạt bát hẳn ra.

Tôi để ý từ khi đi làm, Yumiko sắm sửa quần áo và trang sức nhiều hơn trước. Có thể do tiền bạc thoải mái hơn, nhưng làm đỏm không phải tính cách của cô ấy, nên tôi khá bất ngờ. Chỉ bất ngờ thôi chứ không nói gì, vì Yumiko cũng chưa đến mức tiêu xài xa hoa lãng phí.

“Em đừng cố sức quá nhé, đâu phải đi làm để kiếm tiền đâu.”

“Em hiểu mà.” Yumiko khẽ đáp.

Đi sớm hơn ngày thường có một chuyến mà tàu vắng đến ngạc nhiên. Ngày nào cũng dậy sớm như hôm nay là ổn. Nói là nói thế chứ

năm phút buổi sáng quý giá bằng ba mươi phút buổi trưa.

Tàu vào ga S thì tàu đối diện cũng vừa tới, nhả ra một dòng người toàn nữ sinh cấp ba. Tôi hòa vào đám đông đi về phía cửa ga, đúng lúc ai đấy chạm vào vai tôi, "Thầy đi sớm thế? Có chuyện gì ạ?"

Nghe giọng nói, tôi biết ngay là ai, nhưng cũng ngoái đầu lại trả lời, "Kei đi tàu giờ này à? Dậy sớm nhỉ!" Đúng là ba năm nay, chưa khi nào tôi gặp cô bé ở ga vào buổi sáng.

"Dậy sớm là vàng đó thầy. Mà hôm qua có chuyện gì thế ạ? Sao thầy không đến câu lạc bộ?"

Kei trách cứ hơi to tiếng, khiến hai ba người xung quanh ngoảnh sang nhìn. Tôi đâm ngại, đáp khẽ.

"Ừ... tôi bận chút việc. À, hôm qua em có nghe đồn gì về án mạng bữa trước không?"

"Nghe đồn? Em không biết. Có chuyện gì ạ?" Kei chau mày vẻ nghi hoặc.

"Hừm, ở đây không tiện..." Tôi đẩy lưng Kei đi qua cửa soát vé.

Trời vẫn mưa. Những tán ô đủ màu sắc của các nữ sinh tạo thành nhiều đường thẳng dịch chuyển về phía trước. Chúng tôi đi lẫn vào hàng người đó, tôi kể cho Kei nghe chuyện giải mã bí ẩn của Masami. Tưởng đâu mọi người đồn đại ghê lắm, hóa ra không phải.

"Thật hả thầy? Masami phá giải được bí ẩn phòng kín? Giỏi thật chứ! Đúng là anh tài số một." Nghe xong, Kei trầm trồ thán phục, tay xoay xoay cái ô. "Thế cảnh sát công nhận giả thuyết đó chứ ạ?"

"Ừ thì... tạm thời... Nhưng chừng nào chưa tìm ra hung thủ thì giả thuyết vẫn chỉ là giả thuyết."

"Vấn đề hung thủ là ai."

"Đúng vậy."

Vừa đi vừa trò chuyện, chúng tôi đã tới cổng trường tự lúc nào. Bước qua cổng, tôi toan rẽ sang hướng phòng giáo vụ thì Kei gọi giật lại, dường như nhớ ra điều gì. Cô bé nói phải chuẩn bị cho hội thao nên giờ nghỉ trưa cần tôi tới câu lạc bộ. Chắc là liên quan tới lễ hóa trang diễu hành thôi, tôi đáp với vẻ chán ngấy "À ừ!". Kei mỉm cười tinh quái.

Bước vào phòng giáo vụ, tôi thấy không khí cũng không khác mọi khi. "Thông tấn xã" Fujimoto không sốt sắng chạy tới, nghĩa là việc Masami phá giải bí ẩn phòng kín vẫn chưa lan rộng.

"May quá!" Tôi thở phào ngồi vào chỗ của mình, mở ngăn kéo bàn lấy bút bi chuẩn bị cho tiết một. Do cần bút bi đỏ nên tôi lại mở ngăn kéo lần nữa, thì bất chợt dừng tay.

Đúng rồi! Hôm qua tôi quên khóa ngăn kéo. Hai tuần nay, lúc nào trước khi về tôi cũng khóa ngăn kéo bàn, vì cảm thấy nguy hiểm rình rập. Hung thủ vô hình có thể lén bỏ một viên kẹo tẩm độc vào ngăn bàn, hoặc cài sẵn bẫy kiểu như mở ngăn kéo ra sẽ có lưỡi dao bật lên chẳng hạn. Nói gì thì nói, về mặt tâm lý, tôi không dám bất cẩn với vật dụng quanh mình.

Vậy mà hôm qua tôi lại không khóa ngăn kéo. Tại sao? Câu trả lời thật rõ ràng. Đó là vì tôi không còn cẩn trọng đề phòng như trước nữa.

Mười ngày trước, khi đang đi bên hông khu phòng học thì có chậu cây rơi xuống. Âm thanh và hình ảnh các mảnh vỡ của chậu gốm và những tảng đất văng tung tóe đến giờ vẫn còn rõ nét trong trí nhớ tôi. Đó là khoảnh khắc mà nỗi lo sợ mơ hồ chuyển thành cơn hãi hùng rõ rệt. Cơn hãi hùng đạt đỉnh điểm khi Murahashi bị đầu độc. Tiếp theo sẽ là mình? Suy nghĩ này cứ ám ảnh mãi, khiến tôi nôn nóng và thấy quan tâm khác thường về việc làm sáng tỏ vụ án.

Nhưng phải thừa nhận khoảng hai ba ngày nay, tôi quan sát vụ Murahashi một cách tách biệt với chuyện của mình. Bởi vì các phân tích của Otani về án mạng không có vẻ liên quan gì tới tôi, đồng thời, sau sự cố chậu cây tôi cũng không còn thấy nguy hiểm nữa.

Tất cả là do mình tưởng tượng thôi. Dần dần, tôi bắt đầu nghĩ như vậy.

Giờ nghỉ trưa, theo lời hứa với Kei, tôi tới câu lạc bộ bắn cung. Trời vẫn mưa tầm tã. Tay cầm ô, gấu quần lấm tấm ướt, tôi bước vào phòng thì thấy Kei, Kanae và Emi đang ở đó.

"Mưa như trút nước ấy thầy nhỉ." Nhìn bộ dạng ướt nhẹp của tôi, Kei nói vẻ khoái trá.

“Hôm nay chắc không tập được đâu.”

“Bọn em cần tập trung chuẩn bị cho hội thao nên mưa thế này lại hay.” Người trả lời là Kanae. Tôi hỏi tại sao, cô bé nhìn Kei rồi đáp. “Bởi vì trời đẹp mà không tập thì lại tiếc, nhưng chuẩn bị cho hội thao vẫn chưa đâu vào đâu cả.”

“Chuẩn bị à? Ừ, cũng vất vả đấy nhi.”

Tôi nhìn quanh căn phòng và hiểu ra. Một bộ quần áo sặc sỡ ghép bằng những mảnh vải xanh đỏ và một bộ đồ hóa trang sư tử treo trên móc áo. Khác với câu lạc bộ văn nghệ, các câu lạc bộ thể thao không có nhiều dịp để thể hiện sự tồn tại của mình với học sinh trong trường. Có lẽ vì thế chúng đều muốn dồn tâm huyết cho phần biểu diễn tranh tài giữa các câu lạc bộ ở hội thao.

Trong khi các giải đấu đang đợi chờ. Cấp tỉnh, xa hơn nữa là cấp quốc gia. Không muốn bỏ việc nào, mà thời gian lại không còn nhiều. Mấy câu nói của Kanae bộc lộ đúng tâm trạng lúc này của các cô bé.

“Nghỉ một ngày, tập trung cho biểu diễn cũng tốt mà.” Kei nói, rồi đế thêm “Không phải nói để an ủi đâu ạ”. Nhưng nghe như cố thuyết phục bản thân.

“Thế các em gọi tôi đến đây làm gì đấy? Chắc lại vì chú hề phải không?”

“À, không phải vì chú hề đâu ạ. Emi, mang cái thùng lại đây.”

Emi mang một thùng các tông nhỏ tới. Kei thoăn thoắt mở ra, bên trong có một chai màu trắng, thỏi son và vài thứ khác. Đặt tất cả lên bàn xong, Kei nói.

“Đây là bộ trang điểm. Thầy dùng phấn nền thoa cho mặt trắng lên. Thoa xuống tận cổ nhé. Sau đó dùng bút chì kẻ mắt vẽ hình chữ thập lên mắt. Tiếp theo là son. Tô môi càng đậm càng tốt. Tô rộng ra hai bên má. Thầy hiểu chưa? Cuối cùng là mũi. Chỉ cần bôi tròn trên chóp mũi là xong.”

Kei tới tấp đưa ra các chỉ dẫn hóa trang, không quan tâm thái độ của tôi ra sao.

“Khoan đã nào, Kei.” Tôi giơ tay lên trước mặt cô bé, bối rối hỏi. “Tôi phải tự trang điểm à?”

Kei vỗ bộp vào vai tôi với vẻ trêu chọc, "Bọn em muốn giúp thầy lắm, nhưng hôm đó ai cũng bận, không có thời gian đâu. Nên thầy tập trước từ bây giờ đi."

"Cố lên thầy ơi." Kanae mang gương cầm tay đến đặt trước mặt tôi. Ở góc gương còn cẩn thận dán sẵn hình một chú hề trong truyện tranh, ngụ ý cứ hóa trang giống chú này.

"Đành vậy."

Tôi đầu hàng, Kei và Kanae liền vỗ tay reo mừng. Emi ngày thường ít nói là thế, giờ cũng cười vui vẻ. Mười phút tiếp theo là một cuộc vật lộn trước gương. Phấn trắng thì ổn, riêng phần kẻ mắt và son làm tôi lóng ngóng. Không đành lòng trước cảnh mặt tôi nguệch ngoạc ngổn ngang, Kei đành giúp một tay.

"Hôm đó thầy đánh cho khéo đấy nhé."

Cô bé thành thạo vẽ mắt và miệng hề, thành thạo đến mức tôi thấy hơi lạ.

"À đúng rồi. Hỏi thầy luôn bây giờ mới được." Kanae nãy giờ ngồi nhìn mặt tôi biến chuyển, đột nhiên đứng dậy như nhớ ra điều gì. Cô bé xuất hiện trong gương cùng hộp đồ bắn cung của tôi. "Hôm trước thầy hứa rồi đúng không ạ? Thầy sẽ cho em một mũi tên cũ để làm bùa hộ mệnh. Em lấy một cây nhé."

Kanae lấy một mũi tên màu đen trong hộp, vẫy vẫy trước mặt tôi. Đúng lúc bị tô son quanh môi, tôi chỉ đáp lại được bằng cách gật đầu.

"Xong rồi. Trông thầy cũng hợp đấy."

Kei khoanh tay hài lòng. Khuôn mặt tôi giờ như con Phăng teo trong bộ bài, trông rất xấu xí. Có lẽ vì son rẻ tiền nên mới ra nông nỗi này.

"Thầy đừng đòi hỏi quá. Em đã hóa trang quá tuyệt, không ai nhận ra thầy còn gì nữa." Kei bĩu môi. À đúng! Đúng là như thế. Đến tôi còn không nhận ra mặt mình trong gương nữa là. "Mặc áo, đội mũ vào là hoàn hảo, thầy sẽ khỏi mắc cỡ, đúng không?"

"Chưa biết thế nào. Thôi được. Em tẩy trang cho tôi đi. Sắp vào giờ học rồi."

"Thầy cứ để nguyên lên lớp xem sao." Kei vừa đùa vừa bôi kem

tẩy trang lên mặt tôi rồi lấy khăn giấy chùi. Chùi hết phấn, Kei còn dai dẳng nhắc lại. “Thầy nhớ cách làm rồi đúng không? Thầy tự làm được đúng không?”

“Nếu tự làm không xong thì vẫn còn giải pháp là diễn bằng mặt mộc.” Kanae nói trong lúc dùng bút dạ dầu trắng viết dòng chữ KANAE lên mũi tên mới xin của tôi.

“À, chắc sẽ ổn thôi.” Tôi rời khỏi câu lạc bộ, còn nghe sau lưng tiếng ai đó nói “Thật không thể trông cậy vào thầy được!”.

Trời đã ngớt mưa. Sân trường lớp nhép bùn nên tôi quyết định đi vòng bên hông nhà thể chất để về dù biết là hơi xa. Một loạt linh vật làm dở phục vụ cho hội thao dựng dưới mái hiên. Có con đã tô màu gần xong, cũng có những con vẫn chưa dán hết giấy báo lên khung xương. Hai ba năm trước, nhìn qua tôi còn biết là linh vật gì. Còn năm nay toàn những thứ lạ lẫm, không khỏi thấy nhen lên cảm giác khoảng cách thế hệ.

Sắp ra khỏi mái hiên, tôi định mở ô thì chợt khựng lại. Có một học sinh đứng phía sau nhà thể chất! Tôi giương ô lên, chậm rãi lại gần. Cô bé tựa cán ô trên vai, cứ đứng im tại chỗ như vậy. Còn cách khoảng mười mét thì tôi nhận ra là ai. Cô bé dường như cũng cảm nhận được có người đằng sau nên quay đầu lại. Bốn mắt gặp nhau, tôi bất giác dừng chân.

“Em làm gì đó?”

“...” Yoko không trả lời. Đôi mắt nhìn tôi như muốn nói điều gì, nhưng môi vẫn mím chặt.

“Em đang quan sát phòng thay đồ phải không?”

Hẳn là thế rồi, dù cô bé im lặng. Phòng thay đồ vốn đã cũ kĩ, nay càng nhợt nhạt ảm đạm dưới mưa rơi.

“Phòng thay đồ có chuyện gì hay sao?” Tôi lại hỏi. Lần này thì Yoko có phản ứng. Nhưng không phải trả lời, mà là cụp mắt rồi thoăn thoắt bước đi. Yoko bước ngang qua tôi cứ như không trông thấy tôi đứng lù lù ở đây vậy.

"Yoko...”

Tôi không gọi hắn ra tiếng, chỉ lẩm bẩm trong miệng. Cô bé

không quay đầu lại, dần dần khuất dạng về phía khu phòng học.

9

Thứ Bảy, ngày 21 tháng Chín. Sau giờ học.

Tôi đứng tựa cửa sổ phòng giáo vụ nhìn xuống sân trường. Số học sinh mặc đồ thể thao đông hơn mọi ngày. Vài nhóm đang tập chạy tiếp sức trên đường chạy 200 mét vẽ đơn sơ, tư thế chạy cho thấy không phải thành viên câu lạc bộ điền kinh. Đây là các học sinh đang luyện tập cho hội thao ngày mai, trong số này có Kei. Cô bé bảo ngày mai sẽ tham gia chạy tiếp sức, vì từng chơi quần vợt mềm [*] hồi cấp hai, hẳn cô bé rất tự tin vào đôi chân của mình.

“Anh Maejima, ngày mai cố gắng nhé!”

Tôi ngoảnh lại xem là ai thì thấy Takei mặc đồ thể thao đang đứng đó cười để lộ hàm răng trắng bóng.

“Cậu đừng kì vọng quá. Tham gia cho vui thôi mà.”

“Không không, trông cả vào anh đấy.”

Chúng tôi đang nói về cuộc thi đấu ngày mai. Chả là có tiết mục chạy tiếp sức giáo viên, và Takei đã rủ tôi tham gia.

“À ngày mai anh đóng vai hề nhi?” Takei cố nén cười nhưng mắt thì ánh lên thích thú.

“Cậu cũng biết rồi à? Chán quá, ai cũng biết hết cả thế này.”

“Tin đồn lan rộng lắm. Vai ăn mày của em cũng không học sinh nào là không biết. Vai giả gái của thầy Fujimoto, vai cô gái thỏ [*] của cô Hori... Mấy vai đó giữ bí mật thì cực kì thú vị, vậy mà không hiểu sao ai cũng biết.”

“Chắc có người nói lộ ra rồi.”

“Em cũng nghĩ vậy. Thế này thì chẳng còn gì hấp dẫn nữa.” Takei nghiêm túc nói.

Sau đó tôi tới bãi bắn cung, tất cả đang tất bật chuẩn bị cho ngày

mai. Ban nãy Kei có nói “Hôm nay chắc không tập được đâu”, và cô bé đã dự đoán đúng. Sự kiện của trường cần ưu tiên nhất. Thế cũng phải.

Ở góc bãi tập là chai rượu hôm trước. Đạo cụ ngày mai của tôi! Chai rượu dựng chơ vơ ở nơi rộng thế này khiến tôi hơi lạ.

“Ruột chai rửa sạch rồi chứ em?”

Tôi quay sang hỏi Kanae đang đứng cạnh. Cô bé đáp, “Tất nhiên ạ.”

Tôi nhìn lên cao. Trời đầy mây như sắp mưa, đáng tiếc là ngày mai sẽ quang đãng.

10

Chủ nhật, ngày 22 tháng Chín.

Cơn mưa khó chịu cuối cùng cũng dứt. Nắng gắt như nắng hè xói khắp sân trường. Trời mênh mang xanh ngắt, gió khô và hơi lạnh. Thật là một ngày phù hợp cho hội thao.

Tôi tới trường sớm hơn thường lệ ba mươi phút. Sau khi thay quần áo trong phòng thay đồ của giáo viên thể dục, tôi rảo bước ra sân. Học sinh chạy qua chạy lại như con thoi. Một nhóm đang khệ nệ khiêng ra sân các linh vật đã mất từ một tuần tới mười ngày để làm, trong đó có linh vật cao tới ba mét. Ở một góc, cổ động viên đang luyện tập, cổ vũ là nhiệm vụ của học sinh khối Mười một. Gần đó, vài học sinh đang tập chạy và tập cách trao gây tiếp sức. Một số đi lại khởi động. Một số khác cần cù luyện tập mấy môn thi đấu như chạy thi hai người ba chân, chạy thi đội hình con rết [*] ....

“May là hôm nay trời đẹp anh nhỉ!”

Tôi đang ngồi dưới mái bạt lơ đãng nhìn ra sân trường thì Takei đi tới với gương mặt tươi tắn mãn nguyện. Có lẽ cậu ta là người háo hức nhất về hội thao này.

“Ừ, đúng thật. Đang mùa mưa nhiều nên tôi cũng lo lắm.”

“Vâng, may quá!” Takei nhìn trời và gật gù.

Thành viên câu lạc bộ điền kinh đang kẻ vạch trắng trên sân thi đấu. Các khâu chuẩn bị cuối cùng sắp hoàn tất. Các nhóm vừa khởi động cũng lục tục tản ra.

Đúng 8 giờ 30 phút, giáo viên tập trung về phòng giáo vụ. Matsuzaki nhắc nhở vài lời, đại ý là giáo viên chú ý hai điều khi hướng dẫn học sinh: một là không để xảy ra thương tích, hai là không để học sinh quá khích. Những lời dặn dò giống mọi năm.

8 giờ 50 phút, chuông reo, loa phóng thanh cũng phát thông báo. Năm phút trước giờ tập trung, loa lại thông báo mọi người hãy tập trung ở cổng. Giáo viên cũng lục tục ra khỏi phòng.

Vài phút sau, trong đám cát bụi bay lãng đãng, đoàn diễu hành gồm một nghìn hai trăm người bắt đầu tiến vào sân. Sau khi ổn định hàng lối, theo đúng nghi thức, hiệu trưởng có lời chào mừng. Nhiệt huyết thể thao, thành quả luyện tập, tinh thần đồng đội... Bài diễn văn toàn những cụm từ nghe mãi nhàm tai khiến giáo viên như tôi cũng thấy buồn ngủ.

Hiệu trưởng phát biểu xong, Takei lên giải thích về các tiết mục thi đấu, năm nay cậu ta làm tổ trưởng tổ trọng tài.

Học sinh toàn trường chia thành tám đội tham gia thi đấu. Mỗi đội lại chia theo chiều dọc, tức là học sinh lớp 10A, 11A và 12A một nhóm, 10B, 11B, 12B một nhóm, và cứ như vậy. Mục đích là để tăng cường sự kết nối giữa ba khối lớp. Công đoạn chuẩn bị như lập đội cổ vũ, chế tác linh vật... đều thực hiện theo đội. 50% các tiết mục thi đấu là chạy tiếp sức và chạy cự ly ngắn hoặc trung. 30% là các môn có tính chất trò chơi như thi chạy đội hình con rết, chạy hai người ba chân, nhảy dây... 20% còn lại là một số môn điền kinh như nhảy cao và nhảy tự do. Tổng cộng hai mươi tiết mục. Mỗi tiết mục lần lượt thi đấu trong khoảng thời gian từ mười tới mười lăm phút.

"... Lịch trình hôm nay rất dày. Các thầy cô và học sinh cần tuân thủ đúng thời gian tập trung, ra vào sân thi đấu khẩn trương, nhanh gọn."

Lời phát biểu đầy hào hứng và phấn chấn của Takei vừa dứt thì bài thể dục khởi động bắt đầu. Một nghìn hai trăm nữ sinh mềm mại uốn mình theo nhạc, sức nóng tỏa ra dường như sưởi ấm cả làn gió đầu thu. Sau khi khởi động, toàn bộ học sinh đứng thành vòng tròn quanh đường chạy 200 mét trên sân.

Loa phóng thanh thông báo, "Các vận động viên tham gia đấu loại môn chạy 100 mét khẩn trương tập trung tại cổng ra vào." Phát thanh viên là học sinh lớp Mười một và là một thành viên của ban tổ chức hội thao. Cùng thông báo của cô bé, bầu không khí chính thức

náo nhiệt hẳn lên.

Tôi ngồi ở góc khuất nhất dưới mái bạt, đang dõi theo học sinh di chuyển thì Fujimoto trong trang phục chơi quần vợt đi lại gần, ngồi xuống bên cạnh.

“Nữ sinh mặc quần soóc thể thao là đẹp nhất anh nhỉ!” Cậu ta mở lời, nhìn chòng chọc về phía lối ra vào.

“Trang phục quần vợt cũng đẹp mà.”

“Ý anh là váy ngắn? À, thật ra cái váy đó không gợi cảm chút nào. Quần soóc thể thao hơn đứt.”

Hori ngồi phía trước ngoái đầu nhìn lại, nhưng Fujimoto chẳng hề bận tâm. Càng ngày tôi càng ghen tị với tính cách của cậu chàng.

“À, vụ đóng vai hề say sao rồi? Anh sẵn sàng chưa?” Fujimoto vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn theo các vận động viên chạy cự ly 100 mét đang tiến vào đường đua.

Tôi thở dài, “Nản lắm cơ. Cố hết sức để giả vờ say thôi. Cậu thì sao? Nghe nói mọi người thích vai giả gái của cậu lắm đấy.”

“Anh biết rồi hả? Lạ thật. Không hiểu rò rỉ ở chỗ nào. Thông tin được giữ bí mật, thế mà...”

“Thông tin chỗ nào chẳng rò rỉ. Cậu cũng biết tôi đóng hề đấy thôi. Takei với cái bang. Chưa biểu diễn khán giả đã nắm rõ cả rồi.”

“Thế thì hóa trang diễu hành mất béng một nửa sức hấp dẫn...”

“Takei cũng nói vậy.”

Chúng tôi đang chuyện phiếm thì súng hiệu nổ vang, nhóm chạy 100 mét đầu tiên đã xuất phát, tiếng la hét cổ vũ bùng dậy y như bị kìm nén từ lâu. Ở giữa sân, môn thi nhảy cao cũng bắt đầu, những tấm thân tươi trẻ bật lên đầy sức sống. Hội thao của trường Phổ thông Trung học Dân lập Nữ sinh Seika đã chính thức bắt đầu.

Bắt đầu từ vòng loại chạy tiếp sức 400 mét dự kiến diễn ra lúc 10 giờ 15 phút, các vận động viên phải xếp hàng báo danh thì mới được vào sân thi đấu. Tôi thấy Kei đứng gần cuối hàng. Cô bé nhoẻn miệng cười. Tôi cũng mỉm cười đáp lại.

“Thầy không tham gia thi môn nào ạ?” Trong lúc chờ tới lượt thi đấu, Kei đến chỗ tôi hỏi chuyện.

Tôi không phải Fujimoto, nhưng cũng hấp háy mắt trước cặp chân thon dài lộ ra dưới ống quần soóc thể thao. Trong khoảnh khắc, kí ức đêm tập huấn ập về.

“Tôi chỉ tham gia chạy tiếp sức giáo viên thôi. Sau đó thì đóng vai chú hề.” Tôi rời mắt khỏi cặp chân.

“Bọn em muốn trao đổi một chút với thầy về vai chú hề, ăn trưa xong thầy ghé phòng sinh hoạt câu lạc bộ nhé.”

“Phòng sinh hoạt? À ừ, được.”

“Thầy nhất định phải đến nhé. Không được quên đâu.” Kei nhấn mạnh. Đúng lúc đó, hiệu lệnh bắt đầu cuộc thi chạy tiếp sức 400 mét vang lên. Kei liền trở về hàng.

Khi các vận động viên đi qua cổng vào, tôi hô to “Cố lên nhé!”. Kei và mấy học sinh đứng gần đó đều nhìn sang tôi và đáp, “Vâng ạ.

Kei thi đấu ở đợt sau. Mỗi khối gồm tám lớp, chia làm hai đợt đấu loại. Hai đội nhất nhì của mỗi đợt sẽ vào chung kết.

Khi về đích, Ken tay cầm cây gậy đỏ vẫy vẫy với tôi.

12 giờ 15 phút. Cuộc chạy tiếp sức giáo viên bắt đầu. Fujimoto đã chứng tỏ sức trẻ của mình. Cậu ta dốc toàn lực để chạy, tất nhiên tôi không phải là đối thủ.

“Cảm ơn anh đã tham gia.” Khi trở về chỗ mái bạt, Takei mỉm cười đón tôi. Cậu ta không tham gia thi đấu.

“Vai phụ làm nền cho Fujimoto thôi.”

“Không, anh chạy tốt mà. Em thấy chân anh còn khỏe lắm.” Sau mấy câu đãi bôi, cậu ta hạ giọng. “À này, em có chuyện muốn trao đổi. Anh ra đây một chút được không?”

“... Được chứ.”

Chúng tôi đi ra xa khỏi khu thi đấu. Trên đường chạy, vòng chung kết chạy tiếp sức 400 mét sắp bắt đầu. Chắc chắn Kei có góp mặt.

Nghe Takei nói xong, tôi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt rám nắng của cậu ta.

“Thật hả?”

“Thật anh!” Takei cười như một cậu bé tinh nghịch. “Tinh thần chơi hết mình thôi mà. Mỗi năm có một lần. Có sao đâu?”

“Nhưng...”

“Không được hả anh?”

“Không phải không được.”

“Tức là được rồi...”

“Liệu có trót lọt không?”

“Em sẽ làm cho trót lọt. Anh cứ để em.”

Trước những lời nhiệt huyết của Takei, tôi chỉ còn cách cố cười. Ngoài cơ thể đầy sức sống, đề xuất vừa rồi của cậu ta cũng toát ra sự trẻ trung của thanh niên. Tôi bỗng cảm thấy muốn hòa nhịp với tuổi trẻ nên trả lời, “Được rồi, chúng ta hợp tác nhé.”

Nhóm của Kei hình như về thứ hai trong cuộc thi chạy tiếp sức 400 mét. Đồng đội tỏ ra tiếc nuối, riêng cô bé vẫn cười, và nhẹ nhàng vẫy tay phải về phía tôi và Takei.

Đến giờ ăn trưa. Như mọi khi, tôi ăn cơm hộp ở phòng giáo vụ. Ngoài việc mọi người đều mặc đồ thể thao, tình hình không có gì khác ngày thường. Chỉ là các giáo viên xem ra sôi nổi hơn, chuyện trò rôm rả hơn. Mọi người tán thưởng Fujimoto chạy xuất sắc trong cuộc thi chạy tiếp sức giáo viên và bàn nhau sau khi kết thúc hội thao sẽ đi uống ở đâu. Chẳng ai nói chuyện xem đội nào sẽ thắng.

Chủ đề hóa trang diễu hành cũng được lôi ra. Ngồi ăn cạnh tôi, Fujimoto hỏi, “Anh đóng vai chú hề say rượu, thế anh uống rượu thật hả?”

“Làm gì có. Bên trong là nước thôi.”

“Vậy anh sẽ tu nước ừng ực à?”

“Ừ, theo kịch bản mà. Sao cậu lại hỏi thế?”

“À không, tại lúc nãy mọi người bàn tán chuyện đó, nên em tò mò.”

“Hừm...” Tôi cũng không hỏi thêm.

Ăn xong, theo lời hẹn với Kei, tôi đi sang câu lạc bộ bắn cung. Bấy giờ hơn chục thành viên đã có mặt và đang kiểm tra trang phục, đạo cụ. Trước cửa phòng sinh hoạt có một cái thùng rất to, mỗi cạnh dễ đến một mét, bên ngoài tô màu lòe loẹt bằng cọ vẽ. Trông như

hộp ảo thuật. Lại gần nhìn kĩ thì nhận ra là thùng gỗ, khá chắc chắn. Không biết đám học trò đóng nó từ bao giờ.

"Thùng đóng đẹp không thầy?" Khi bước đến, đầu đội mũ trụ đen bằng giấy. Tạo hình cho thấy cô bé sẽ vào vai chủ gánh xiếc hoặc nhà ảo thuật...

"Các em đóng lúc nào?"

"Hôm qua ạ. Thầy về sớm đúng không? Bọn em nhờ Hy Lạp đóng đấy. Dán giấy, tô màu xong thì cũng sập tối."

"Thế à... Thùng này dùng làm gì?"

Tôi vừa dứt lời thì Kei khịt mũi hỏi lại.

"Thầy không biết thật à?"

"Không biết nên tôi mới hỏi chứ. Nhìn giống hộp ảo thuật hoặc tương tự thế."

"Thầy tinh quá!" Kei vỗ tay. "Vấn đề là cái gì sẽ hiện ra từ đây. Thầy đoán xem?"

"Ồ, một cái gì đó hiện ra từ trong thùng à? Với kích thước này thì...

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu. Nhìn qua Kei, tôi thấy cô bé nhe răng cười.

"Này, chẳng lẽ lại là..."

"Đúng rồi, chính là cái chẳng lẽ đó đấy ạ.

"Đừng đùa. Mấy đứa định bảo tôi chui vào thùng này á?"

"Vâng ạ. Khi nhà ảo thuật em đây hô 'Một, hai, ba' thì chú hề, tức là thầy, liền chui ra khỏi thùng. Khán giả sẽ rất buồn cười cho mà xem. Nhất định thế!"

"Có thể khán giả sẽ buồn cười thật..." Tôi khoanh tay và giả bộ nhăn mặt.

Kanae và vài thành viên khác cũng xúm lại góp vui. Các cô bé đã hóa trang xong cả rồi.

"Thầy ơi, đừng nhăn nữa. Chấp nhận chui vào thùng đi ạ." Kanae nói. "Vì đây là điểm nhấn cho tiết mục hóa trang của câu lạc bộ bắn cung đấy."

Tôi giơ tay đầu hàng, "Xấu hổ quá đi mất."

“Thầy đồng ý chui vào đây nhé?” Kei làm điệu bộ nhoài vào thùng rồi ngẩng lên nhìn tôi.

“Đành phải vậy thôi.”

“Tuyệt!” Mấy cô bé hét lên cứ như vừa chiến thắng trong cuộc thi đồng đội.

Kei cũng cười và nắm lấy cánh tay tôi, “Thầy đã đồng ý thì mời thầy vào phòng. Em sẽ giải thích trình tự.”

Trong phòng ngổn ngang trang phục sặc sỡ xanh đỏ, không khí pha mùi hương ngọt nồng hơn bình thường. Có lẽ là do có nhiều đồ trang điểm. Ở góc phòng chất vài thùng các tông, Kei nhấc lấy một trong số chúng. Ngoài thùng ghi “Chú hề” bằng bút dạ.

“Đây là bộ đồ hóa trang. Chỉ cần thế này thôi là thầy có thể biến thành hề.”

“Tôi có mong muốn biến thành hề đâu.” Tôi vừa làm bầm vừa mở hộp ra xem. Đập vào mắt là bộ quần áo tông xanh lam với họa tiết chấm tròn vàng, cùng một chiếc mũ có màu và họa tiết tương tự, trên mũ đính đầy len xoăn màu vàng, hẳn là để làm tóc giả. Cuối cùng là bộ dụng cụ hóa trang hôm trước, gồm bột phấn trắng và thỏi son.

“Sau tiết mục cuối cùng, nhảy tự do ấy, bọn em sẽ thay đồ ở một phòng học của khối Mười. Đến lúc đó thầy cũng tìm chỗ thay đồ rồi trốn sẵn vào hộp ảo thuật nhé.”

Các phòng học khối Mười nằm ngay cạnh lối vào sân thi đấu. Rõ ràng các cô bé đã tính toán để không ai nhìn thấy đoàn hóa trang trước khi trình diễn.

“Tôi thay đồ một mình à?”

“Chẳng lẽ thay cùng chúng em? Em thì không sao...”

Tôi lẩm bẩm “Đừng nói nhảm”, Kei vỗ mạnh lên vai tôi, “Thầy chuẩn bị cho tốt nhé. Hôm trước em đã hướng dẫn thầy luyện tập rồi.”

“Thùng giấu ở đâu?”

“Sau khu phòng học khối Mười. Em sẽ để bộ đồ hóa trang chú hề và cả chai rượu vào thùng luôn. Em dặn trước, thầy đừng có thập thò ngó ra ngoài thùng nhé, kẻo ai nhìn thấy.”

Giọng điệu của Kei khiến tôi không còn nhớ mình là giáo viên nữa. Tôi không dám phàn nàn gì cả, chỉ đáp rất nghiêm túc, “Tôi hiểu rồi.”

Tranh tài buổi chiều bắt đầu từ 1 giờ 30 phút.

Đầu tiên là chung kết nhảy cao. Sau đó là chạy tiếp sức kiểu Thụy Điển [*] và tiếp sức 800 mét. Tôi quyết định xem đội B có Kei và Kanae thi đấu. Các cô bé bảo nhau, ít nhất sẽ lọt top 3.

“Thầy sướng nhỉ. Không chủ nhiệm nên lớp nào vô địch cũng được đúng không?” Kei hỏi.

“À đúng. Nhưng có là giáo viên chủ nhiệm tôi cũng không quan tâm lắm tới thứ bậc đâu. Thầy chủ nhiệm lớp các em thì sao?”

“Nhắc mới nhớ, hôm nay không thấy thầy Tokita đầu nhỉ?”

Nghe Kei hỏi, Kanae gật đầu vẻ giễu cợt, “Chắc đang ở chỗ bạt che phục vụ hiệu trưởng với quan khách.”

“Cô Aso thì nhiệt tình lắm. Nhìn xem, cô ấy ở đằng kia kìa!”

Kei trở về phía một phụ nữ ở chỗ ngồi của đội cổ vũ, tóc dài buộc gọn sau đầu. Do mặc đồ thể thao trắng giống các học sinh nên không nổi bật lắm, nhưng đúng là Aso.

Lúc 2 giờ 15 phút có một cuộc đua dành cho khách mời và giáo viên, tên là Tìm kiếm, luật chơi đơn giản, người chơi sẽ nhặt các tấm thẻ dọc đường chạy, trên thẻ ghi tên người hoặc đồ vật, cần phải chạy đi kiếm người hoặc đồ vật đó mang về đích. Thành phần tham gia là khách mời hoặc giáo viên đứng tuổi, tức là những người không thể góp mặt vào các cuộc thi cần thể lực như chạy tiếp sức. Sau tiếng súng hiệu, giáo viên đứng tuổi và thành viên hội phụ huynh bắt đầu chạy. Có người đọc thẻ xong dẫn ngay một học sinh ở gần đó chạy theo. Có người liên tục hô to vật mình cần. Có người nhặt được thẻ ghi tên một món đồ rất phiền toái là “Cây lau nhà” nên phải chạy thẳng tới kho chứa đồ.

Sau một trận cười đã đời thì đến tiết mục thi Kéo xe của khối Mười. Một người ngồi trên lốp xe, hai người dùng dây kéo. Đây là tiết mục khá mất sức.

“Thầy nhìn kìa, Emi cũng tham gia.”

Nhìn theo hướng Kei chỉ, tôi trông thấy Emi ngồi trên một chiếc lốp xe để hai học sinh to con lôi đi. Cô bé cười vang khoe hàm răng sáng bóng, toát ra cảm giác rất dễ chịu.

2 giờ 45 phút, trước tiết mục Chạy vượt rào giữa học sinh và giáo viên, loa phát thanh yêu cầu khối Mười hai tập trung ở cổng để chuẩn bị cho tiết mục Nhảy tự do.

“Sắp đến lúc em được khoe sở trường đấy nhỉ!”

Kei không hưởng ứng câu đùa của tôi mà chỉ nhắc, “Thầy nhớ hóa trang cho khéo. Đừng có cẩu thả đấy!”

“Tôi biết rồi. Em không phải lo.”

Nghe tôi đảm bảo, Kei đi ra chỗ tập trung mà vẫn tỏ rõ lo lắng.

Đúng 3 giờ, khối Mười hai tiến vào sân. Tôi cũng đứng dậy. Các cô bé dàn hàng rộng trên sân, nhạc nền cho tiết mục Nhảy tự do vang lên. Tôi cất bước đi, tiếng nhạc vẫn văng vẳng bên tai.

3 giờ 20 phút. Trên nền giai điệu hành khúc, loa phát thông báo, “Tiết mục cuối cùng hôm nay là cuộc thi hóa trang của các câu lạc bộ. Mọi người có đoán được những ai tham gia không? Có cả các thầy cô của chúng ta đấy.”

Tinh linh, thổ dân da đỏ và kị binh dẫn đầu đoàn hóa trang diễu hành tiến vào sân. Tiếng cười và tiếng vỗ tay tưng bừng, đẩy bầu không khí lên cao trào. Thật xứng đáng với tiết mục bế mạc.

“Tiếp theo là màn diễu hành của đoàn xiếc. Diễn viên hóa trang là thành viên câu lạc bộ bắn cung.”

Trong tiếng nhạc rộn ràng, tiếng nổ của pháo giấy, một đoàn hơn mười thành viên ăn mặc sặc sỡ tiến vào sân. Đi đầu là diễn viên xiếc thú, một người cầm vòng lớn, một người khác hóa trang thành sư tử nhảy qua vòng. Tiếp theo là ba thiếu nữ trong trang phục vận động viên thể dục dụng cụ, hẳn là diễn viên nhào lộn, người làm động tác đi dây, người làm động tác đánh đu trên không. Kế đến là các nhà ảo thuật, đều đeo mặt nạ đen, mặc váy đen bóng loáng và tất lưới đen. Cử tọa hò reo phấn khích. Các nhà ảo thuật đẩy theo một cái thùng

to, xem chừng đựng thứ gì bí mật lắm, họ không hề động chạm đến nó mà cứ cười tươi tiếp tục diễu hành.

Tới khoảng giữa sân, đoàn xiếc dừng lại. Một nhà ảo thuật đội mũ trụ đen, cầm đũa nhỏ đến đứng cạnh thùng, cúi đầu chào quan khách bốn phía rồi từ từ vùng đũa lên, "Một, hai, ba!"

Nhà ảo thuật vừa dứt tiếng đếm thì nắp thùng bật lên. Một chú hề mặc bộ đồ xanh lam chấm bi vàng nhảy ra khỏi thùng. Ngay lập tức, loa phóng thanh ra rả, "Chà, chú hề đã xuất hiện. Chú hề này là ai thế nhỉ?" Chú hề mặt trắng xóa, mũi và miệng lại đỏ chót. Chú ta còn đội mũ nên rất khó nhận ra là ai. Nhưng học sinh đã xì xào, "Chà, thầy Maejima hóa trang khéo quá!"

Chú hề cầm chai rượu và bắt đầu bước đi. Kịch bản là "chú hề say rượu" nên chú ta bước loạng choạng, nghiêng bên này ngả bên kia. Diễn xuất sinh động khiến tiếng cười và tiếng vỗ tay càng giòn giã.

Nhà ảo thuật đội mũ trụ đuổi theo chú hề như định chấn chỉnh tư thế. Chú hề không để bị bắt, cứ cầm chai rượu chạy vòng vòng, đến trước khu bạt che có khách mời và giáo viên, chú hề đứng lại cúi chào rồi giơ cao chai rượu, từ từ mở nắp và bắt đầu tu ừng ực trước mặt họ. Dáng vẻ hài hước khiến nhiều vị khách bật cười.

Nhưng liền đó, một cảnh tượng kì lạ xảy ra.

Vừa nhấc chai rượu khỏi miệng, chú hề khuỵu ngay xuống đất, tay ấn cổ họng rồi ngã gục, tay chân giãy đành đạch xem chừng rất đau đớn khó chịu.

Lúc này, ai nấy đều nghĩ đó là diễn xuất theo kịch bản. *Tôi* cũng thế, thâm tâm cực kì thán phục màn trình diễn hết mình của *cậu ta*.

Kei trong vai nhà ảo thuật cười cười lại gần chú hề. Tay chân chú hề đã không còn cử động, nhưng toàn thân vẫn co giật. Kei nắm tay chú hề định kéo dậy thì bất thần biến sắc, buông tay ra, la lên thất thanh và giật lùi lại.

Tiếng cười của khán giả chợt ngừng bắt.

Nhanh hơn tôi một bước, Fujimoto lao thốc ra, vẫn mặc bộ váy cho vai diễn giả gái, trông rất buồn cười, nhưng chắc chẳng còn ai

bận tâm tới điều đó.

“Anh Maejima, tỉnh lại đi!” Fujimoto đỡ chú hề ngồi dậy. Mọi người đổ xô lại quanh cậu ta.

Tôi lấy hết sức len qua đám đông đó, “Không phải, không phải tôi!”

Ai nấy quay ra nhìn, ngỡ ngàng trước người đàn ông ăn vận rách rưới, và há hốc mồm khi nhận ra tôi.

Tôi thở hồng hộc, hét lên, “Takei đấy!”

Vậy là hai người đã bị giết. Một người dạy Toán, người kia dạy Thể dục. Đây là lần thứ hai tôi giáp mặt cái chết, mà lần này lại còn chứng kiến trọn vẹn quá trình.

Khỏi phải nói học sinh nhốn nháo nhường nào, một số em bật khóc. Đáng ngạc nhiên là số bật khóc không thấm tháp gì so với số hiếu kì muốn xem người chết. Nhà trường yêu cầu học sinh ra về, trừ một vài trường hợp, nhưng khá nhiều đứa cứ nấn ná không muốn về, khiến giáo viên phải xử lý rất vất vả.

Điều tra viên Otani tỏ ra căng thẳng hơn bao giờ hết. Lời lẽ khá gay gắt, chỉ huy cấp dưới một cách nóng nảy. Cũng phải thôi, anh ta làm sao ngờ tới án mạng thứ hai.

Ở chỗ bạt che cho khách ngồi, tôi và Otani gặp lại nhau, chẳng biết đã là lần thứ mấy. Nhưng khác với trước đây, lần này tôi không đại diện nhà trường, mà xuất hiện với tư cách người có liên quan mật thiết nhất tới vụ án. Tôi kể lại diễn biến thật ngắn gọn. Mặc dù đây không phải là nội dung có thể kể vắn tắt, nhưng trước mắt cứ thể đã.

Nghe xong, anh ta nghi ngờ nhìn tôi, “Takei tham gia đoàn hóa trang diễu hành của câu lạc bộ bắn cung?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Cậu ta đổi vai với tôi. Đúng ra tôi sẽ diễn vai chú hề.”

Otani vẫn lộ vẻ thắc mắc, tôi bèn kể lại chi tiết.

Sau cuộc thi chạy tiếp sức giáo viên, Takei gọi tôi ra riêng một chỗ, đề nghị đổi vai.

“Anh nghĩ mà xem, chỉ khoác bộ đồ bêu xấu thì có gì thú vị! Đằng nào cũng biểu diễn, ta nên gây ngạc nhiên cho vui. Học trò vẫn chắc mẩm vai hề do thầy Maejima đóng. Nếu biết vai đó do em đóng, chúng sẽ bất ngờ lắm.”

Tôi đã tán đồng ý tưởng này. Đúng vậy, tôi muốn đồng hành cùng tuổi trẻ của Takei.

Việc đổi vai rất đơn giản. Theo kịch bản là sau khi hóa trang, chú hề chỉ việc ngồi chờ trong thùng ảo thuật đặt sau khu phòng học. Trong lúc học sinh khối Mười hai biểu diễn nhảy tự do, tôi đã kịp giúp Takei thay đồ và dặn cậu ta chui vào thùng. Tôi còn hóa trang cho cậu ta nữa. Kích cỡ quần áo thì vừa vặn, vì tôi và Takei có khuôn mặt cùng hình thể nhang nhác nhau. Chính tôi cũng thấy nếu thoạt nhìn chắc khó mà nhận ra chú hề không phải tôi.

Vai ăn mày của Takei tất nhiên do tôi đảm nhận. Bôi mặt lem luốc rồi khoác quần áo rách mướp lên người, trông tôi cũng không khác cậu ta lắm, nhưng dứt khoát không đủ để qua mắt các thành viên câu lạc bộ điền kinh.

“Anh trốn tạm đâu đó đi. Đến sát giờ diễn hẵng vào sân tập hợp với câu lạc bộ điền kinh. Nếu bại lộ thì thú nhận là xong, mà chưa chắc đã lộ đâu.” Takei có vẻ khoái trò chơi này.

Vụ tráo vai hề đã thành công. Nhưng tôi, và tất nhiên cả Takei, đều không ngờ trò chơi lại có kết cục kinh hoàng như vậy.

Otani rít liên tục mấy điếu thuốc trong lúc nghe tôi nói, nét mặt cau có, phải chăng quá cám cảnh trước hành động như trẻ con của đám giáo viên chúng tôi.

“Tức là...?” Otani vừa gãi đầu vừa hỏi, “Trừ anh ra, không ai biết người hóa trang thành hề là Takei?”

“Đúng vậy.”

“Hừm...” Otani thở dài. Chống khuỷu tay phải lên bàn, bàn tay nắm lại đỡ lấy thái dương, trong anh ta như đang cố ghìm cơn đau đầu. “Sự việc nghiêm trọng đấy, anh Maejima.”

“Tôi hiểu.” Tôi cố trả lời một cách bình thản mà hai má cứ run lên.

Otani hạ giọng nói tiếp, “Nếu chuyện anh kể là thật thì hôm nay, người hung thủ muốn giết chính là anh, chứ không phải Takei đâu.”

Tôi gật đầu, nuốt nước bọt đánh ực.

“Mọi chuyện là thế nào? Thật không hiểu nổi!” Otani chán nản thốt ra.

Tôi lắc đầu, “Tôi cũng không hiểu, nhưng...”

Tôi liếc về phía hiệu trưởng. Ông ta ngồi đờ ra dưới mái bạt bên cạnh, mặt mũi thất thần. Tôi quyết định kể cho Otani về các lần bị ám sát hụt của mình. Với hiệu trưởng, tôi từng hứa là “có chuyện gì nữa thì mới báo cảnh sát”, bây giờ không thể giấu giếm được nữa rồi.

“Thật ra là...” Tôi bắt đầu kể, chi tiết và khách quan nhất có thể, rằng mình suýt bị đẩy ngã xuống đường ray sân ga, suýt bị điện giật chết ở bể bơi, và suýt bị chậu hoa trên cao rơi trúng đầu. Trong lúc kể, nỗi kinh hoàng của những khoảnh khắc đó hiện về sống động. Chính tôi cũng thấy khâm phục bản thân vì có thể giữ im lặng lâu đến vậy.

Otani không giấu nổi sửng sốt, nghe tôi kể xong, anh ta trách với giọng cố kìm bực tức, “Tại sao anh không nói sớm với chúng tôi? Biết đâu đã ngăn được việc có thêm nạn nhân.”

“Tôi xin lỗi. Tôi cứ nghĩ là tình cờ.” Tôi chỉ biết đáp lại như vậy.

“Giờ trách cứ cũng không giải quyết được gì. Xem ra lần này mục tiêu của kẻ sát nhân là anh. Thôi, để tôi sắp xếp lại trình tự sự việc. Trước hết là hóa trang diễu hành. Đây là tiết mục biểu diễn thường niên hay sao?”

“Không, năm nay là lần đầu tiên.”

Tôi giải thích với Otani rằng cuối hội thao thường có màn trình diễn của các câu lạc bộ, nội dung trình diễn năm nay là hóa trang diễu hành, do chủ tịch các câu lạc bộ họp và thống nhất.

“Ra vậy. Thế việc anh tham gia được quyết định khi nào?”

“Tôi không biết chính xác. Tôi nhận thông báo tầm một tuần

trước.”

“Cả việc anh vào vai hề cũng lúc đó mới biết?”

“Vâng.”

“Ngoài thành viên câu lạc bộ, không ai biết nội dung hóa trang phải không?”

“Về lý thuyết là vậy...” Tôi lúng túng đáp.

Otani liền hỏi, “Về lý thuyết nghĩa là sao?”

“Có lẽ các em trong câu lạc bộ đi kể với bạn bè, nên trong trường nhiều người biết tôi đóng hề. Mà không chỉ tôi, các thầy cô khác hóa trang thành nhân vật gì ai nấy đều biết tỏng...”

Suy đến cùng, đây chính là nguyên nhân của bi kịch. Hung thủ biết tôi đóng hề nên lén hạ độc vào chai rượu. Mà nếu nội dung hóa trang không lộ ra thì cũng không có chuyện Takei đề nghị đổi vai.

“Tôi nắm được sơ bộ tình hình rồi, ai cũng có khả năng là hung thủ. Vấn đề là ai bỏ thuốc độc. Trong thời gian diễn ra hội thao, chai rượu cất ở đâu?”

“Cất trong thùng ảo thuật để đằng sau khu phòng học khối Mười. Cất từ lúc nào thì không rõ. Phải hỏi lại mấy em trong câu lạc bộ. Còn trước đó, nó nằm trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ.”

“Nghĩa là có hai thời cơ hạ độc. Một là khi chai rượu nằm trong phòng sinh hoạt, hai là khi nó cất đằng sau khu phòng học.”

“Về chuyện đó, tôi có để ý một điểm...” Chính là nhãn của chai rượu. Giờ nghỉ trưa đã nhìn thấy nó ở câu lạc bộ, tôi nhớ nhãn là “Koshi no Kanbai”, nhưng chai rượu lăn lóc bên xác Takei lại mang nhãn khác. Nghĩa là, không phải hung thủ lén hạ độc vào nước trong chai, mà đã chuẩn bị chai rượu pha sẵn thuốc độc từ trước, rồi lợi dụng sơ hở và đánh tráo.

“Lại đánh tráo nữa à?” Otani nói với vẻ mặt nghiêm trọng. “Nếu đúng thế thì việc đánh tráo diễn ra ở sau phòng học. Tôi sẽ xác nhận lại với học sinh về thời gian.” Anh ta soi mói nhìn tôi, hạ giọng. “Còn động cơ... Anh có nhận ra điều gì không? Có ai thù ghét anh không?”

Anh ta hỏi thẳng thừng. Nghe nói cảnh sát thường hay thay đổi cách nói phù hợp với từng đối tượng. Với tôi, có lẽ Otani thấy không

cần phải vòng vo.

“Trước giờ tôi vẫn chú ý để không bị ai thù ghét...” Ngần ngừ một lúc, tôi đành nghĩ sao nói vậy. “Tôi cố gắng đối xử với mọi người như nhau, nhưng cũng có thể, một cách vô thức, đã làm tổn thương ai đó.”

“Ồ... anh cũng hiền lành nhỉ.” Otani châm chọc, tuy nhiên tôi không cảm thấy có sự mỉa mai. Anh ta nhìn đi chỗ khác rồi nói như sực nhớ ra. “Năm ngoái anh chủ nhiệm Takahara Yoko đúng không?”

Tim tôi đập mạnh, không biết nét mặt có biểu lộ gì không. Tôi cố tỏ ra thản nhiên, hỏi lại, “Cô bé làm sao? Ở vụ án trước đã có bằng chứng ngoại phạm rồi mà, tất nhiên là nếu giả thuyết của Masami chính xác...” Nhưng có lẽ, giọng tôi vẫn hơi sốt sắng.

“Kể cả thế cũng không thay đổi được sự thật là cô bé vẫn nằm trong vòng tình nghi, bằng chứng ngoại phạm anh vừa nói chưa chắc chắn, cho nên lần này chúng tôi cũng không thể bỏ qua. Tôi muốn nghe suy nghĩ thật của anh, nữ sinh này thế nào, mối quan hệ với anh ra sao?”

Otani nhìn thẳng vào tôi và nói một cách chậm rãi, không màu mè. Tâm trí tôi chìm vào do dự và bối rối, Yoko không phải là học sinh đặc biệt đối với tôi. Vấn đề là mùa xuân năm nay, sau khi rủ tôi đi Shinshu và bị tôi bắt đợi ở ga, cô bé bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt khác hẳn trước đây, đôi khi căm ghét, đôi khi lại man mác buồn. Nếu tôi thuật lại cho Otani nghe, chắc anh ta cũng không tới mức quy chụp ngay đây là động cơ giết người, nhất là tôi cũng không định kể. Trường hợp xấu nhất, Yoko mà là hung thủ thì tôi muốn tự giải quyết vấn đề giữa mình và cô bé.

“Yoko là một học trò của tôi, không hơn không kém.”

Tự tôi cũng phản thán phục bản thân đã phát biểu một cách kín kẽ như vậy. Otani chỉ nói “thế à” và không đả động đến Yoko nữa.

“Tôi xin hỏi tiếp. Ngoài thù ghét, anh có thấy ai coi anh là kẻ ngáng đường không? Tức là người mà nếu anh chết thì họ sẽ có lợi, hoặc nếu anh sống thì họ sẽ bất lợi ấy.”

Nghe cụm từ “nếu anh chết”, tim tôi se thắt. Nhớ ra là mình vừa

đi sát rạt qua tử thần, nỗi sợ hãi lại tràn về nguyên vẹn. Tôi định trả lời "Không có ai cả" để được nhanh chóng tránh xa đề tài này thì đúng lúc, một gương mặt lóe lên trong đầu, một nhân vật tất nhiên phải nghĩ tới trong tình huống hiện tại. Tôi còn đang lưỡng lự, không biết có nên nói tên ra hay không, Otani đã để ý thấy.

"Có ai à? Anh nhớ ra chuyện gì phải không?"

Do ngồi ngược sáng nên tôi không nhìn rõ biểu cảm của Otani, chắc lại là ánh mắt sắc lạnh của chó săn khi sắp bắt được mồi. Còn anh ta, dứt khoát là đã thấy rõ tôi đang dao động. Cân nhắc một lúc, tôi nói, "Suy đoán hơi vô căn cứ..."

Vỏn vẹn một câu như thế làm gì đủ mạnh để khiến anh ta bỏ cuộc. Otani gật gật đầu giục tôi nói tiếp. Tôi liếc về phía hiệu trưởng rồi quyết định nói tên ra. Đúng như tôi nghĩ, Otani ngạc nhiên, "Aso Kyoko?"

"Vâng," tôi lẩm bẩm.

"Cô giáo dạy tiếng Anh hả? Tại sao chứ?"

Để trả lời câu hỏi này, tôi phải kể ra vụ mai mối giữa Aso và con trai hiệu trưởng, lại phải khui thêm vụ cậu bạn K từng bị cô ta hắt hủi... Tóm lại, tôi là kẻ nắm rõ các mối quan hệ nam nữ của Aso, tôi mà còn lù lù ở đây thì cô ta sẽ vuột mất cơ hội bay lên cành cao làm dâu nhà giàu.

"Ra vậy. Cũng coi như có động cơ đấy nhỉ." Otani cọ cọ hàm râu mấy ngày chưa cạo, làm phát ra âm thanh lao rạo. "Nhưng tôi thấy không nghiêm trọng đến mức phải giết người..."

"Đúng, hiềm nỗi đâu phải ai cũng như ai." Nghiêm trọng đến đâu thì phải xem Aso thực sự là hạng người nào, điều này thì tôi chưa rõ. Tiện thể tôi hỏi thêm, cảnh sát có cho rằng hung thủ lần này và hung thủ giết Murahashi là một hay không? Theo đó tình hình có thể khác hẳn...

Nghe xong, Otani khoanh tay một lúc, "Thú thật, tôi chưa khẳng định được ngay. Theo pháp y, rất có thể Takei chết vì ngộ độc xyanua như Murahashi. Không loại trừ khả năng hung thủ mô phỏng vụ trước để giết người, nhưng tôi nghĩ hung thủ hai vụ là một."

Suy luận hợp lý. Mà ai thì cũng suy luận như vậy thôi, và bằng cách này, Aso lại được loại khỏi nhóm đối tượng nghi vấn.

"Nếu Aso và Murahashi có quan hệ đặc biệt thì động cơ hôm nay cũng có thể áp dụng cho hôm trước, hiềm nỗi hôm trước Aso lại có bằng chứng ngoài phạm vững vàng." Khi Murahashi bị giết, Aso đang ở câu lạc bộ tiếng Anh, và người cho tôi biết chi tiết này chính là Otani.

"Thật vậy..." Otani gượng cười, khẽ lắc đầu và buông một tiếng thở dài rõ to. "Lúc nghe tên Aso, tôi đã lập tức nhớ ngay đến dữ kiện đó. Tuy nhiên chuyện anh kể rất đáng lưu tâm, chúng tôi sẽ điều tra lại lần nữa."

Nghe giọng anh ta đủ thấy khó mà phá bỏ bằng chứng ngoại phạm của Aso. Suy ra chỉ còn giả thuyết có đồng phạm, hoặc phải tách riêng hai vụ án mà xem xét. Mà nhìn từ hiện tại thì cả hai đều không thỏa đáng.

"Ngoài ra anh còn phát hiện gì nữa không?"

Tôi lắc đầu. Murahashi và tôi, ngoài việc đều là giáo viên Toán thì không có điểm nào chung. Nếu hung thủ không phải là Yoko hay Aso, thật không hiểu hắn vin vào lý do nào để phải loại bỏ cả hai chúng tôi. Tôi rất muốn hỏi hung thủ về điều đó.

"Thôi, hôm nay tạm dừng ở đây. Nhớ ra điều gì thì liên lạc với tôi ngay nhé."

Có lẽ thấy lục vấn thêm cũng vô ích, Otani để tôi đi. Tôi đồng ý lấy lệ, nhưng thật tình không tin là mình sẽ nghĩ ra được điều gì nữa.

Người được gọi tiếp theo là Kei. Trong lúc cô bé nói chuyện với Otani, tôi ngồi đằng xa quan sát. Mặt Kei tái xanh, người co ro như nhiễm lạnh.

Hơn 6 giờ tôi và Kei mới ra khỏi cổng trường, sau khi chật vật len qua đám đông phóng viên đến lấy tin. Lần đầu tiên trong đời tôi đứng trước nhiều đèn flash như thế. Ánh sáng chói lóa của bóng đèn vẫn lưu lại trên võng mạc tôi một lúc lâu.

"Thầy ơi, nguy quá nhỉ!" Kei căng thẳng nói, có vẻ muốn dùng

chữ “nguy quá” để giải tỏa tâm trạng của mình.

“Ừm... đúng...” Chỉ nói mấy chữ thôi mà lưỡi tôi cứ líu lại. Tôi cũng không còn lòng dạ đầu để thấy xấu hổ vì điều đó nữa.

“Thầy có nghi ngờ ai không?”

“Hừm...”

“Đành phải đi hỏi hung thủ mới biết nhỉ.”

"Ừ..."

Tôi vừa đi vừa ngắm các ô cửa sổ của khu dân cư lân cận. Tối Chủ nhật, các gia đình đang quây quần ăn uống hoặc xem ti vi. Ánh đèn hắt ra từ cửa sổ như một biểu tượng cho hạnh phúc bình dị. Tại sao tôi lại phải trải qua cảnh ngộ này? Tôi không uất ức, chỉ thấy thương thân.

“Kei nói chuyện với cảnh sát lâu nhỉ...”

“À, dạ. Họ hỏi em nhiều lắm. Đầu tiên là thùng ảo thuật được chuyển từ câu lạc bộ ra ngoài sân khi nào. Lúc ấy là ngay sau khi nghỉ trưa nên em trả lời là khoảng 1 giờ.”

Suy ra việc đánh tráo chai rượu phải tiến hành trong thời gian thi đấu buổi chiều, nghĩa là chẳng khoanh vùng thời gian được bao nhiêu cả.

“Còn gì không?”

“Họ hỏi những ai biết việc cái thùng được đặt sau khu phòng học khối Mười.”

“Em trả lời thế nào?”

“Em trả lời, tất nhiên là thành viên câu lạc bộ bắn cung. Thậm chí thành viên các câu lạc bộ khác thay đồ hóa trang ở khu phòng khối Mười có thể đều biết. Với cả, chuyển cái thùng công khai, ai đi qua mà chẳng thấy.”

Thông tin này cũng không hỗ trợ khoanh vùng đối tượng. Tôi hình dung ra cảnh Otani gãi đầu trước các câu trả lời của Kei.

Khoảng 7 giờ tôi về đến nhà. Bình thường xong hội thao tối toàn đi uống với mọi người nên đáng lẽ phải 10 giờ hơn mới về. Yumiko sẽ ngạc nhiên hỏi “Sao anh về sớm thế” cho mà xem. Rồi khi biết lý

do, chắc chắn cô ấy còn kinh ngạc hơn nữa.

Tôi nhấn chuông và phải đợi mất một lúc. Lạ nhỉ! Hay Yumiko đi vắng? Tôi đang lục chìa trong túi quần thì nghe xích khóa lách cách bên trong.

“Anh về rồi đấy à. Sao sớm thế?” Mặt Yumiko ửng hồng, có thể do ánh đèn, nhưng hơi thở còn hổn hển thì không nhầm được.

“Ừ, anh có việc...”

Tôi hơi lưỡng lự, liệu có nên làm cho Yumiko sốc ngay ở cửa không. Trên tàu điện, tôi cứ băn khoăn mãi sẽ kể cho Yumiko nghe chuyện hôm nay kiểu gì. Tới tận lúc đặt chân vào nhà, tôi vẫn chưa nghĩ ra ý nào hay. Trong lúc cởi áo vest, tôi vô tình liếc về phía điện thoại đặt trên tủ chè. “Ồ!” Tôi hơi ngạc nhiên. Ống nghe lệch sang một bên, khăn phủ cũng xộc xệch.

“Em mới gọi điện cho ai à?”

“Dạ không. Sao cơ ạ?” Yumiko đang treo áo vest của tôi vào tủ, nghe tôi nói rõ là ống nghe đặt lệch thì vội chạy ra chỉnh lại cho ngay ngắn rồi giở giọng khó chịu, một điều rất hiếm thấy. “Hồi trưa em gọi điện cho mẹ. Sao anh lại đi để ý lặt vặt thế?”

Đúng là thần kinh tôi hơi nhạy cảm. Nhà cửa thân thuộc quá đỗi rồi, mà vẫn mang máng thấy điều khác lạ. Cũng sự nhạy cảm đó mách bảo tôi Yumiko đang cư xử không thật, nhưng tôi không vạch trần.

Yumiko lập tức sửa soạn bữa tối rồi bày ra bàn vài món đơn giản hơn bình thường, chắc tại thấy tôi định ăn liên hoan ở ngoài nên cơm nhà không chuẩn bị gì nhiều.

Tôi liếc tờ báo, vẫn chưa biết nên mào đầu chuyện hôm nay thế nào. Dù sao thì cũng phải kể, cho nên lúc Yumiko ngồi vào bàn xới cơm, tôi nói, “Hôm nay ở trường có hóa trang diễu hành em ạ.”

“Hôm trước anh kể rồi.” Yumiko múc canh miso ra bát.

“Takei bị giết.”

“Hả!?” Yumiko ngừng tay, trố mắt nhìn tôi, có lẽ chưa thể hiểu ngay tôi đang nói gì.

“Bị giết hại em ạ. Thầy giáo Takei ấy. Bị đầu độc.” Tôi cố nói thật

bình tĩnh. Yumiko không chớp mắt, chỉ máy môi nhưng không thành tiếng. “Trong lễ hội hóa trang diễu hành, Takei đóng vai chú hề, uống nước đựng trong vỏ chai rượu... Nước pha thuốc độc.”

“Ai gây ra việc đó?” Cuối cùng Yumiko cũng hỏi được một câu.

Tôi lắc đầu, “Anh không biết. Cảnh sát cho rằng hung thủ chính là người đã giết Murahashi...”

“Sợ quá. Liệu còn ai bị giết nữa không?” Yumiko nhíu mày lo lắng.

Biết chắc cô ấy sẽ hoảng sợ, tôi vẫn nói, “Tiếp theo sẽ là anh.”

Khuôn mặt Yumiko như đông cứng. Chúng tôi nhìn nhau một lúc qua làn hơi bốc lên từ bát canh và nồi cơm. Cuối cùng, Yumiko run run cất tiếng, “Nghĩa là sao?”

Tôi hít một hơi dài rồi nói, “Vai hề đúng ra là của anh. Mục tiêu của hung thủ hôm nay là anh. Vì thế hắn sẽ tìm cách hại anh lần nữa.”

“Anh nói thật không?” Yumiko nghẹn giọng.

“Thật đấy. Việc đổi người đóng vai hề, ngoài anh và Takei không ai biết. Dĩ nhiên hung thủ cũng không biết...”

Hai vợ chồng lại im lặng. Yumiko nhìn chằm chằm vào khoảng không mất một lúc rồi đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi, “Anh có nghi ngờ ai không?”

“Không. Nên mới khó xử trí.”

“Học sinh nào thù oán anh chẳng hạn...”

“Học sinh chẳng để ý anh tới mức thù oán đâu.”

Gương mặt Yoko lại hiện ra. Otani nói sẽ điều tra kĩ hành động của Yoko trong vụ này. Mà có khi họ đã bắt đầu tìm hiểu xem cô bé có bằng chứng ngoại phạm hay không rồi cũng nên.

“... Anh định thế nào?”

“Định thế nào là sao?”

“Anh có tạm nghỉ dạy không?”

“Không, hiện giờ anh chưa nộp đơn xin nghỉ. Cảnh sát dặn anh cố gắng không đi đâu một mình.”

“Thế à...”

Tôi cứ tưởng Yumiko sẽ hoảng loạn, nhưng cô ấy lại khá bình thản, cứ im lặng như đang suy tư điều gì, mắt nhìn chằm chằm vào nắm tay mình mà mông lung như nhìn vào khoảng không.

11

Thứ Hai, ngày 23 tháng Chín.

Hôm nay là Thu phân[*]. Không riêng ngày lễ, mà kể cả những ngày nghỉ làm, tôi cũng thường ngủ nướng tới 10 giờ mới đủng đỉnh dậy rồi ăn sáng muộn. Hôm nay thì 7 rưỡi tôi đã dậy rồi.

Tối qua, biết trước sẽ khó ngủ, tôi đã uống kha khá whisky pha nước, nhưng rốt cuộc vẫn không cải thiện được tình trạng thần kinh bị kích động quá mức. Trằn trọc mãi, đến 2, 3 giờ sáng tôi mới chợp mắt một chút, nhưng giấc ngủ vẫn chập chờn về sáng.

Trong trạng thái như vậy, tất nhiên tinh thần hết sức uể oải. Lúc ở bồn rửa, nhìn vào gương, tôi thấy mặt mình chẳng có chút sinh khí nào.

"Anh dậy sớm thế?"

Yumiko đang đứng đó. Lúc nãy cô ấy còn nằm cạnh tôi, không biết đã dậy thay quần áo từ khi nào. Mái tóc cột ra sau lõa xõa vài sợi, hình dung càng thêm tiều tụy.

Tôi ra cửa lấy tờ báo rồi ngồi ở phòng khách xem tin trang xã hội. "Chú hề bị đầu độc?" Tiêu đề hơi lố bịch và ngắn ngủn hơn tôi nghĩ. Bài báo thuật lại những gì chúng tôi đã trao đổi hôm qua, không đề cập đến việc vai hề lẽ ra do tôi đóng. Đây là nội dung được giữ bí mật với báo chí.

Bữa sáng với bánh mì và cà phê diễn ra lặng lẽ, không ai nói với ai câu nào. Bỗng có chuông điện thoại, Yumiko liền đứng bật dậy. Trước khi nhấc máy, cô ấy liếc đồng hồ treo tường, sau vài ba câu xã giao thì lấy tay che ống nói lại và khẽ bảo tôi, "Thầy trợ lý hiệu trưởng gọi anh đấy."

Cũng như hôm qua, giọng Matsuzaki rất mệt mỏi. Hỏi han vài câu

chiếu lệ, anh ta vào đề, “Ban nãy tôi có nhận điện thoại của ông Honma trong hội phụ huynh.”

“Vâng.”

Đó là một thành viên ban chấp hành hội phụ huynh học sinh. Không biết có chuyện gì?

“Ông ấy nói rằng trong hội thao hôm qua có nhìn thấy chai rượu.”

“Có nhìn thấy? Chai rượu nào ạ?”

“Chưa dám khẳng định, hình như là chai rượu thuốc độc mà hung thủ chuẩn bị.”

“Á! Nhìn thấy ở đâu ạ?”

“Ở kho chứa đồ. Ông Honma tham gia chơi tìm đồ vật và có đến kho chứa đồ để lấy cây lau nhà. Chai rượu để ở đó.”

“...”

Nếu đúng là chai rượu có thuốc độc thì việc trao chai rượu phải diễn ra sau tiết mục Tìm kiếm. Có thể khoanh vùng thời gian hành động của hung thủ rồi. Tôi gặng hỏi, “Thế thầy báo cảnh sát chưa?”

“Chưa... Vì tôi nghĩ mấy chuyện này thầy nói thì tốt hơn...”

Tóm lại, anh ta muốn đẩy hết phiền phức của vụ án cho tôi. Nhưng về phần mình, tôi thấy tự làm cho đỡ sốt ruột, còn hơn mất thì giờ thông qua người khác.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ báo cho cảnh sát.”

Nghe tôi đáp, Matsuzaki vội cảm ơn như thể trút được gánh nặng. Không mất thêm thời gian, tôi hỏi số điện thoại của Honma rồi gác máy.

Khi tôi gọi đến đồn cảnh sát S, Otani vẫn còn ở đó. Anh ta tấm tắc vì đúng lúc định đến trường Seika, giọng đã tươi tinh hơn hôm qua. Tôi thuật lại nguyên văn câu chuyện của Matsuzaki.

Đúng như tôi nghĩ, Otani phản ứng khá nhiệt tình, “Một manh mối quan trọng. Hi vọng việc phá án sẽ tiến triển.”

Dù là qua điện thoại, tôi vẫn cảm nhận được sự phấn khởi trong giọng Otani. Anh ta nói sẽ điều tra ngay nên tôi cho số điện thoại của Honma. Hình như Honma kinh doanh tự do, chạy đến trường lúc nào

cũng được. Tôi gác điện thoại, bảo rằng mình phải đi bây giờ, Yumiko bỗng tỏ ra luống cuống, "Chí ít thì hôm nay anh nên ở nhà..."

"Hôm nay là ngày nghỉ. Hung thủ sẽ không đến trường đâu."

Tôi uống nốt cà phê và nuốt vội miếng bánh rồi thay quần áo. Ra ngoài cho giãn gân cốt còn hơn cứ ngồi bồn chồn ở nhà. Khoác lên mình chiếc quần bò và áo nỉ, tâm trạng thư thái hẳn, tôi lục lại trí nhớ xem đã bao lâu rồi mình mới lại đến trường vào ngày nghỉ.

"Anh sẽ về trước buổi tối." Tôi định thay giày thì trong phòng khách lại có tiếng chuông điện thoại. Tôi tính để Yumiko trả lời còn mình đi, nhưng nghe cách nói chuyện của cô ấy, tôi chợt dừng chân. Bên nhà tôi gọi sang.

"Anh trai anh gọi đấy." Yumiko kêu tôi lại.

Anh trai rất ít khi gọi điện cho tôi. Đại khái cũng đoán được là gọi về việc gì rồi. Nhấc điện thoại lên, nghe thấy giọng trầm trầm của anh, kiểu nói khẽ khàng không bộc lộ cảm xúc mà thật thân thương.

Đúng như tôi đoán, nội dung cuộc gọi là về bài báo sáng nay. "Ở trường có án mạng, chú vẫn ổn chứ? Mẹ lo lắm đấy, thỉnh thoảng nhớ về thăm mẹ." Bình thường anh tôi vốn ít nói, nên vài lời ngắn ngủi cũng khiến tôi nhói lòng. Tôi chỉ đáp "Anh đừng lo".

Ra đến cửa thì chuông điện thoại lại reo. Dù phát chán, tôi vẫn dừng chân chờ xem. Không thấy Yumiko gọi, tôi mở cửa bước ra ngoài, lòng hơi băn khoăn lúc xuống cầu thang. Ở cú điện thứ ba này Yumiko nói nhỏ kì lạ, tôi không nghe thấy gì cả.

Tới trường, tôi thấy trong bãi đỗ có hai xe tuần tra, kế bên là mấy chiếc xe khác, có lẽ đều là xe cảnh sát.

Cảnh sát không có mặt ở sân trường. Các linh vật bám bụi đất vẫn đứng đó nhìn trời như thể thời gian đã ngừng lại từ hôm qua. Đằng phòng học khối Mười ở tầng một thấp thoáng bóng người mặc áo trắng, rồi cả cảnh sát mặc đồng phục, nên tôi đi về hướng đó.

Mới đến lối vào, tôi đã ngạc nhiên vì thấy ở đây rất đông người. Họ tụ tập trước cửa nhà kho, nơi cất các dụng cụ vệ sinh và dụng cụ cắt tỉa sân vườn. Giữa những người đàn ông lực lưỡng là bóng dáng

nhỏ con của Honma, thành viên ban chấp hành hội phụ huynh học sinh.

Tôi định tới gần thì một cảnh sát trẻ chặn lại, thông báo rằng không phận sự miễn vào, rồi trừng mắt nhìn làm tôi vô thức chùn bước.

“A, anh Maejima!” Đúng lúc này Otani xuất hiện giữa đám đông, tay giơ cao. Hôm nay, trông anh ta sung sức hơn mọi khi.

“Anh vất vả quá!” Tôi cúi đầu chào.

Otani xua tay “Không không!” rồi nhe răng hồ hởi nói tiếp, “Cảm ơn anh đã báo cho chúng tôi. Hi vọng thu được nhiều manh mối.” Anh ta sang nhà vệ sinh gần đấy rửa tay. “Chúng tôi đã hỏi thăm xong.” Anh ta vừa kể lại lời chứng của Honma vừa lấy mùi soa lau tay, khăn trắng sạch đến bất ngờ.

Nội dung cơ bản như Matsuzaki đã cho biết. Honma tham gia tiết mục Tìm kiếm ở nhóm thứ ba, nhặt phải cái thẻ ghi “Cây lau nhà”. Ông ta hỏi một học sinh đứng cổ vũ gần đó là cây lau nhà ở đâu, cô bé cười đáp “Ở trong kho” nên Honma chạy tới nhà kho, mở cửa và thấy ngay cây lau nhà. Cùng lúc, ông ta phát hiện có túi giấy để trong góc. Honma nói “Tôi để ý là do túi trông khá mới, không ăn nhập với khung cảnh nhà kho.” Ông ta tò mò nhòm thử vào thì thấy một chai rượu cũ đựng lưng lửng chất lỏng, đoán chừng là đồ cá nhân của ai nên không để ý đến nữa, cứ thế cầm cây lau nhà đi ra dù trong bụng vẫn hơi thắc mắc.

“Theo lịch trình, tiết mục Tìm kiếm dành cho giáo viên và khách mời bắt đầu lúc 2 giờ 15 phút. Tiết mục diễn ra đúng giờ chứ?” Otani vừa hỏi vừa nhìn tờ giấy màu xanh nhạt, đó là tờ chương trình hội thao hôm qua.

“Cơ bản là đúng.” Tôi đáp.

“Nghĩa là, hung thủ đánh tráo chai rượu sau 2 giờ 15 phút. Nhà kho có khóa cửa không?”

“Tôi nghĩ là ít... à, hầu như không. Nói chung tôi chưa bao giờ thấy cửa kho khóa cả.”

“Ra vậy. Nên hung thủ mới sử dụng nhà kho.” Otani gật gù như

hiểu ra điều gì. “Chai rượu ban đầu thì giấu trong bụi cỏ cách chỗ đặt thùng ảo thuật khoảng vài mét. Chắc hung thủ không tiện cầm theo.”

“Có dấu vân tay không?”

“Có vài dấu. Hình như đều là của anh và thành viên câu lạc bộ bắn cung. Tôi nghĩ hung thủ lần này cũng sẽ không mắc sai lầm cơ bản đâu.”

Một cảnh sát mặc sắc phục bước ra khỏi khu phòng học và gọi Otani. Thay vì đáp lại, Otani giơ tay phải mới rửa lên rồi quay sang nhìn tôi, “Chúng tôi sẽ cố gắng giải quyết vụ này, cũng là để không còn nạn nhân thứ ba nữa. Tạm thế nhé.”

Anh ta quay vào trong. Tôi nhìn theo vóc dáng cao lớn và ngẫm nghĩ mãi về cụm từ “nạn nhân thứ ba”.

Các điều tra viên tất bật chạy tới chạy lui, tôi đi về phòng giáo vụ, vì đứng ở đây cũng không giúp được gì, vả lại, tôi muốn ngồi một mình suy nghĩ thêm.

Phòng giáo vụ không có ai. Tôi hầu như không lên trường vào ngày nghỉ, chỉ nghe bảo phòng giáo vụ lúc nào cũng có người. Hôm nay thì chắc chẳng ai muốn đến. Tôi ngồi xuống ghế, mở ngăn kéo lấy tờ chương trình ra. Ngăn kéo này từ nay chắc phải tiếp tục khóa lại.

Tôi đặt từ chương trình lên bàn, vừa xem vừa nhớ lại tình hình hôm qua. Không khí náo nhiệt, mùi mồ hôi và nhiệt huyết của học sinh từ từ hiện về trong tâm trí. Tất nhiên, mục đích của tôi không phải để đắm chìm trong cảm xúc.

14:15 Tìm kiếm (khách mời và giáo viên)
14:30 Kéo xe (khối Mười)
14:45 Chạy vượt rào (học sinh và giáo viên)
15:00 Nhảy tự do (khối Mười hai)
15:20 Hóa trang diễu hành (các câu lạc bộ thể thao)

Honma ban phụ huynh tham gia tiết mục tìm kiếm nhóm thứ ba,

nghĩa là ông ta phát hiện chai rượu vào khoảng 2 giờ 20 phút. Tôi và Takei ra sau khu phòng học để thay đồ hóa trang trước khi tiết mục Nhảy tự do bắt đầu, tức là trước 3 giờ. Suy ra việc tráo bình rượu được thực hiện trong khoảng bốn mươi phút này.

Thời gian cần thiết để đánh tráo là bao nhiêu? Tôi thử hình dung hành động của hung thủ. Đi tới nhà kho mất hai phút, từ nhà kho đi ra sau khu phòng học mất hai phút, đánh tráo rồi giấu chai rượu thật trong đám cỏ, ra vẻ thản nhiên quay về chỗ ngồi mất tầm ba phút, tổng cộng bảy phút. Thực tế thì sẽ không suôn sẻ như thế. Hung thủ phải hành động rất thận trọng để không bị ai bắt gặp và không để lại dấu vân tay, chắc chắn sẽ tính bù giờ, nên phải mất mười lăm phút cho hành động này.

Tiếp theo, tôi lại suy đoán về tâm lý hung thủ. Hẳn là hắn có xem tiết mục Tìm kiếm, dĩ nhiên phải thấy Honma đi về phía kho để lấy cây lau nhà. Hắn hiểu không nên bén mảng đến nhà kho trong thời gian đang diễn ra Tìm kiếm. Bởi vì biết đâu có người bất thình lình đi vào.

Vả lại, cũng cần chú ý rằng hung thủ không biết thời gian tôi thay đồ hóa trang. Diễu hành bắt đầu lúc 3 giờ 20 phút nên chỉ có thể áng chừng tôi sẽ thay đồ trước đó một lúc, còn một lúc là năm phút hay hai mươi phút thì không biết được. Hung thủ mà muốn tính toán an toàn thì phải tráo xong chai rượu tầm nửa tiếng trước khi diễu hành, tức là vào khoảng 2 giờ 50 phút. Suy ra thời gian hành động không quá hai mươi phút, từ 2 giờ 30 phút lúc kết thúc Tìm kiếm tới 2 giờ 50 phút. Nghĩa là...

Hung thủ phải bắt đầu hành động ngay sau khi Kéo xe bắt đầu. Nói cách khác, trong khoảng thời gian này, ai có bằng chứng ngoại phạm thì không phải hung thủ.

Thế còn Yoko? Cô bé học lớp Mười hai nên phải tham gia tiết mục Nhảy tự do. Đội hình tập trung điểm danh ở cổng từ tiết mục trước đó nữa. Như vậy, Yoko có mặt ở cổng lúc 2 giờ 45 phút, khi tiết mục Chạy vượt rào giữa học sinh và giáo viên bắt đầu. Nhưng như thế thì vẫn khá sít sao, chưa đủ mạnh để trở thành bằng chứng

ngoại phạm.

“Ngoài suy luận này ra, các chi tiết khác chỉ còn nước hỏi hung thủ mới biết.” Tôi lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Vòm không u ám, y như thể ngày đẹp trời hôm qua là sự vờ y vĩnh của thiên nhiên. Thời tiết đang thể hiện đúng tâm trạng tôi hiện tại.

Chắc do thiếu ngủ nên dựa lưng vào ghế một lúc thì tôi bắt đầu gà gật. Tôi ngáp một cái rõ to, nước mắt ứa ra hai bên. Tối qua cả thể xác và tinh thần đều kiệt quệ thì lại trằn trọc mãi. Thật là ngược đời!

Chập chờn ngủ được một lúc, tôi mở bừng mắt vì nghe tiếng bước chân chắc nịch ngoài hành lang, rồi dừng lại ngay nơi cửa. Cảm giác bất an mơ hồ vụt qua khiến tôi sợ hãi.

Cửa phòng xô mạnh đến giật mình, một cảnh sát mặc sắc phục xuất hiện, đảo mắt nhìn khắp phòng rồi cúi đầu với tôi, “Nhờ anh hỗ trợ một lát được không? Chúng tôi có chuyện muốn hỏi.”

Tôi nhìn đồng hồ. Té ra ngồi đây đã hơn một tiếng, suy luận không mất bao nhiêu thời gian, tức là tôi ngủ gật cũng khá lâu. Tôi gật đầu, lấy ngón tay day day khóe mắt và đứng dậy.

Tôi được dẫn tới phòng họp nhỏ bên cạnh nhà kho, căn phòng vốn dành cho các cuộc họp của ban chấp hành hội học sinh. Không gian đơn điệu, bốn phía tường giăng, thế mà lại ăn nhập lạ lùng với các cảnh sát mặc sơ mi xắn tay có mặt ở đây, khiến người ta quên bẵng nơi này nằm trong khuôn viên trường học.

Ba điều tra viên đang chụm đầu quanh bàn họp nhỏ thì thào với nhau. Thấy tôi vào, hai người vội vàng bước ra ngoài để mình Otani ngồi lại. Otani nở nụ cười thư thái, đẩy ghế mời tôi ngồi, “Có một chút tiến triển anh ạ.”

Tôi ngồi xuống và hỏi, “Tiến triển gì vậy?”

“Chính là cái này.” Otani lấy bên chân ra một bao ni lông to, bên trong đựng một chiếc túi giấy. “Chúng tôi phát hiện cái này *ở một nơi*. Khỏi phải nói, chắc anh cũng biết đây là túi giấy đựng chai rượu. Ban nãy tôi có hỏi ông Honma. Ông ta bảo có lẽ đúng.”

“Ở *một nơi* là sao?”

“Tôi sẽ nói sau... Bây giờ xin anh cho biết đã nhìn thấy túi giấy này bao giờ chưa? Có trông thấy ai cầm túi này ở đâu đó không?”

Túi giấy màu trắng sọc xanh đậm, ở giữa in dòng chữ nhỏ “I LIKE YOU!”. Tôi thấy nó hơi giản dị so với học sinh trong trường.

“Tôi chưa thấy bao giờ.” Tôi lắc đầu. “Trước hết, trường chúng tôi cấm mang túi giấy đi học.”

“Chà, không nhất thiết phải giới hạn ở học sinh.”

Nói là nói vậy chứ tôi có bao giờ để ý xem người khác cầm nắm cái gì. “Có lẽ nên hỏi Fujimoto. Thầy ấy rất rành rẽ mấy chuyện như thế.”

“Vâng, chúng tôi sẽ hỏi thử. Giờ sang chuyện khác. Ở phía Tây khu phòng học này có một chòi nhỏ đúng không?”

“À à... Anh muốn nói kho dụng cụ thể thao?” Otani đổi chủ đề đột ngột làm tôi hơi bối rối.

“Đúng. Tôi thấy ở đó cất rào chạy, bóng chuyền vân vân. Ngoài ra còn có hơn chục thùng các tông. Dùng vào việc gì vậy?”

“Thùng các tông?” Tôi lặp lại, mất một thoáng mới nhớ ra. “Để đựng rác. Sau hội thao thường có nhiều rác xã nên từ năm nay nhà trường chuẩn bị sẵn thùng các tông.”

“Ồ, từ năm nay? Học sinh có biết chuyện này không?”

“Sao cơ?”

Một câu hỏi hơi lạ. Thấy tôi ngắc ngứ, Otani từ tốn hỏi lại.

“Ý tôi là, học sinh có biết trong kho dụng cụ thể thao có thùng các tông để đựng rác hay không?”

“Chắc là không. Vì ngay từ đầu mà cho học sinh biết trường chuẩn bị sẵn thùng thì chúng sẽ xả rác vô tội vạ. Tuy nhiên cũng không tới mức phải bí mật.”

“Tôi hiểu rồi. Còn cái này...” Otani lại cầm túi giấy lên. “Chúng tôi tìm thấy nó trong một thùng các tông. Vấn đề là, tại sao hung thủ lại vứt ở đấy. Có lẽ hung thủ không nghĩ rằng túi giấy có thể giúp lần ra dấu vết nên đã vứt bừa vào chỗ nào tiện nhất. Các phòng học và phòng giáo vụ thì khóa cửa, lò đốt rác lại xa. Vì vậy hung thủ quăng luôn vào thùng các tông sẽ được dùng thay thùng rác. Như

vậy, câu hỏi đặt ra là ai sẽ nảy ra ý tưởng này?"

"... giáo viên chăng?" Trong lúc nói, chính tôi cũng thấy má mình cứng lại. Đồng thời, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

"Mặc dù không nên nhận định vội vàng, nhưng tôi cũng cho rằng đây không phải hành động của học sinh."

Tôi nghĩ đến Aso. Otani chắc cũng có chung suy nghĩ.

Tôi nhớ lại suy luận lúc ở phòng giáo vụ. Theo suy luận nghiệp dư của tôi, hai mươi phút từ 2 giờ 30 tới 2 giờ 50 chính là thời gian gây án. Trong khoảng thời gian này, Aso làm gì? Hình ảnh cô ta vượt chướng ngại vật bất giác thoáng qua tâm trí tôi. Phải rồi, đó là lúc thi chạy vượt rào giữa học sinh và giáo viên.

"Xin lỗi, anh có tờ chương trình hôm qua không?"

Thấy tôi đang tư lự lại đột ngột hỏi thế, Otani hơi ngạc nhiên, nhưng cũng lục túi áo vest lấy ra tờ giấy xanh nhạt.

14:45 Chạy vượt rào (học sinh và giáo viên)

Tôi ngẩng mặt lên khỏi tờ giấy, chỉ cho Otani xem dòng này, "Aso tham gia thi đấu từ 2 giờ 45 phút. Nghĩa là cô ấy phải xếp hàng ở cổng từ lúc tiết mục Kéo xe trước đó bắt đầu."

Hẳn Otani cũng đã phân tích phần nào về thời gian hành động. Cho dù kết luận khác nhau, nhưng rõ ràng anh ta hiểu ngụ ý của tôi.

"Ý anh là Aso không phải hung thủ?" Anh ta nghiêm nghị hỏi.

"Cô ta không phải hung thủ. Ít nhất là ở thời điểm này." Tôi nói, một nỗi bất an sâu xa âm thầm nhen lên.

12

Thứ Ba, ngày 24 tháng Chín.

Trường học chìm trong bầu không khí căng thẳng như vừa ban bố lệnh giới nghiêm. Phòng giáo vụ bình thường vẫn rôm rả chuyện trò thì nay ai nấy đều im phăng phắc. Vụ chú hề khiến học sinh khá sốc, các lớp học đều câm nín đến đáng sợ.

Tuy nhiên, có một người phải nói nhiều hơn ngày thường. Đó là trợ lý hiệu trưởng Matsuzaki. Điện thoại trên bàn anh ta reo liên hồi từ đầu giờ sáng. Một số là của cánh nhà báo muốn lấy tin, nhưng chủ yếu là của phụ huynh học sinh. Không biết đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy Matsuzaki luôn miệng xin lỗi.

Trong tình hình này, chẳng ai còn tâm trạng dạy dỗ bình thường. Các thầy cô cứ đến giờ thì lên lớp, giảng theo sách giáo khoa xong, hết giờ lại về phòng.

Tiết bốn vừa hết, cảnh sát xuất hiện làm bầu không khí căng thẳng càng gia tăng. Họ nghiễm nhiên đi vào phòng khách và đề nghị gặp một người để phục vụ điều tra. Matsuzaki và các giáo viên đều giật mình khi nghe nêu tên, tôi thì chỉ tự nhủ "Chuyện gì phải đến đã đến", và đánh mắt về phía nhân vật đó, Aso Kyoko. Đột ngột bị điểm danh, mặt tái dại đi, cô ta đờ đẫn đứng dậy, bước theo Matsuzaki như người mộng du. Phản ứng cho thấy sự bất ngờ không biết vì sao mình bị gọi, nhưng tôi cho rằng chủ yếu là sốc.

Sau khi Aso im lặng ra khỏi phòng, một số giáo viên liền xì xào bàn tán. Hầu hết là xuyên tạc tầm phào, chẳng đáng quan tâm. Riêng câu chuyện của Oda khiến tôi chú ý.

Anh ta tới gần tôi và nói nhỏ để người khác không nghe thấy, "Tự dưng hôm qua cảnh sát đến gặp tôi."

“Cảnh sát đến gặp anh?”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Oda gật đầu.

“Họ hỏi tôi một điều hơi lạ, rằng hôm kia trong hội thao tôi tham gia thi chạy vượt rào, có trông thấy cô Aso thi cùng không. Tôi đáp có thì họ hỏi tiếp, lúc xếp hàng điểm danh ở cổng, cô Aso có đến muộn không. Tôi định nói là không nhớ tỉ mỉ đến vậy, sau nghĩ kĩ quả có chuyện đó thật. Mãi không thấy cô ấy đến, tôi đã toan đổi thứ tự chạy, cuối cùng cô ấy tới kịp nên mọi việc lại tiến hành như kế hoạch... Không biết chi tiết này có liên quan gì không nhỉ?”

Oda nghiêng đầu thắc mắc. Tôi chỉ ậm ờ nước đôi, nhưng bụng bảo dạ, rõ ràng lời chứng của anh ta rất có ý nghĩa với việc điều tra. Hôm qua trao đổi với Otani, tôi nhận định rằng Aso có bằng chứng ngoại phạm. Giờ thì thông tin mới này đã bác bỏ nhận định đó, và kết quả là cô ta bị cảnh sát hỏi thăm.

Aso lên gặp cảnh sát khoảng mười phút thì hiệu trưởng cho gọi tôi. Tôi đi sang với tâm trạng nặng nề, đúng như dự đoán, Kurihara mặt mày nhăn nhó ngồi ở bàn làm việc.

“Chuyện này là thế nào?” Ông gằn giọng hỏi. “Tại sao Aso lại bị bắt?”

“Không phải bị bắt, chỉ là lấy lời khai thôi ạ.”

Tôi đính chính. Hiệu trưởng liền sốt ruột lắc đầu.

“Đừng vặn vẹo chữ nghĩa ở đây. Tay Otani kia nói với Matsuzaki là muốn biết lý do thì hỏi cậu. Nào, nói đi. Tại sao lại là Aso?”

Hiệu trưởng cố kiềm chế, nhưng trán và mang tai đỏ rực cho thấy cơn bực bội đã lên tới đỉnh điểm. Sự tình đã thế này, có giấu cũng không ổn. Tôi quyết định phơi bày hết, kể lại không sót điều gì từ bản chất của người đàn bà tên là Aso Kyoko tới việc đánh tráo chai rượu. Tôi cũng lường trước được rằng tâm trạng Kurihara sẽ tồi tệ hơn sau khi biết mọi chuyện.

Trong lúc nghe và cả khi nghe xong, hiệu trưởng chỉ khoanh tay, nhắm mắt. Ông ngồi bất động, nét mặt cay đắng, cuối cùng cũng cất tiếng, nhưng giọng không pha chút tức giận nào, “Tóm lại, cô ta giết người để che giấu quan hệ trai gái?”

“Chưa có gì chắc chắn cả.”

“Dù sao đời sống cá nhân của cô ta cũng không được như tôi kì vọng.”

“...”

“Cậu biết nhưng không nói. Tại sao?”

“Vì cháu không muốn gây tổn thương cho người khác. Chưa kể hiện giờ cô ta quan hệ chơi bời với ai cháu không hề biết. Và trên hết, hiệu trưởng có vẻ quý cô ta...”

Kurihara nhăn mặt, hình như cho rằng câu cuối của tôi là nói mỉa, ông bèn hậm hực, “Thôi đủ rồi. Tại tôi không biết nhìn người.”

“Vậy cháu xin phép.”

Nghĩ là đã xong việc, tôi định đứng dậy, nhưng hiệu trưởng vội vã ngăn lại.

“Khoan đã. Cậu nghĩ thế nào? Cô ta đúng là hung thủ à?”

“Cháu không biết.” Tôi có sao nói vậy, chứ không phải giữ ý gì với hiệu trưởng. “Đúng là trong vụ này Aso ở thế bất lợi, chứ vụ trước cô ta có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo. Cảnh sát cũng đang cân nhắc.”

“Hừm... Bằng chứng ngoại phạm à?”

“Hơn nữa, cái chết của Takei có nhiều điểm nghi vấn. Tại sao hung thủ lại chọn phương án táo tợn là giết chú hề ngay trước mắt đám đông...”

Lần đầu tiên tôi nói ra băn khoăn mấy hôm nay. Sở thích kinh khủng này của hung thủ không phù hợp với tác phong Aso. Nói cách khác, nếu là hung thủ, Aso sẽ không tiến hành theo cách thức mang lại đủ thứ phiền toái như thế.

“Tôi hiểu rồi. Tạm thời cứ theo dõi xem sao.” Hiệu trưởng chốt hạ, vẻ mặt cay đắng nhưng giọng điệu vẫn điềm tĩnh.

Rời khỏi phòng hiệu trưởng, trên đường về phòng giáo vụ, thấy học sinh xúm xít quanh bảng thông báo, tôi tò mò dừng lại nhìn thì giật mình. Trên bảng dán tấm ảnh chụp chiếc túi giấy Otani cho tôi xem hôm qua, bên cạnh ghi dòng chữ: *Ai từng nhìn thấy chiếc túi này,*

đề nghị liên lạc với đồn cảnh sát S.

Đây là điều tra công khai. Nói gì thì nói, ở môi trường học đường mà liên tiếp xảy ra hai án mạng thì cảnh sát cũng phải tăng cường hoạt động dạng này thôi. Trong đám đông học sinh đứng đây có một vài gương mặt tôi quen. Tôi quyết định hỏi thăm, may ra ai đó biết gì về chiếc túi. Các cô bé suy nghĩ một hồi, rồi đều trả lời là không biết.

Trở về phòng giáo vụ, tôi lập tức nhìn sang bàn Aso thì không thấy cô ta đâu, chắc vẫn đang nói chuyện với cảnh sát bên phòng khách. Lạ là mặt bàn lại đã thu dọn gọn gàng. Tôi đến gần Fujimoto, khẽ khàng hỏi thăm. Fujimoto liếc quanh rồi hạ giọng.

"Đã trở lại nhưng hình như lại xin về sớm. Em thấy chị ấy nộp đơn cho trợ lý hiệu trưởng." Cậu ta đáp. "Chị ấy mới rời khỏi thôi. Anh không gặp ngoài hành lang à?"

"Không... Cảm ơn cậu." Tôi trở lại bàn, lấy đồ đạc ra định chuẩn bị bài vở cho tiết năm, nhưng tâm trí không thể tập trung. Hình ảnh thi thể Murahashi, rồi Takei, cứ chập chờn trong đầu.

Tôi đứng lên phóng ra khỏi phòng giáo vụ. Hình như chuông reo lúc tôi chạy dọc hành lang, nhưng tôi không để vào tai, cứ mải miết lao đi. Tôi tìm thấy Aso ở cổng trường. Tà váy dài xanh lam đã lướt qua cổng, tôi guồng chân nhanh hơn.

Ra tới bên ngoài, tôi cất tiếng gọi. Aso giật mình, dừng chân ngoảnh lại, khuôn mặt cân đối nhăn nhó vì ngạc nhiên. Chúng tôi đứng im nhìn nhau khoảng vài giây, cô ta không biết nói gì, mà tôi cũng không rõ sao mình lại đuổi theo. Cuối cùng, Aso cũng tìm ra từ ngữ.

"Có chuyện gì vậy?" Giọng nói bình thản đến lạ lùng, hẳn là cô ta đã cố giữ bình tĩnh.

Tôi hỏi, "Cô giết cậu ta à?"

Aso mở to mắt như thể câu hỏi quá sức tưởng tượng. Cô ta định cười khẩy, nhưng nụ cười méo đi giữa chừng và biến thành thịnh nộ, "Anh hỏi câu đó mà không thấy nực cười à? Chính anh nói về tôi với cảnh sát đúng không?"

"Tôi là cái gai trong mắt cô. Tôi chỉ nói sự thật này thôi."

“Vậy bây giờ, nếu tôi bảo tôi không phải hung thủ thì anh có tin không?” Thấy tôi lưỡng lự không đáp, cô ta trề môi cười, “Làm sao anh tin nổi, đúng không? Mấy ông cảnh sát cũng thế. Thật tiếc là tôi không chứng minh được mình vô tội, chỉ còn cách im lặng đợi chờ...”

Giọng Aso nghẹn ngào. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ta khóc. Nhìn hàng nước mắt lăn dài trên má, tôi hơi động lòng.

“Bây giờ nói gì cũng vô ích, mà tôi cũng không muốn nói, tôi chỉ muốn báo trước cho các anh biết,” Aso quay người đi. “Có truy vấn tôi đến đâu cũng vô ích, bởi vì sự thật nằm ở chỗ khác.”

Không chờ tôi trả lời, cô ta bỏ đi, bước chân liêu xiêu như thiếu điểm tựa, bóng dáng mỗi lúc một xa.

Lòng tôi vẫn ngập tràn bất an.

Từ hôm nay, tất cả các câu lạc bộ tạm dừng hoạt động. Thời gian ra về được đẩy lên sớm hơn. Sau 4 giờ rưỡi, trong trường không còn học sinh nào nữa. Tình hình khiến cho giáo viên cũng khó ở lại, phòng giáo vụ thường ồn ào tới tận 6 giờ, nay cũng sớm im ắng.

Chỉ có cảnh sát là hoạt động tích cực, họ sục sạo khắp trường để tìm kiếm manh mối. Một cảnh sát trẻ còn bới tung tất cả các thùng rác lên xem.

Sau 6 giờ, tôi quyết định ra về. Tôi định chào Otani mà không thấy đâu, chắc anh ta đã quay về đồn. Một cảnh sát trẻ tên Shiraishi đưa tôi tới ga S. Cậu ta trạc tuổi tôi, đôi mắt sắc lạnh khác thường gây ấn tượng là chủ nhân đã từng trải qua nhiều nguy hiểm. Đôi mắt này theo thời gian sẽ thành mắt chó săn giống Otani.

Shiraishi kể, Aso không có bằng chứng ngoại phạm. Đúng như Oda khai báo, cô ta đến nơi tập trung muộn khi thi Chạy vượt rào. Lý do thì thiếu tự nhiên, và không tìm được ai làm chứng.

“Cô ta bảo là đi vệ sinh, mất gần mười lăm phút. Chưa thể khẳng định là bất thường, nhưng đúng là hơi lạ.” Có thể là tại tuổi trẻ bồng bột, Shiraishi tỏ ra nôn nóng, rõ ràng muốn kết luận Aso là hung thủ.

“Ở vụ Murahashi, cô ta có bằng chứng ngoại phạm mà?” Tôi hỏi, mắt nhìn bóng mình đang doãng ra dưới nắng chiều.

Bóng Shiraishi nghiêng đầu, “Khúc mắc là ở đó, trong khi tình hình cho thấy hai vụ là do cùng một hung thủ gây ra. Để tháo gỡ mâu thuẫn này, có ý kiến cho rằng còn đồng phạm. Thế thì ai là đồng phạm? Tạm thời chúng tôi khẩn trương điều tra vụ thứ hai và không xoáy nhiều vào sự liên quan đến vụ thứ nhất.”

Ép cung Aso thì mọi việc sẽ trở nên rõ ràng! Lời lẽ của cậu ta hàm chứa ngụ ý đó. Tất nhiên cậu ta có quyền hi vọng như thế. Nhưng tôi vẫn băn khoăn về câu nói lúc nãy của Aso. “Sự thật nằm ở chỗ khác.” Nghe không giống nói cho có hay giả vờ. Vậy “sự thật” nằm ở đâu? Aso có biết “sự thật” không?

Tôi chia tay Shiraishi trước cửa ga S. “Anh đi cẩn thận!” Cậu ta nói với tôi bằng giọng rất vang.

Ngồi trên tàu điện, tôi sắp xếp lại các sự việc đã xảy ra. Quá nhiều chi tiết, nên có thể tôi đã bỏ sót điều gì quan trọng.

Trước hết, từ khi bước vào học kì mới, tôi bắt đầu bị đe dọa tính mạng.

Sau đó, ngày 12 tháng Chín, Murahashi bị đầu độc chết trong phòng thay đồ của giáo viên. Tính đến giờ, phòng thay đồ vẫn còn là bí ẩn. Trong vụ án này, Yoko là đối tượng tình nghi. Nhưng do không có bằng chứng thuyết phục, và do thấy rằng Yoko không thể thực hiện việc gài bẫy (như Masami đã giải thích), nên tạm thời cô bé thoát khỏi sự truy xét của cảnh sát.

Ngày 22 tháng Chín, Takei bị giết trong hội thao, thế mạng cho tôi. Hung thủ đánh tráo chai rượu. Lời khai của Honma hội phụ huynh đã giúp khoanh vùng đáng kể thời gian gây án của hung thủ. Túi giấy đựng chai rượu có độc bị vứt vào một thùng các tông ở nhà kho dụng cụ thể thao. Chỉ giáo viên mới biết số thùng này được dùng làm thùng rác, thành ra nghi vấn hướng về giáo viên. Thêm lời khai của tôi nên hiện tại, Aso đang là đối tượng tình nghi.

Trước hết phải nói là, càng nghĩ lại càng thấy hình ảnh hung thủ mơ hồ. Ví dụ, ở vụ Murahashi, hung thủ thao tác rất kĩ lưỡng, không để lại vật chứng gì ở hiện trường. Hành vi của chính Murahashi cũng còn nhiều điểm chưa rõ. Ngược lại, ở vụ Takei, hung thủ hành động

quá cẩu thả, nạn nhân mục tiêu là tôi đã thoát chết (tất nhiên là nhờ may mắn thần kì), cách gây án thì lộ liễu và chứa đựng rủi ro, quá trình tiến hành dễ bị phát hiện. Hung thủ là Aso hay ai khác? Kẻ đó thấy điểm gì chung giữa tôi và Murahashi mà muốn giết cả hai?

Còn suy nghĩ miên man thì tàu đã vào ga, tôi vội vàng bước xuống. Ra khỏi ga trời đã bắt đầu tối, khách bộ hành lác đác, khu này ít hàng quán nên đèn đường không nhiều, cảnh vật vì thế càng thêm buồn tẻ.

Đi được một quãng, nhà dân thưa dần. Tôi vòng qua hông một xưởng gia công nhỏ. Một bên là bãi đỗ xe, tôi vừa đi vừa nhìn những chiếc xe đang đậu ở đó.

Thình lình có tiếng động cơ rền lên phía sau. Theo quán tính, tôi nép vào vệ đường cho xe vượt qua... Mà không, tôi cũng không nghĩ cụ thể đến thế, chỉ biết linh tính mách bảo sắp có điều bất thường. Khoảnh khắc tiếp theo, tôi lấy làm lạ là tại sao xe băng qua người đi bộ lúc trời tối mà không buồn giảm tốc độ.

Tôi ngoái lại, và há hốc mồm kinh ngạc. Một chiếc ô tô bật đèn pha tầm cao đang lao thẳng vào tối với tốc độ kinh hoàng. Xe chỉ còn cách vài mét, tôi liền lăn ngay sang một bên. Chưa đầy một giây sau, bánh xe vượt qua ngay sát đầu tôi.

Tôi chồm dậy. Đối phương cũng nhanh không kém, xe trượt trên mặt đường rồi quành lại, định lao vào tôi lần nữa. Đèn pha rọi thẳng làm tôi lóa mắt, trong khoảnh khắc không quyết được nên né trái hay né phải. Có lẽ đó là nguyên nhân chăng? Do phán đoán chậm, tôi bị gương xe đâm mạnh vào sườn trái, đau gập cả người. Xe không quay đầu mà hơi lùi ra rồi lấy đà lao mạnh tới. Tôi gượng đứng dậy, vẫn nhăn nhó vì đau, vừa ôm sườn vừa thu hết sức tàn lạng mình sang một bên.

Chiếc xe lùi lại ngang qua chỗ tôi đang đứng, rồi lao vào lần nữa. Tôi cố nhìn chỗ ghế lái, nhưng do đèn pha nên không thấy gì. Cố gắng một lúc tôi mới nhận ra loại xe, còn trong xe có mấy người thì tôi không biết.

Đúng lúc này, chân tôi chợt khuyu xuống, cứ như vừa vận động

nặng, nhưng trên hết vẫn là cảm giác đau rát bên sườn. Tôi đang ở vị trí rất bất lợi, bên cạnh là hàng rào thép gai, không còn tránh vào đâu được. Kẻ tấn công chắc đã tính toán và chọn nơi này.

"Á!" Cuối cùng, tôi mất đà chống tay xuống đất. Ánh đèn pha đã tới sát bên. "Muộn mất rồi!" Tôi lạnh người vì sợ.

Bất chợt, một bóng đen to lao vào giữa tôi và chiếc ô tô. Trong thoáng chốc tôi tưởng đâu đó là một con thú khổng lồ. Tên lái ô tô hắn cũng giật mình, vội đánh lái, chiếc xe trượt dài sang một bên và dừng lại ngay trước mũi con thú. Tôi ngẩng nhìn bóng đen. Con thú này hóa ra là một chiếc mô tô. Do bị ô tô truy sát nên tôi không để ý tiếng mô tô. Nhìn người lái, tôi càng ngạc nhiên. Là Yoko trong bộ đồ đua xe màu đen!

"Yoko? Sao em lại ở đây?"

Chiếc ô tô trượt sang một bên đột ngột nhấn ga. Lần này nó không lao vào tôi mà phóng vút đi.

"Thầy có bị thương không?" Yoko hỏi, giọng lạnh lảnh chẳng hợp với tình hình chút nào.

Tôi ôm sườn đứng dậy, thoăn thoắt leo lên chỗ ngồi sau lưng cô bé, "Em đuổi theo chiếc ô tô kia giúp tôi." Dưới lớp mũ bảo hiểm, đôi mắt to còn mở to hơn, Yoko định nói gì đó, nhưng tôi đã quát, "Đuổi theo! Nhanh lên! Không kịp mất."

Lần này, Yoko rú ga. Tôi chỉ kịp nghe "Bám chặt vào" là chiếc xe chồm dậy, làm tôi suýt bật ngửa. Tôi vô thức ôm lấy eo Yoko, nghe thân xe bên dưới rên lên và lao vụt đi trong bóng tối. Ra tới đường cái, đèn hậu của chiếc ô tô ban nãy còn cách chúng tôi tầm 100 mét. Khoảng cách hai bên không hề rút ngắn, chứng tỏ bên kia cũng đi với tốc độ rất cao.

"Nếu tắc đường thì sẽ đuổi kịp."

Tôi nghe Yoko hét lên từ trong mũ bảo hiểm. Nhưng thật trớ trêu, những lúc thế này đường sá lại vô cùng thông thoáng, mô tô vượt hết xe này tới xe khác trên con đường hai làn xe.

Bám chặt vào vòng eo mềm như thân tre non của Yoko, tôi cố nhìn biển số xe. Hình như biển xe bị che lại, nên tôi căng mắt nhìn

mà đọc không nổi.

“Bên kia có một người.” Yoko nói. Có lái xe, nên một người là chắc chắn rồi, nhưng biết đâu còn đồng bọn ẩn trong bóng tối của ghế ngồi nữa.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tới ngã tư có đèn giao thông. Đang đèn vàng. “Hết đường rồi nhé!” Tôi vừa nghĩ thế thì ô tô lao thẳng qua ngã tư bất chấp đèn tín hiệu đã chuyển sang đỏ.

Mô tô vừa tới ngã tư thì đèn của đường cắt ngang chuyển sang xanh. Xe cộ tấp nập chạy qua mặt chúng tôi. Bóng dáng chiếc ô tô kia mất hút.

“Chó má, xui quá đi!” Tôi bực tức chửi thề.

Yoko điềm tĩnh nói, “Để em chạy thẳng xem sao. Biết đâu bên kia đang loanh quanh đâu đó.”

Đèn chuyển xanh. Mô tô rú ga phóng vọt đi, một lần nữa tôi lại suýt bật ngửa người. Yoko cho xe chạy thẳng. Hai bên đường có nhiều ngã rẽ. Mỗi lần đi qua, Yoko đều hơi lưỡng lự nhưng không có thời gian để cân nhắc. Trong lúc truy đuổi, mô tô chạy lấn làn ô tô, tiếng ống bô nổ to hơn, kim chỉ tốc độ vọt lên, gió quất thẳng vào mặt khiến tôi không mở nổi mắt. “Em cố gắng đuổi kịp giúp,” tôi nói mà không biết có đến tai Yoko không. Vả lại, cũng không có gì đảm bảo hung thủ đang chạy phía trước. Nếu đuổi kịp thì đã nhìn thấy bóng dáng nó rồi, tôi lơ mơ nghĩ.

Ngồi sau xe tôi phải chúi đầu xuống nên không nắm rõ tình hình, chỉ biết đến quãng này lưu lượng xe cộ thưa hẳn. Đèn xe cùng chiều cứ xa dần, cho thấy Yoko đã vượt qua rất nhiều ô tô.

“...”

Yoko nói gì đó. Tôi hét lớn lên hỏi lại. Một lúc sau, tiếng động cơ giảm dần. Cảnh vật hai bên đường cũng biến đổi chậm hơn. Tôi đã mở mắt được.

“Sao vậy?”

“Không được rồi. Tới đây thôi.” Yoko quanh sang trái. Xe trườn đi như bị hút vào một hẻm nhỏ.

“Tại sao không được?”

“Phía trước là lối vào đường cao tốc.”

“Có sao đâu, đến nước này thì đuổi tới cùng thôi.”

“Không được. Với bộ dạng ấy thầy nghĩ có thể qua trạm thu phí à?”

Yoko nói tôi mới để ý. Ừ đúng thật. Tôi mặc áo vest lại không đội mũ bảo hiểm thì quá dễ bị phát hiện. Mà tôi cũng không thể xuống xe để Yoko một mình đuổi theo.

“Rốt cuộc nó đã chạy thoát ở đâu đó...”

Tôi tỏ ý tức tối nhưng Yoko vẫn bình thản.

“Toyota Celica XX. Đây cũng là một manh mối tốt.”

“Ừ thì tốt... Nhưng đã đuổi gần đến thế này rồi mà... Tiếc quá.”

Không đáp lại lời cằn nhằn của tôi, Yoko quay xe về. Mải đuổi theo ô tô, chúng tôi đã ra khỏi thành phố tự khi nào. Hành trình khác với lúc tới, đường nhỏ vắng lặng với ruộng lúa và bãi đất khô cằn trải dài bên trái. Người ngoài nhìn vào chắc nghĩ chúng tôi là cặp tình nhân lái xe đi chơi xa, dù rằng vị trí nam nữ đảo ngược so với thông thường. Chúng tôi chạy trên con đường tối thui đầy mùi cỏ và bụi. Thi thoảng, mùi thơm dầu gội lọt qua khe mũ bảo hiểm. Giờ mới sực nhớ Yoko là con gái, tôi nghe mồ hội rịn ra trong lòng bàn tay.

Không nhớ chạy được bao lâu, tôi đề nghị tạm nghỉ. Sắp về tới nơi rồi, tôi muốn nói chuyện với Yoko. Cô bé im lặng giảm ga, và dừng lại ở một cây cầu bắc qua con sông gần cạn. Hai bên bờ sông là triền để trải dài. Từ đó phóng tầm mắt ra xa là ánh đèn thành phố.

Xuống xe, tôi chống hai cùi chỏ lên thành cầu nhìn xuống sông. Yoko dựng xe dưới chân cầu, cởi mũ bảo hiểm rồi chậm rãi đến bên cạnh. Hầu như không có ô tô chạy qua, đằng xa thỉnh thoảng vọng lại tiếng tàu điện.

“Lần đầu tiên tôi ngồi mô tô.” Tôi nói, mắt vẫn nhìn xuống dòng sông. “Thật là trải nghiệm thú vị. Tuyệt vời!”

“... Tuyệt mà!”

Yoko đứng cạnh tôi, dõi mắt ra xa. Tôi ngoảnh sang nhìn.

“Hôm nay em đã cứu tối thoát khỏi một phen nguy hiểm. Cảm ơn em, chậm chút nữa là không biết thế nào. Nhưng tôi muốn hỏi em

một điều.”

“Tại sao em lại có mặt ở đó chứ gì?”

“Đúng vậy. Nếu em bảo chỉ tình cờ lái xe ngang qua thôi, thì tôi cũng đành chịu.”

“Thầy vẫn giữ cái thói dài dòng văn tự.” Yoko thở dài, rồi nghiêm mặt lại. “Em có chuyện muốn nói với thầy, nên đã đợi ở ga. Trong lúc chờ đợi, em còn ngần ngừ cân nhắc mãi. Khi thầy ra khỏi ga, em đã nghĩ hay là để hôm khác, và toàn quay về. Nhưng rốt cuộc quyết định phải nói hôm nay nên em phóng xe đuổi theo...”

“Nghĩa là em chứng kiến cảnh đó...”

Yoko gật đầu. Gió từ lòng sông lùa lất phất vào mái tóc ngắn của cô bé. Không khí se lạnh, đúng là mùa thu.

“Chuyện gì? Chuyện em định nói với tôi ấy.”

Yoko đắn đo giây lát, rồi quả quyết nhìn thẳng vào mắt tôi, “Ngày thầy Murahashi bị giết, có người trông thấy em ở gần phòng thay đồ, đúng chưa? Khi cảnh sát hỏi, em nói chỉ tình cờ đi ngang qua. Thật ra không phải đâu, bấy giờ em thực sự đang bám đuôi ông ta.”

“Bám đuôi? Tại sao...?”

“Tại sao à...” Yoko gãi đầu lúng túng, rõ ràng chưa biết sắp đặt câu chuyện phức tạp thế nào cho lớp lang. “Murahashi đâu có biết, đối với bọn em, việc bị xén phăng mái tóc uất ức nhường nào. Em căm hận đến mức muốn giết chết ông ta. Để trả thù, em nghĩ ra tình huống Murahashi giở trò thô bỉ với nữ sinh. Cụ thể là, sau giờ học, Murahashi sàm sỡ một học sinh quay lại trường lấy sổ tay để quên. Học sinh đó bèn la hét, mọi người ập tới, bắt quả tang ngay tại trận và Murahashi bị gắn mác quấy rối học sinh.”

“Sổ tay học sinh? À, nghĩa là...”

Hôm ấy, Yoko về nhà xong thì lộn lại trường. Khi Otani hỏi đến, cô bé cho biết lý do là quên sổ tay học sinh. Thì ra đây không phải là lời nói dối tức thời, mà là một phần trong kịch bản của Yoko.

“Đầu tiên, em xin gặp Murahashi lúc 5 giờ ở phòng học 12C, tất nhiên đã đề nghị đừng nói với ai, sau đó em về nhà rồi gần 5 giờ thì quay lại trường. Trên đường tới phòng 12C, em bắt gặp Murahashi

đang đi men đằng sau khu phòng học như thể không muốn ai trông thấy. Lưỡng lờ một thoáng, em quyết định bám theo. Hiện trường sàm sỡ ở đâu cũng được, không nhất thiết phải là phòng học. Em đã chuẩn bị để khi la lên, ông ta sẽ không thể thanh minh."

"Ồ, bằng cách nào?"

Yoko nở nụ cười ranh mãnh. Lâu lắm rồi tôi mới thấy biểu cảm này của cô bé.

"Khi Murahashi bị lên án là đồ sàm sỡ, nếu có bao cao su rơi ra khỏi túi áo ông ta thì thấy nghĩ sao?"

"Hả..." Tôi hơi sốc.

"Bẫy em đặt đấy, vào giờ nghỉ trưa. Bao cao su tòi ra thì Murahashi hết đường chối cãi."

"Hừm..."

Lúc này tôi mới hiểu ý nghĩa của bao cao su. Hóa ra nó không hề liên quan đến vụ án, nhưng lại khiến quan hệ trai gái của Murahashi bị đào xới, và là yếu tố đẩy Aso vào vòng tình nghi.

"Em bám đuổi anh ta, rồi sao nữa?"

"Murahashi đi vào phòng thay đồ nam. Em vòng ra đằng sau nghe ngóng tình hình bên trong, vì không thể ngó vào lỗ thông gió, em đành nấp bên dưới ghé tai nghe. Có tiếng Murahashi. Hình như còn tiếng người khác nữa, khổ nỗi nói nhỏ quá nghe không ra. Nói một lúc thì im..." Yoko khẽ rùng mình, gương mặt căng thẳng, giọng cũng thay đổi. "Rồi đổi sang rên rỉ tầm một hai phút, rất khẽ thôi, nhưng chắc là rên rỉ đấy. Em sợ quá, ngồi yên không dám động đậy. Cuối cùng có tiếng đóng mở cửa, và tiếng chân đi ra."

Đó là thời điểm giết người. Tôi nghĩ, trời xui đất khiến thế nào mà Yoko lại chứng kiến giây phút khủng khiếp này.

"Giờ mới là chuyện em muốn nói với thầy." Yoko chăm chú nhìn tôi.

"Chuyện gì?"

"Đợi tiếng chân đi ra tắt hẳn, em mới dám ngó qua lỗ thông gió, và trông thấy..." Yoko ngưng ngang làm câu chuyện thêm kịch tính, tất nhiên không phải cô bé cố tình tạo ra hiệu ứng như vậy.

“Thấy gì?”

“Em thấy... cây gậy chặn cửa.”

“Ừ, hôm phát hiện thi thể, tôi có ngó qua lỗ thông gió và biết rồi. Sao nữa?”

Yoko nghiêm nghị nhìn tôi, “Thầy chưa nhận ra à?”

“Chưa nhận ra... gì cơ?”

Yoko chậm rãi nói, “Thầy không ngạc nhiên à? Em ngồi phía sau phòng thay đồ nam, và không thấy ai đi ra khỏi phòng thay đồ nữ cả. Cửa vẫn khóa suốt. Hung thủ đi ra từ phòng thay đồ nam, và kéo gậy chặn cửa ở bên ấy kìa.”

13

Thứ Tư, ngày 25 tháng Chín.

Tôi thức dậy lúc 7 giờ. Mất ngủ triền miên, cộng thêm sự việc hôm qua, thần kinh tôi không tài nào yên ổn được. Yoko chở tôi quay lại nơi bị ô tô tấn công. Cô bé về rồi, tôi ra điện thoại công cộng gần đó gọi cho đồn cảnh sát S. Khoảng mười phút sau, Otani cùng một vài điều tra viên chạy tới xem xét hiện trường và lấy lời khai.

Tôi thuật lại chi tiết và trung thực mọi chuyện, trừ cuộc truy đuổi với Yoko. Nếu nhắc đến Yoko, tất nhiên sẽ phải giải thích vì sao cô bé có mặt ở hiện trường, sẽ phải tường trình "âm mưu" hô hoán vì bị sàm sỡ, mà tôi thì không muốn để Yoko phải dính dáng thêm tới vụ này nữa.

Otani hỏi về bốn mươi phút từ lúc tôi bị tấn công tới lúc gọi điện thông báo. Tôi trả lời mình bắt taxi để đuổi theo, khổ nỗi mất dấu ngay từ đầu, taxi cứ chạy lòng vòng nên mới mất thời gian như vậy. Lời khai tuy khiên cưỡng, nhưng Otani không tỏ ra nghi ngờ, ngược lại còn sốt sắng ân hận vì đã không cử người bảo vệ tôi.

Cảnh sát không tìm thấy vật chứng nào ở hiện trường. Otani nói sẽ nghiên cứu vệt bánh xe, và đánh giá cao lời khai của tôi về chiếc Celica XX đỏ.

"Hung thủ nóng ruột nên để lộ cái đuôi ra rồi." Anh ta hăm hở phán.

Qua vụ này mà bắt được hung thủ thì quả là đáng mừng. Nhưng có một nguyên nhân khiến tôi căng thẳng, đó là lời chứng của Yoko, "Hung thủ đi ra từ phòng thay đồ nam." Lời chứng này có ý nghĩa cực kì quan trọng. Bấy lâu nay chúng tôi đều cho rằng hung thủ trèo qua tường ngăn rồi thoát thân từ phòng thay đồ nữ. Khả năng đánh

thêm chìa, bí ẩn phòng kín mà Masami tìm ra, tất cả đều dựa trên tiền đề này. Giờ thì tiền đề đã sụp đổ, mọi suy đoán đều biến thành vô nghĩa.

Hung thủ chặn gậy vào cửa bằng cách nào? Khó mà cho rằng Murahashi tự chặn cửa từ bên trong. Vì theo lời Yoko, hung thủ bỏ đi khi tiếng rên rỉ của Murahashi ngừng hẳn, nghĩa là hắn chờ Murahashi tắt thở rồi mới rời khỏi. Suy ra hung thủ chặn cửa từ bên ngoài, trong khi Otani khẳng định, đứng ở bên ngoài không thể điều khiển nổi cây gậy đó.

Hung thủ đã biến không thể thành có thể. Bằng cách nào?

Tôi chưa tiết lộ thông tin này cho Otani, vì tôi vẫn giấu giếm về Yoko, và cũng muốn tìm cách tự cắt nghĩa bí ẩn.

“Qua nay anh cứ bận tâm điều gì, phải không?” Yumiko ngán ngẩm hỏi trong lúc ăn sáng, chắc tại thấy tôi lát lát lại dùng đũa.

Tôi không hề đả động đến vụ xe tấn công, vì không muốn cô ấy lo lắng. Nhưng hình như cảm nhận được qua thái độ của tôi, thỉnh thoảng Yumiko vẫn hỏi, “Có chuyện gì phải không anh?”

“Không, không có chuyện gì.” Sáng nay tôi cũng đáp như cũ, rồi gác đũa sớm hơn thường lệ và đứng lên.

Tới trường sớm hơn mọi ngày, tôi đi thẳng tới phòng thay đồ. Căn phòng bỏ không gần hai tuần đã bắt đầu bám bụi, cứ như trở về hồi còn là nhà kho. Tôi thận trọng mở cửa bên phòng nam rồi rón rén bước vào, mùi ẩm mốc xộc lên mũi. Mỗi cử động dường như đều khiến bụi bay tung.

Tôi đứng giữa phòng nhìn quanh. Lỗ thông gió, tủ đồ, tường ngăn với bên nữ, cửa ra vào... Những thứ này liệu có thể tạo ra cái bẫy nào không? Bẫy phải không quá lớn, thao tác gọn gàng trong vài phút, và tuyệt nhiên không để lại dấu vết gì.

“Làm gì có cách nào...” Tôi lẩm bẩm. Đề bài quá khó khiến tôi bất giác muốn hét lên.

Tiết một tôi dạy ở lớp 12C.

Hai hôm nay, tôi nhận thấy ánh mắt học sinh nhìn mình khang

khác. Thật khó mà diễn tả ngắn gọn đó là kiểu nhìn như thế nào. Có phần quan tâm, có phần hiếu kì. Học sinh đều biết rằng, người mà hung thủ muốn giết là tôi chứ không phải Takei. Chúng đang tò mò săm soi xem tôi bị hung thủ ghét ở điểm gì.

Tôi bắt đầu giờ dạy với tâm trạng bồn chồn như ngồi trên đống lửa. Không biết có phải do thầy lẫn trò đều căng não hay không mà những ngày thế này, buổi học thường diễn ra suôn sẻ. Thật là mỉa mai!

Tôi ra bài tập và gọi học sinh lên bảng làm. Nhìn danh sách lớp một lát, tôi ngẩng đầu lên nói, "Yoko, em lên giải bài tập."

"Vâng!" Yoko khàn khàn đáp và đứng dậy, cầm vở đi thẳng lên bảng, vẫn giữ thói quen không hề liếc về phía tôi.

Nhìn từ đằng sau, trong trang phục áo trắng váy xanh, Yoko chẳng khác gì một nữ sinh cấp ba bình thường. Thật không tin nổi có lúc cô bé mặc đồ mô tô bó chẽn, phóng xe bạt mạng trên cao tốc ban đêm.

Hôm qua, nghe xong sự thật giật mình, tôi trấn tĩnh lại, hỏi Yoko, "Tại sao tự nhiên em lại muốn kể chuyện này cho tôi? Trước giờ em toàn né tôi mà."

Yoko quay đi, xem chừng khó trả lời, chẳng mấy chốc lại cất tiếng, giọng đều đều, "Không có lý do gì cụ thể. Em chỉ thấy không nên giấu giếm khi Masami suy luận sai về bí ẩn phòng kín, rồi cảnh sát và thầy lại tán đồng suy luận đó. Mặc dù suy luận sai giúp em có bằng chứng ngoại phạm, và em cũng chẳng quan tâm có bắt được hung thủ giết Murahashi hay không, vấn đề là..." Yoko vuốt tóc ra sau. "Khi biết có kẻ đang tìm cách sát hại thầy, em đâm lo. Em im lặng thì hung thủ sẽ nhởn nhơ, và một ngày kia, thầy có thể bị sát hại thật."

"Nhưng..." Tôi không biết phải nói tiếp thế nào. Chính tôi cũng chẳng hiểu chữ "nhưng" ở đây nghĩa là gì.

"Đúng là em nó thầy, vì thầy có giúp em đâu, có đi cùng em tới Shinshu đâu. Thầy có hiểu hôm đó em chờ thầy ở ga trong tâm trạng thế nào không? Làm sao thầy hiểu được? Bởi vì với thầy, em chỉ là

một đứa trẻ con.”

Yoko nói như muốn hét lên với dòng sông. Từng lời từng lời của cô bé như mũi kim đâm vào tim. Không chịu nổi nỗi đau đó, tôi buột miệng thốt ra, “Xin lỗi em.”

“Đúng là em bị làm sao ấy.” Nghe giọng Yoko đột nhiên dịu dàng, tôi ngạc nhiên nhìn sang. “Nghĩ đến việc thầy có thể bị giết, em đứng ngồi không yên... Thật với vẩn! Biết thế nhưng em vẫn chạy ra khỏi nhà. Đúng là đồ ngốc...”

Tôi cúi mặt, cố tìm một câu phù hợp để nói, nhưng bất lực, đành mặc cho bầu không khí rơi vào im lặng.

Sau giờ học, Matsuzaki gọi tôi lại. Anh ta nói cảnh sát đang điều tra ô tô của giáo viên, và hỏi tôi có biết gì không. Sợ phiền phức nên tôi đáp không, lòng thầm bồn chồn, không ngờ họ bắt tay vào vụ này nhanh thế.

Trong giờ nghỉ trưa, tôi gặp Kei ở hành lang.

“Không được luyện tập, thật là ngán ngẩm!” Kei lộ vẻ ngán ngẩm ít thấy. “Lại còn thêm cả đám mắt cú cứ đi tới đi lui. Em phát chán, không muốn đến trường nữa.”

Ý Kei nói về toán cảnh sát. Một số tìm kiếm vụ ô tô tối qua, một số tìm kiếm manh mối vụ giết chú hề. Rồi một số sục sạo chỗ này chỗ kia.

“Nhẫn nại chút đi! Ráng chịu đựng cho đến khi vụ việc sáng tỏ.” Tôi nói, nhưng nhận ra giọng mình không được tự tin. Vụ việc sáng tỏ à! Liệu có ngày đó không?

14

Thứ Năm, ngày 26 tháng Chín.

Tôi đến trường, đang trên đường tới phòng giáo vụ thì biết tin Aso bị bắt. Một học sinh la lớn "Tin động trời, tin động trời" làm không khí rung lên.

Tôi rảo chân nhanh hơn, khi đẩy cửa phòng giáo vụ, tôi nhận ra ngay đây không phải là tin vịt. Không khí trong phòng hết sức u ám, lại càng thêm nặng nề trước sự xuất hiện của tôi. Ai nấy cắm mặt xuống bàn giả bộ làm việc. Tôi băng qua phòng, không ai nói câu nào. Nhưng khi tôi sắp ngồi xuống ghế, Fujimoto cất giọng sang sảng như muốn thay đổi cảm giác buồn tẻ này.

"Maejima, anh nghe tin chưa?"

Mấy giáo viên bên cạnh hơi giật mình. Tôi nhìn Fujimoto, "Vừa xong, ngoài hành lang... Một học sinh nói."

"À ra thế. Học sinh nhạy tin gớm!" Cậu ta cười ngượng.

"Theo lời cô bé là... bị bắt."

"Không phải bị bắt. Mà là cảnh sát triệu tập lấy lời khai."

"Nhưng..." Hori ở bên xen vào. "Thực chất là bị bắt mà."

"Dạ không, nói vậy hơi quá."

"Quá ư?"

"Khoan đã!" Tôi đến chỗ Fujimoto, "Cậu kể cho cặn kẽ được không?"

Fujimoto bèn kể, sáng sớm nay Otani gọi điện thông báo cô giáo Aso đang trình diện ở đồn cảnh sát. Người nhận điện là Matsuzaki. Anh ta sửng sốt nên nói rất to, làm cho mấy học sinh ở gần đó để ý.

"Không rõ tại sao lại có chuyện đột ngột như vậy, cho nên mọi người đang suy đoán..." Fujimoto nói, Hori hơi nghiêng đầu.

“Phải chăng... cô ấy là hung thủ?” Hase kéo ghế lại gần.

“Maejima, cậu thấy có lý do gì không?”

Hori hỏi. Tôi chưa kịp trả lời, Oda đang uống trà tại bàn đã nói.

“Cậu ấy có thể thấy không có nhưng cô ấy thấy có. Nói gì thì nói, phụ nữ là động vật thù dai mà.”

“Này, cũng khối đàn ông thù dai nhé!”

Hori vừa dứt lời thì cửa mở, Matsuzaki bước vào. Trông anh ta rất mệt mỏi, tiều tụy, chân đi không vững. Chuông reo, nhưng không có vẻ gì là anh ta sẽ tổ chức họp. Giờ mà tập hợp mọi người lại, chắc Matsuzaki cũng chẳng biết nói gì. Hiệu trưởng Kurihara thì ở lì trong phòng, hẳn là đang đăm chiêu, đốt hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác.

Tôi lên lớp. Thái độ học sinh hôm nay khác hẳn so với giáo viên. Các em rất sôi nổi, bộ dạng háo hức chờ tôi kể chuyện. Dường như còn gán ghép tôi với Aso rồi tự tưởng tượng tình tiết theo ý thích.

Về phần mình, tôi giảng bài mà đầu óc như để trên mây. Không biết phía Otani với sự kiên trì và nhạy cảm chuyên môn đã nắm được những gì để đi tới quyết định triệu tập Aso. Trong vụ án thứ nhất, cô ta có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo, Otani nhận định thế nào? Rồi câu nói “Sự thật nằm ở chỗ khác” của cô ta nữa. Mấy thắc mắc này trở đi trở lại trong đầu khiến tôi chẳng còn tâm trí giảng bài.

Hết tiết, tôi dò hỏi Matsuzaki về tình hình Aso. Matsuzaki hơi khó chịu nhưng cũng chia sẻ với tôi, nhìn chung anh ta không nắm được nhiều hơn những điều Fujimoto đã kể.

Tôi dạy tiếp tiết hai và tiết ba, trong lòng vẫn băn khoăn. Thế rồi đang tiết bốn, Oda tới lớp tìm tôi, ghé tai thì thầm, “Cảnh sát đến.” Tôi giao bài tập cho học sinh rồi đi nhanh ra khỏi lớp. Nếu là mọi khi, thể nào cũng nghe cả lớp hò reo vui sướng sau lưng. Hôm nay thì khác, bầu không khí rất lạ, như thể ai nấy đang xì xào một chuyện bí mật.

Không biết đây là lần thứ mấy tôi ngồi đối diện với Otani ở phòng khách.

“Xin lỗi vì làm gián đoạn giờ dạy của anh.” Anh ta cúi đầu.

Otani mặc vest xám, không thắt cà vạt. Đúng là phong cách điển hình của cảnh sát hình sự, tôi nghĩ. Kế bên có thêm một cảnh sát trẻ. Mắt Otani đỏ ngầu, mặt bóng nhẫy. Có lẽ cuộc điều tra đang ở cao trào sau khi xác định được nghi phạm là Aso.

"Anh có biết cô Aso đang ở chỗ chúng tôi không?"

"Tôi biết." Tôi gật đầu. "Phải chăng liên quan tới việc tôi bị ô tô tấn công tối hôm kia..."

"Không phải. Lý do khác anh ạ." Otani lắc đầu.

Tôi ngạc nhiên, "Lý do khác?"

"Vâng, chúng tôi triệu tập cô Aso vì lý do hoàn toàn khác."

"Đó là..."

"À, anh cứ chờ một chút." Bằng động tác chậm rãi như để giảm bớt sự nôn nóng của tôi, Otani rút sổ tay trong túi áo ngực ra, giở từng trang thật thong thả. "Hôm qua, một cảnh sát trẻ tìm thấy một thứ trong lò đốt rác của trường. Đó là một chiếc găng bông trắng."

Để phục vụ điều tra, lò đốt rác chưa nổi lửa lần nào từ sau hội thao tới giờ. Mà nghĩ lại, đúng là hôm qua cảnh sát sục sạo suốt.

"Phải nói là cậu ta rất tinh ý khi phát hiện ra chiếc găng. Nhờ chút màu vẽ trên đó."

"Màu vẽ?" Tôi cố lục lọi trí nhớ. Có gì liên quan tới màu vẽ trong vụ án này?

Otani hờ hững nói, "Anh quên rồi à? Cái thùng ảo thuật." Anh ta nhắc đúng lúc tôi nhớ ra. Phải! Thùng ảo thuật được tô bằng màu vẽ.

"Chắc gì đó là găng của hung thủ." Tôi phản đối. "Nhỡ đâu là găng của đội cổ vũ hội thao. Ai đó trong đội vô tình chạm tay vào thùng ảo thuật..."

Otani lắc đầu khi tôi còn đang nói dở, "Kiểm tra kĩ chiếc găng, chúng tôi tìm ra vảy sơn đỏ đã khô lại bên trong. Rất ít. Anh có biết là gì không?"

"Sơn đỏ..." Tôi há hốc miệng.

"Vâng, sơn móng tay. Suy ra không phải là găng của học sinh. Tất nhiên gần đây cũng nhiều học sinh sơn móng tay lắm, nhưng chắc không em nào chọn màu đỏ."

“Vậy là các anh nghi Aso...”

“Tối hôm qua, chúng tôi đã mượn lọ thuốc sơn móng tay của cô Aso. Điều tra viên sinh nghi vì thấy cô ta lộ vẻ lo lắng... Mà thôi, chuyện đó không liên quan gì. Tiếp theo chúng tôi cho giám định lọ sơn với sơn trong găng tay, và nhận được báo cáo là chúng giống hệt nhau. Vì thế, sáng nay chúng tôi mời cô Aso lên đồn.”

Tôi lập tức hình dung được đại khái trình tự hỏi cung Aso. Đầu tiên Otani sẽ hỏi về các hoạt động hôm đó của cô ta. Aso sẽ không đả động gì đến việc xớ rớ gần thùng ảo thuật. Otani bèn hỏi lại lần nữa rồi đưa găng ra, phơi bày mâu thuẫn không chối cãi được qua bột màu vẽ và sơn móng tay. Vấn đề là Aso biện minh thế nào thôi.

“Cô giáo không hề biện minh. Chắc là đã buông xuôi rồi. Cô ta khai nhận gần như toàn bộ, trừ một chi tiết nhỏ.”

Aso khai nhận! Thật đáng kinh ngạc. Chỉ hiềm Otani vẫn rất bình thản nên tôi không tiện bộc lộ cảm xúc thái quá. Hơn nữa, đã tới nước này rồi mà Otani vẫn gọi Aso là “cô giáo” khiến tôi hơi ngạc nhiên. “Nghĩa là sao?” Gắng kiềm chế sự nôn nóng, tôi gặng hỏi.

Y hệt mọi khi, Otani đưa điếu thuốc lên môi rồi phải một làn khói trắng đục rõ to, cứ như muốn câu giờ. “Người đánh tráo chai rượu là cô Aso. Nhưng cô ấy nói kẻ định sát hại thầy Maejima là người khác.”

“Thật là...” Tôi cố kiềm chế để khỏi buột ra từ “ngu xuẩn”. Nếu Aso không định sát hại thì tại sao cô ta phải đánh tráo chai rượu.

“Cô ấy nói là bị hung thủ ép buộc.”

“Bị ép buộc?” Tôi cắn vặn. “Tại sao cô ta lại bị hung thủ ép buộc?”

“Đúng ra tôi không nên tiết lộ nhiều hơn nữa, nhưng vì là nói với anh nên coi như ngoại lệ...” Otani gãi tại mào đầu. “Trước đây, anh từng đưa ra giả thuyết Aso và Murahashi có quan hệ với nhau, đúng không? Chính xác đấy. Họ bắt đầu hẹn hò từ mùa xuân năm nay.”

Ra vậy!

“Khi được làm mai với con trai hiệu trưởng Kurihara, Aso muốn chấm dứt quan hệ với Murahashi, đây cũng là sự thật. Ừm, dễ hiểu

thôi nhỉ! Aso coi mối quan hệ này như trò chơi người lớn, trong khi Murahashi thì nghiêm túc, và anh ta không chấp nhận chia tay."

Thật giống trường hợp K. Tác phong của Aso không biết đã làm tổn thương bao nhiêu người đàn ông rồi.

"Đặc biệt, Murahashi nắm trong tay một bằng chứng về quan hệ của họ. Vì thế Aso phải thuyết phục bằng được anh ta, nếu không sẽ khó cắt đứt."

"Bằng chứng gì?"

"Anh cứ nghe đã. Murahashi luôn mang nó theo người. Chắc chắn mang theo cả khi bị giết hại ở phòng thay đồ, mặc dù chúng tôi không tìm thấy cái gì có vẻ giống bằng chứng ở hiện trường cả. Bao cao su cũng có thể là một dạng bằng chứng, nhưng không đủ sức nặng chứng minh quan hệ giữa hai người. Chuyện này nên hiểu thế nào?"

"Nghĩa là hung thủ đã lấy đi?"

Tôi rụt rè hỏi. Nghe vậy, Otani gật đầu thật mạnh.

"Có lẽ thế, và tất nhiên, cô Aso trở nên lo lắng."

"Chà, anh nói vậy tôi mới nhớ..." Có lần Fujimoto kể Aso đã hỏi cậu ta một câu hơi lạ, rằng "vật dụng cá nhân của thầy Murahashi có bị lấy trộm không". Bấy giờ tôi còn thắc mắc lý do khiến cô ta hỏi thế, giờ thì đã rõ.

Nghe tôi kể, Otani ưỡn ngực hài lòng, "Vậy là có thêm căn cứ chứng minh lời khai của cô Aso."

Đến đây, tôi đã tự hình dung ra phần còn lại của câu chuyện. Aso bị hung thủ dùng "bằng chứng" làm áp lực ép buộc. Nội dung ép buộc là "Đánh tráo chai rượu".

"Vào buổi sáng hôm hội thao, Aso phát hiện thư đe dọa trong ngăn kéo bàn làm việc. Thư ghi cụ thể các bước đánh tráo chai rượu và chốt hạ bằng câu hăm he nếu không thực hiện thì sẽ công khai món đồ tìm thấy trên xác Murahashi. Chúng tôi đã lấy được bức thư ở nhà Aso, đúng như lời khai. À phải, tôi có mang bản sao theo đây." Otani vừa nói vừa rút trong túi áo vest ra một tờ giấy trắng gấp gọn gàng. Mở ra thì to cỡ giấy vở đại học, Otani đặt nó trước mặt tôi.

Liếc qua những dòng chi chít loằng ngoằng như giun bò, tôi đã thấy không muốn đọc. Nhìn tôi nhăn mặt trước đống chữ, Otani giải thích.

"Hung thủ viết bằng tay trái, hoặc đeo nhiều găng vào tay phải rồi viết. Đây là thủ đoạn rất hữu hiệu để che giấu kiểu chữ của mình."

Nội dung thư như sau.

Đây là thư đe dọa, nên không được cho ai xem. Hôm nay, cô hãy làm theo các mệnh lệnh sau đây.

1. Theo sát hành động của các thành viên câu lạc bộ bắn cung. Họ sẽ di dời một số đạo cụ ra khỏi phòng câu lạc bộ trước khi biểu diễn. Cô phải tìm ra nơi họ cất chai rượu của Maejima.

2. Chuẩn bị găng tay. Nhớ đeo găng trước khi chuyển sang bước 3.

3. Đi tới nhà kho tầng một, dãy phòng khối Mười. Ở đó có một túi giấy màu trắng. Trong túi đặt một chai rượu, hãy đi ngay tới vị trí đã biết ở bước 1 và trao đổi hai chai rượu.

4. Giấu chai rượu ban đầu ở nơi không ai để ý. Túi giấy vứt đi chỗ khác.

5. Sau khi xong việc, mau chóng trở về vị trí. Cần chú ý để không ai nhìn thấy những hành động trên. Tất nhiên, không được kể với ai. Nếu không tuân thủ yêu cầu, cô sẽ bị trừng phạt. Hình phạt là công khai vật tìm thấy trong người Murahashi hôm trước. Bản sao đính kèm ở đây để cô tham khảo.

Hãy làm theo các mệnh lệnh này, vì tương lai và địa vị của cô.

"Hung thủ không phải tay vừa!" Tôi đọc xong, vừa ngẩng mặt lên thì Otani thở dài. "Mượn dao giết người, giống như điều khiển từ xa, rất khó tìm ra manh mối trực tiếp. Chai rượu, túi giấy, thư đe dọa... Manh mối thì có, nhưng không phải manh mối quyết định, rất ít hi vọng đến gần hung thủ."

Hơn nữa, từ bức thư đe dọa, tôi cảm giác hung thủ có trí tuệ cao

cường. Thư viết không sai chữ sai dấu, nội dung mạch lạc.

“Vật tìm thấy ở chỗ thầy Murahashi là gì? Anh cho tôi biết được chứ?”

Vật gì mà khiến một người như Aso phải tuyệt đối phục tùng? Cho dù nó không liên quan tới vụ án, tôi vẫn muốn biết.

Trái với mong muốn của tôi, Otani lắc đầu, “Thú thật, chúng tôi cũng chưa biết là gì. Tôi có nói ban đầu rồi đấy. Cô Aso kể gần hết ngoại trừ một chi tiết nhỏ, chính là chi tiết này. Thư đe dọa có viết “Bản sao đính kèm ở đây, nhưng cô ta đã hủy nó ngay rồi.”

“Vậy thì đâu thể tin lời Aso hoàn toàn?” Ý tôi là, có khả năng tất cả những chuyện này đều do cô ta biên soạn.

“Không, tôi nghĩ là tin được. Bởi vì tối hôm kia, lúc anh bị ô tô tấn công, Aso đang ở nhà. Chúng tôi đã xác nhận.”

"Ồ...”

“Không sai đầu. Vì đồng nghiệp của tôi đã theo dõi cô ta suốt ngày hôm đó. Ngoài ra, như tôi đã nói nhiều lần, Aso có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo trong vụ Murahashi. Hơn nữa, khó mà cho rằng cô ấy đã chuẩn bị thư đe dọa giả từ trước.”

Tôi chợt nhớ lại câu Aso từng nói, “Sự thật nằm ở chỗ khác.” Thì ra là nghĩa này.

“Tóm lại, cô giáo Aso thao tác, nhưng hung thủ thực sự là kẻ khác. Vì vậy chúng tôi muốn anh nghĩ lại xem có ai đáng ngờ nữa không.”

Tôi uể oải lắc đầu, “Điều này thì hoàn toàn... Tôi sẽ nghĩ thêm xem. Tình hình điều tra của các anh thế nào rồi?”

“Cũng có tiến triển...” Otani trả lời lấy lệ. “Manh mối rất nhiều, nên chúng tôi đang ráo riết theo đuổi. Còn anh, từ giờ hãy cẩn thận. Aso đã khai báo, hung thủ hắn đang rất sốt ruột. Nhất định không bao lâu nữa hắn sẽ hành động.”

“Tôi sẽ cẩn thận.” Tôi cúi đầu cảm ơn. “Liệu Aso bị khép tội gì?”

“Khá khó nói.” Otani tỏ ra lúng túng. “Có yếu tố giảm nhẹ, là bị đe dọa nên đành phải thực hiện. Rõ ràng kẻ đe dọa mới là hung thủ giết hại Murahashi kia mà. Mặt khác, anh quả cũng là một chướng

ngại với cô Aso thật. Trong tình huống này, quan trọng là cách diễn giải."

"Nghĩa là...?" Tôi vừa hỏi vừa cố đoán ý Otani.

"Nghĩa là phải xem Aso có thực sự liều lĩnh bất chấp hay không. Người ta có thể đặt câu hỏi, dù bị ép buộc, phải chăng Aso vẫn hành động một cách tích cực, vì cho rằng anh mà chết đi thì càng rảnh nợ. Tình huống phức tạp quá, cảnh sát chúng tôi cũng chưa biết nhận định theo hướng nào."

Chí ít thì Aso đã nghĩ, tôi có chết cũng chẳng sao nhỉ! Phân tích của Otani khiến tâm trạng tôi càng thêm u ám.

15

Thứ Bảy, ngày 28 tháng Chín. Sau giờ học.

Từ hôm nay, sinh hoạt ngoại khóa được phép hoạt động trở lại. Những bóng dáng tươi trẻ chạy nhảy khắp sân như muốn giải phóng năng lượng tiêu cực tích tụ bấy lâu. Các cố vấn hớn hở hẳn lên vì đã thoát khỏi bầu không khí ảm đạm.

Câu lạc bộ bắn cung cũng tái khởi động. Còn một tuần nữa là thi đấu cấp tỉnh, bây giờ chỉ còn nước ép học sinh miệt mài luyện tập thôi.

“Không có thời gian vừa nghĩ vừa bắn. Thực hiện đúng thao tác cơ bản, bắn dứt khoát. Không được giở tiểu xảo làm chiếu lệ cho qua. Luyện tập có thể trót lọt, nhưng thi đấu thì không xong đâu!” Giọng Kei sang sảng đầy khí thế giữa đội hình quay tròn sau bao ngày mới gặp. Các thành viên gật đầu lắng nghe, vẻ mặt khá tập trung. Cứ duy trì tinh thần này đến khi thi đấu là ổn.

“Mời thầy.” Nói xong, Kei quay sang tôi.

Các thành viên đồng loạt nhìn về phía này. Tôi nuốt nước bọt, “Các em đừng quên mình bắn vẫn chưa giỏi. Vì chưa giỏi nên khi thi đấu chẳng việc gì phải ra dáng hay làm màu cả. Chỉ cần nghĩ xem, bây giờ mình có thể làm được đến đâu? Cứ thế, tự khắc các em sẽ không thấy áp lực và lúng túng nữa.”

“Cảm ơn thầy!” Tất cả đồng thanh.

Tôi gật đầu, má hơi nóng lên. Các cô bé bắt đầu luyện tập. Như thường lệ, tôi đứng đằng sau để kiểm tra tư thế từng người. Có tôi giám sát, các em sẽ thấy áp lực giống như đang thi đấu. Đó là lý lẽ của Kei.

Luyện tập được một lúc, tôi liếc thấy một người đàn ông đứng

cạnh bãi tập của câu lạc bộ cung đạo, kế bên câu lạc bộ bắn cung và đang nhìn chằm chằm về phía chúng tôi. Người đó không phải ai xa lạ, chính là viên cảnh sát trẻ Shiraishi ở đồn S.

Khoảng hai ba ngày nay, mọi hoạt động của tôi đều được cảnh sát canh chừng. Đôi khi không thấy bóng dáng đâu, cứ tưởng họ quên tôi rồi thì họ lại xuất hiện trong tầm mắt. Ra khỏi chung cư, đi làm, ở trường, rồi về nhà... chỗ nào cũng thấp thoáng cảnh sát. Họ canh chừng cẩn thận thế này, chắc hung thủ không thể ra tay.

Tiếc rằng việc điều tra chẳng hề tiến triển. Qua trao đổi với Shiraishi, tôi biết được rằng không tìm ra manh mối gì ở hướng Celica XX. Tất nhiên cả trường hơn nghìn học sinh, không ít gia đình đang sử dụng xe hiệu này. Hiềm nỗi tìm hiểu đến đâu cũng chẳng bới ra mối liên quan giữa họ và vụ án. Hơn nữa, nếu hung thủ là học sinh thì phải có đồng phạm biết lái xe. Điều tra càng ngày càng bế tắc. Giáo viên thì không ai đi xe Celica.

Túi giấy đựng chai rượu đã được công khai, nhưng loại túi này nhan nhản khắp nơi, không đủ để xác định hung thủ. Cũng dễ hiểu thôi, hung thủ thuộc loại thận trọng thế cơ mà.

Trên hết, điều khiến tôi băn khoăn nhất là việc cảnh sát hiểu nhầm về cái bẫy ở phòng thay đồ. Hình như họ vẫn tiếp tục lấy thông tin của các tiệm làm chìa, nghĩa là vẫn tin rằng hung thủ thoát ra bằng cửa bên nữ. Tôi không hé một lời về câu chuyện của Yoko. Vì kể ra thì phải giải trình ngọn ngành cả âm mưu dựng chuyện vu khống sàm sỡ. Không phải Yoko yêu cầu tôi đừng nói, mà là tôi không thể nói. Yoko thú thật với tôi chứ không phải ai khác, vì cô bé tin tôi, cô bé chọn tôi. Hành động này đòi hỏi nhiều quyết tâm lắm. Tôi mà dễ dãi kể lại cho người khác nghĩa là phản bội Yoko, chưa kể tôi đã có "tiền án" dập tắt hi vọng của em một lần rồi.

"Bí ẩn phòng kín đó, mình phải tự tìm ra!" Tôi tự nhủ.

Trong lúc tôi miên man suy nghĩ, Kei đến đứng bên cạnh tự lúc nào. Cô bé ném ánh mắt về phía Shiraishi và nói với vẻ trầm ngâm khác mọi khi.

"Có lẽ bọn em không nên bắt thầy đến tập thế này."

“Không sao.”

“Nhưng... thầy muốn về nhà sớm phải không?”

“Ở đâu cũng thế thôi. Mà những lúc thế này tôi muốn ở đây hơn. Xin lỗi các em vì tôi chểnh mảng quá, không tập trung hướng dẫn được.”

Kei khẽ lắc đầu, mim cười, “Thì em đã nói, chỉ cần thầy có mặt là đủ mà.”

Sau đó, tôi tập trung quan sát cách bắn của các thành viên sau nhiều ngày không gặp. Động tác kéo thả tên của Kei vẫn chính xác như thường, nhưng thói quen xoay người quá đà chưa hề cải thiện. Tật xấu này ăn sâu mất rồi. Tuy nhiên, Kei đang ưu tiên cho việc vượt qua giải đấu cấp tỉnh nên tôi cũng không nói gì.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là sự tiến bộ của Emi. Trước đây chỉ việc kéo cung cũng đủ khiến cơ thể yếu ớt của cô bé run rẩy, nhưng hiện tại kéo căng cung xong, Emi còn tự tin từ từ nhắm đích. Do Emi có tư thế bắn đúng từ trước nên tỉ lệ trúng đích lúc này tăng gấp mấy lần. Có lẽ đây là thành quả của việc kết đôi với Kei chăng? Nhìn mũi tên của Emi cắm trúng hồng tâm, tôi bất giác thốt lên, “Tốt quá!” Cô bé cúi gằm mặt và gật đầu.

“Trạng thái của Emi ổn đấy nhỉ!” Tôi bắt chuyện với Kanae bấy giờ đang nhìn theo mũi tên bắn ra quá thấp của mình. Với cô bé này, từ năm lớp Mười, tôi đã để tự do bắn theo bản năng.

Kanae vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa đáp, “Đúng đó thầy. Giờ nghỉ trưa vẫn tự luyện tập, và tiến bộ từng ngày luôn... Em hỏi có bí quyết gì không, em ấy bảo không.”

“Cốt lõi là tinh thần. Đừng quan trọng hóa, cứ tự nhủ ‘Bắn cung thôi chứ có gì ghê gớm đâu’ thì sẽ bắn được. Tinh thần là một dạng tài sản đấy.”

“Em cũng tự nhủ như thế, nhưng mà...”

“Đừng quan trọng hóa khác với xem thường đấy nhé.” Tôi cười và đi sang chỗ khác.

Tập khoảng một tiếng thì có gì lành lạnh rớt xuống mặt. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, sân tập đầy dần các đốm đen.

“Á á á...” Một vài người kêu lên rồi tiếc nuối nhìn trời. Tôi hiểu tâm trạng này. Lâu lắm câu lạc bộ mới tập luyện cùng nhau, vậy mà...

“Mưa thì kệ mưa. Cũng có khi thi đấu diễn ra dưới trời mưa đấy.” Kei nói lớn, giọng nghiêm khắc.

Đúng! Thi bắn cung hiếm khi bị hoãn do trời mưa. Mặc dù có một quy định là “Nếu mưa hoặc sương mù cản trở việc ngắm đích thì cuộc thi sẽ được hoãn lại”, nhưng đấy là ngoại lệ của ngoại lệ.

Mưa làm lạnh người, cứng cơ bắp, đòi hỏi cung thủ phải tập trung hơn hẳn bình thường. Chưa kể dây cung ướt làm giảm đàn hồi, khiến quỹ đạo tên thay đổi. Bắn cung lúc này đòi hỏi cả thể lực và kĩ thuật. Mưa càng to, khác biệt về thực lực càng rõ. Kei mau chóng ổn định sau đôi chút luống cuống ban đầu. Kanae bắn bằng sức là chính nên mưa không ảnh hưởng nhiều. Emi vẫn tiếp tục duy trì phong độ. Các thành viên khác hoặc bắn loạc choạc hoặc bắn trượt.

Tất cả tập trong mưa thêm một lúc, đến khi thấy một thành viên bắn trượt quá xa, Kei ra lệnh dừng tập. Tôi cũng tán đồng, vì tiếp tục không chỉ làm hỏng tư thế bắn, mà còn có nguy cơ khiến học sinh cảm lạnh.

Sau khi thay quần áo, các em mượn một góc nhà thể chất để rèn sức bền. Do không mang đồ tập dự phòng nên tôi thay về quần dài áo sơ mi, nhưng vẫn theo các em tới nhà thể chất.

Bài tập trong nhà hiệu quả nhất là “tập kéo cung” (kéo cung không lắp mũi tên), giống như tập vật không bóng trong quần vợt hay bóng chày. Với môn bắn cung, đây là phương pháp luyện tập tốt nhất.

Tôi đứng dựa vào tường nhìn các em xếp hàng thực hành. Ở đây ngoài bắn cung còn câu lạc bộ bóng rổ và cầu lông cũng đang đổ mồ hôi luyện tập. Ngộp vì hơi nóng, tôi bèn báo với Kei một tiếng rồi đi ra ngoài.

Shiraishi đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế băng trước nhà thể chất. Thấy tôi, cậu ta định đứng dậy. Tôi vội ngăn lại, “Tôi ra hóng gió chút thôi.” Shiraishi không đứng lên nữa, chỉ đưa mắt dõi theo

hướng tôi đi.

Mưa càng lúc càng to. Sân tập và các khu phòng học không một bóng người. Cảnh vật mất hết màu sắc, trông giống một bức tranh đen trắng. Tôi hít một hơi thật sâu, gió lạnh luồn qua lỗ mũi. Ngờ ngợ như có ai ở bên phải, tôi quay sang nhìn, hóa ra chỉ là ảo giác. Không thấy ai cả.

Đúng rồi, khi đó...

Tôi cũng ngờ ngợ thế này. Bấy giờ không phải ảo giác, mà có Yoko đứng thật. Cô bé nhìn chằm chằm vào phòng thay đồ của giáo viên. Hôm nay tôi mới hiểu, Yoko đã cố tìm cách lý giải bí ẩn phòng kín theo suy nghĩ của mình. Ở thời điểm ấy, chỉ mình em biết Masami suy luận sai, nhưng lại không thể chia sẻ với ai.

Tôi rút ô từ ống đựng bên cạnh, mở ô đi vòng ra sau nhà thể chất, quan sát phòng thay đồ giống Yoko hôm trước.

Tiếng nhảy huỳnh huỵch, tiếng la hét gọi nhau của thành viên các câu lạc bộ trong nhà thể chất tới tấp vọng ra. Nhưng phòng thay đồ vẫn im ắng, cứ như âm thanh ồn ào kia thuộc về một thế giới xa xôi nào khác.

Tôi đã nghĩ nát nước nát cái. Tính đến hôm nay, tôi đã nghiền ngẫm không biết bao nhiêu lần, về cách thức ra khỏi phòng thay đồ mà không dùng cửa bên nữ. Ngay trong giấc ngủ tôi cũng băn khoăn, tôi còn vào tận hiện trường để tư duy. Kết quả là chẳng phán đoán ra gì cả.

Cứ đứng yên và suy tưởng lan man như vậy không biết bao lâu, cuối cùng cảm giác lành lạnh ở sống lưng khiến tôi rùng mình và trở về thực tại. “Quay vào thôi nhỉ!” Đang định trở lại nhà thể chất, tôi chợt dừng bước, vì sực nghĩ ra một việc muốn làm vào lúc này.

Tôi hồi tưởng tình hình lúc phát hiện Murahashi bị giết hại. “Hay mình thử phục dựng một lần nữa.” Đó là việc tôi vừa nghĩ ra.

Thoạt tiên tôi đặt tay lên cánh cửa, nhưng cửa bất động. Tôi bèn vòng ra sau, nhòm qua lỗ thông gió vào bên trong.

Đúng rồi! Giờ mình nhòm qua lỗ thông gió lần nữa xem sao. Lỗ thông gió nằm ở vị trí mà tôi phải hơi kiễng chân mới thấy. Yoko

thấp hơn tôi, chắc rướn người lắm mới nhìn được.

Tôi nhòm qua lỗ thông gió, mùi bụi lại xộc vào mũi, chỉ thấy được lờ mờ cánh cửa trong cảnh tranh tối tranh sáng. Hôm ấy, ở cùng điều kiện thế này, cây gậy chặn cửa hiện lên trăng trắng.

Otani nói, cây gậy chặn cửa đó không thể điều khiển từ bên ngoài.

Bất thần, một ý tưởng lướt qua tâm trí. Phải chăng chúng tôi đã hiểu nhầm nghiêm trọng? Trong một hai giây đồng hồ, trí nhớ và tư duy chạy hết tốc lực làm tôi hoa mắt và hơi buồn nôn. Chẳng mấy chốc, một suy luận táo bạo nhằm giải mã bí mật phòng kín đã hình thành.

“Không, có nhẽ đâu thế?” Tôi lắc đầu, choáng váng vì suy luận của mình. Làm gì có chuyện đó. Không thể tưởng tượng được. Tôi bị làm sao rồi!

Tôi bỏ chạy thục mạng, như muốn trốn khỏi nơi này.

16

Thứ Ba, ngày 1 tháng Mười.

Giờ nghỉ trưa. Sân thượng.

Trước tiết bốn, khi đi ngang qua nhau ở hành lang, Yoko dúi vào tay tôi mẩu giấy. Đây là lần thứ hai cô bé xin gặp riêng, lần này chắc không phải rủ đi du lịch.

Nhìn chung sân thượng thường ngày không có ai, vì đây là nơi nhà trường cấm học sinh lai vãng. Tuy nhiên nghe bảo hễ muốn bàn chuyện kín đáo, học sinh vẫn dẫn nhau tới đây. Ăn trưa xong, tôi tìm lên, quả nhiên thấy ba cô bé đang chụm đầu vào một góc thì thà thì thầm. Chúng lè lưỡi rụt cổ trước sự xuất hiện của tôi rồi kéo nhau đi xuống, hẳn đang vuốt ngực thở phào, "May mà là thầy Maejima."

Chưa thấy Yoko đâu, tôi tì tay vào lan can ngắm nhìn toàn cảnh. Hình dáng và cách bố trí của từng khu nhà hiện lên rõ rệt. Từ ngày về trường, đây là lần đầu tiên tôi quan sát thế này.

"Chẳng giống thầy chút nào!"

Tôi giật mình ngoảnh lại vì tiếng nói bất ngờ. Yoko đứng đó trong đồng phục váy xanh và áo khoác. À phải, từ hôm nay học sinh đổi sang đồng phục mùa đông. "Em nói sao?" Tôi hỏi.

"Em thấy việc đứng trên sân thượng ngắm cảnh trường không hợp với thầy chút nào. Kể cả để giết thời gian thì cũng không hợp."

"Thế nào mới là hợp?"

Yoko nghiêng đầu tư lự rồi nói, "Đến trước chờ đợi thật chẳng giống tính cách của thầy. Thầy là người toàn bắt người khác phải chờ."

Không tìm ra câu trả lời thích hợp, tôi vẩn vơ đưa mắt nhìn trời, cất tiếng hỏi để che giấu tâm trạng ngổn ngang, "Em gọi tôi lên đây

có chuyện gì?"

Yoko ngửa mặt, khoan khoái đón gió và đưa tay sửa lại làn tóc bay rối, "Việc điều tra... đến đâu rồi ạ?"

"Đến đâu à? Không biết nữa. Chỉ biết chưa bắt được hung thủ."

"Thế vụ Celica XX thì sao ạ? Cảnh sát điều tra chưa?"

"Rồi, nhưng chưa có kết quả gì đáng kể. Lạ thật!"

"Sau hôm đó, thầy có bị ai tấn công nữa không?"

"Không. Cảnh sát bảo vệ chặt chẽ lắm. Hung thủ ắt đang ngần ngừ."

"Tức là chẳng có tiến triển gì cả?"

"Đúng." Tôi thở dài, ngẩng mặt nhìn trời.

Im lặng một lúc, Yoko lại nói, "Em nghĩ tới một chuyện."

Nhận ra sự lưỡng lự, tôi quay sang nhìn hắn vào mặt Yoko, "Chuyện gì?"

"Hắn thầy sẽ cho là suy nghĩ vớ vẩn..." Cô bé mào đầu, "Giết Murahashi xong, hung thủ chặn cửa phòng, đúng không ạ? Tại sao phải chặn cửa?"

"Hừm." Tôi hiểu, vì chính tôi cũng đã lưu tâm đến điều đó. "Xem xét một cách đơn giản thì mục đích là để ngụy tạo hiện trường tự sát."

"Nhưng hành động của hung thủ lại không cho thấy như vậy. Nào là dấu vết giả trèo qua tường ngăn. Nào là làm ướt mấy ngăn tủ bên nữ..."

"Có nghĩa là, hung thủ muốn đánh lạc hướng về bí ẩn phòng kín?"

"Đúng ạ!" Yoko nói rành rọt. "Hung thủ biết thừa là ngụy tạo hiện trường tự sát khéo đến mấy cũng không thể qua mắt cảnh sát. Vì thế, hắn vẽ ra một ngụy tạo khác... Thầy nghĩ sao?"

"Chà, có thể lắm." Tôi cho Yoko biết việc Otani tìm kiếm nguồn gốc sợi xích nhỏ nhặt được gần phòng thay đồ. Nói cách khác, cảnh sát đi theo hướng giải thích bí ẩn phòng kín giống Masami. Sợi xích đó có lẽ cũng do hung thủ cố ý vứt lại. "Vấn đề là tại sao hung thủ phải tạo ra bí ẩn giả... Dù suy luận theo hướng nào đi nữa, hễ xác

định là hiện trường phòng kín thì cảnh sát đều xếp vào án giết người và điều tra quyết liệt mà."

"Tại vì có lợi cho hung thủ." Giọng Yoko đầy tự tin.

"Có lợi?"

"Vâng. Nhờ thúc đẩy hướng đi giả mà hung thủ sẽ được loại khỏi danh sách tình nghi."

Nghe vậy, tôi lập tức nhớ lại bí ẩn phòng kín mà Masami đã trình bày, đại khái là thế này.

1. Hori mở khóa phòng thay đồ nữ rồi đi vào, móc ổ khóa mở lên vòng sắt ở cánh cửa.

2. Hung thủ nhẹ nhàng tới gần cửa, đánh tráo ổ khóa bằng một ổ khác đã chuẩn bị sẵn. (Khoảng 4 giờ.)

3. Hori rời khỏi phòng thay đồ, khóa cửa bằng ổ khóa của hung thủ.

4. Trước khi Murahashi xuất hiện, hung thủ mở khóa phòng thay đồ nữ. Sau đó gây án tại phòng thay đồ nam. (Khoảng 5 giờ.)

5. Hung thủ dùng gậy chặn cửa bên nam, trèo qua tường ngăn sang bên nữ rồi tẩu thoát bằng cửa ở đây.

6. Khóa cửa ra vào bên nữ bằng ổ khóa ban đầu.

Bây giờ dù đã biết suy luận này là sai, tôi vẫn khó phủ nhận tính hợp lý của nó. Nhất là khi hung thủ còn cố ý sử dụng kịch bản đó để "đánh lạc hướng". Tại sao chứ? Để làm gì?

"Thầy nghĩ lại đi. Nhờ bí ẩn giả mà em có bằng chứng ngoại phạm. Suy ra hung thủ có thể thu được lợi ích tương đương."

"... À!" Cuối cùng, tôi đã hiểu điều Yoko muốn nói.

Đánh lạc hướng để tạo bằng chứng ngoại phạm giả. Nếu thực hiện phương án đó thật, hung thủ phải lảng vảng gần hiện trường lúc 3 giờ 45 phút, khi Hori vào phòng thay đồ. Nói cách khác, hung thủ không thể có bằng chứng ngoại phạm trong khoảng thời gian này. Mà Yoko được giải oan chính vì 4 giờ vẫn ở nhà.

"Hung thủ sẽ thể hiện rõ lúc đó mình đang ở đâu, và nghiễm

nhiên thoát khỏi vòng điều tra.”

“Tức là ai có bằng chứng ngoại phạm rõ rệt trong khoảng thời gian này thì lại càng đáng nghi, phải không?”

“Chính xác ạ.”

“Đã hiểu. Suy luận cừ đấy! Thật tình tôi chưa bao giờ nghĩ em lại sắc sảo như vậy.” Đây không phải câu khen đãi bôi. Tôi không cho rằng nhờ tình cờ mà Masami và Otani tìm ra bí ẩn giả, nhưng cũng không ngờ rằng bí ẩn giả là một phần trong kế hoạch ngụy tạo bằng chứng ngoại phạm.

“Chẳng qua do em có bằng chứng ngoại phạm nhờ bí ẩn này nên dễ suy luận.” Yoko hơi xấu hổ, một biểu cảm ít thấy ở cô bé. “Cảnh sát chắc cũng nhìn ra thôi. Thầy cho họ biết là em đã chứng kiến khoảnh khắc Murahashi bị sát hại rồi chứ?” Yoko thoải mái hỏi xong, thấy tôi lưỡng lự, cô bé đột nhiên ngỡ ngàng. “Thầy chưa nói à? Tại sao?”

Tôi dõi mắt ra xa để che đậy sự lúng túng, “Không cần nói, tôi muốn suy nghĩ thêm.”

“Không được. Thầy có biết vì sao em lại kể với thầy không?” Yoko phát cáu, nhưng lại mau chóng gật gù như nghĩ ra điều gì. “Chắc thầy không muốn công khai âm mưu gài bẫy của em chứ gì? Thầy không phải lo cho em đâu. Đằng nào mọi người cũng nghĩ em là đứa con gái hư rồi. Điều cần thiết bây giờ là phải tìm ra hung thủ.”

“…”

“Tại sao thầy im lặng?”

Tôi im lặng vì không thể trả lời. Đúng là ban đầu tôi không cho cảnh sát biết vì không muốn phải kể ra âm mưu của Yoko, nhưng về sau một việc còn lớn hơn thế buộc tôi phải im lặng.

Việc đó là, hình như tôi đã tìm ra bí ẩn phòng kín thực sự.

Thứ Bảy tuần trước, dưới trời mưa, tôi thình lình nhận ra sơ hở trong kế hoạch của hung thủ. Khoảnh khắc đó thật kinh hoàng, tôi còn lắc đầu thật mạnh để quên nó đi. Khổ nỗi nghi ngờ nảy sinh ngày một cắm rễ vào tâm khảm, mặc cho tôi cố dùng ý chí để dẹp bỏ.

“Vụ án này, tự mình phải giải quyết thôi!” Bấy giờ tôi đã xác định

như vậy.

Yoko nghi hoặc ngước nhìn tôi. Có lẽ trông mặt tôi đau khổ lắm. Mãi tôi mới thốt nên lời, nhưng thật nặng nề và chua xót, “Yoko... hãy tin tôi. Tôi sẽ cố gắng giải quyết. Giữ kín chuyện này giúp tôi nhé... Xin em đấy.”

Rõ ràng Yoko không hiểu ra sao, nhưng không gặng hỏi, chi mỉm cười gật đầu như muốn giải thoát cho tôi chắc đang mặt mũi méo xệch.

W*e l*ove eb*o*ok.

Tối hôm đó, Otani đến nhà chúng tôi. Chiếc cà vạt thường xộc xệch giờ được thắt ngay ngắn, có cảm giác đó là cách anh ta thể hiện thành ý của mình.

“Tôi có việc đi ngang qua.” Otani muốn nhấn mạnh rằng chuyến thăm này không có mục đích gì to tát, rồi bảo đứng ở cửa nói chuyện cũng được, nhưng tôi thuyết phục anh ta vào nhà. Chúng tôi ngồi đối diện nhau ở phòng khách. Gọi là phòng khách, thực chất chi là căn phòng rộng tầm 10 m^2 kê một bàn trà dạng bột. “Căn hộ thoải mái nhỉ!” Otani lịch sự khen.

Yumiko tỏ ra bối rối trước sự ghé thăm đột ngột của cảnh sát. Run run pha trà cho khách xong, cô ấy lúng túng không biết ngồi đâu. Dù Otani đã mời “Chị ngồi xuống với chúng tôi!”, Yumiko vẫn rút về phòng ngủ.

“Anh chị chưa có con ạ? Anh chị kết hôn lâu chưa?”

“Ba năm rồi.”

“Thế thì cũng nên có con rồi. Sinh đẻ muộn quá phát sinh nhiều vấn đề lắm.”

Otani nhìn một lượt khắp phòng như để đánh giá điều kiện sinh hoạt của chúng tôi, đoạn hỏi han mấy câu xã giao. Thật may là Yumiko không nán lại đây, nhắc chuyện con cái trước mặt cô ấy là điều cấm kị.

“Hôm nay... anh đến có việc gì?” Tôi thúc giục. Mặc dù anh ta nói không phải việc gấp, nhưng tôi vẫn rất nôn nóng.

Otani nghiêm mặt, thẳng lưng, ngồi quỳ hai chân trên đệm,

“Trước khi đi vào câu chuyện, tôi muốn làm rõ một điều. Tôi tới đây không phải với tư cách điều tra viên, mà với tư cách một người đàn ông. Vì vậy, anh cũng đừng nói chuyện như nạn nhân, mà hãy như một người đàn ông... à không, nếu có thể thì như một nhà giáo. Được không?”

Giọng Otani khá nghiêm nghị, song lại phảng phất âm hưởng khẩn khoản. Tôi chưa hiểu ý định của anh ta, nhưng cũng không có lý do gì để từ chối.

“Được anh.” Tôi đồng ý.

Otani nhấp một ngụm trà do Yumiko pha rồi trang trọng hỏi, “Thưa thầy, trường hợp nào thì một học sinh cấp ba sẽ căm ghét người khác?”

Thoạt tiên tôi ngỡ Otani nói đùa, nhưng thái độ khiêm nhường ít thấy của anh ta khiến tôi mau chóng hiểu ra đây là câu hỏi nghiêm túc. Đắn đo chốc lát, tôi đáp, “Hỏi độp một cái như vậy hơi khó trả lời, nhất là vấn đề này cũng không trả lời ngắn gọn được.”

Otani dịu nét mặt, gật đầu, “Hơn thế! Các vụ án của người lớn thường không quanh co quá mức. Án mạng trên báo hầu hết đều có thể lý giải bằng ba động cơ là sắc, dục và tiền. Nhưng với học sinh cấp ba thì không thể lý giải như vậy.”

“Quả có thế!” Tôi đáp lời ngay. “Thậm chí đó là ba động cơ xa vời nhất với lứa tuổi này.”

“Động cơ nào thì không xa vời?”

“Hừm... Tôi không đủ tự tin là sẽ diễn đạt được đầy đủ...” Tôi thận trọng cân nhắc từng từ và chia sẻ với Otani, vừa nói vừa thi thoảng điểm qua trong tâm trí một vài gương mặt học trò. “Với các cô bé đó, điều quan trọng nhất là những gì đẹp đẽ, thuần khiết, không giả tạo, thể hiện qua tình bạn, tình yêu, đôi khi qua khuôn mặt hay cơ thể mình, hoặc trừu tượng hơn là qua kỉ niệm hay giấc mơ. Cho nên các em sẽ căm thù những đối tượng phá hủy hay cướp đi điều quan trọng này.”

“Ra vậy... đẹp đẽ, thuần khiết, không giả tạo...” Otani vẫn giữ nguyên kiểu ngồi quỳ, hai tay khoanh trước ngực.

“Thì sao hả anh? Ý anh là gì?”

Otani lại đưa cốc trà lên nhấp một ngụm, “Thôi... Giờ tôi kể qua về tình hình điều tra hiện tại đã, mục đích tôi tới đây đấy.”

Otani bắt đầu kể. Xem chừng nắm bắt rất chắc toàn bộ chi tiết vụ án, anh ta chỉ ngó qua sổ tay hai ba lần, còn lại thì nhớ hết, thậm chí diễn đạt rất mạch lạc. Nội dung cơ bản như sau.

Hãy chú ý.

Về vụ sát hại Murahashi.

Đáng tiếc là không thu được vật chứng gì đáng kể của hung thủ. Duy nhất có sợi xích nhỏ, nhưng khóa và chìa dạng đó nhan nhản ở siêu thị, khoanh vùng hung thủ theo hướng này gần như vô vọng. Vân tay cũng vậy, có vài dấu trong phòng và trên cánh cửa; ngoài vân tay của những người sử dụng phòng thay đồ, các dấu còn lại đều rất cũ, và không tìm ra dấu nào có thể coi là của hung thủ (giả định những người sử dụng phòng thay đồ hôm đó đều không phải là hung thủ). Chuyển hướng sang tìm kiếm người làm chứng, cũng không thu được kết quả gì đáng kể. Một học sinh nói nhìn thấy Yoko gần phòng thay đồ. Mấy hôm sau, Yoko khai rằng “chỉ tình cờ đi ngang qua”, cảnh sát chưa thể xác nhận điều này.

Các hướng vật chứng, vân tay, nhân chứng đều bị tắc, nên Otani quyết định tập trung vào động cơ gây án. Từ thực tế Murahashi là trưởng ban quản lý học sinh, cảnh sát đã xem xét triệt để các học sinh từng bị ki luật nặng hoặc nhẹ trong ba năm qua. Trong danh sách này có tên Yoko và em được yêu cầu lấy lời khai, (Otani nói vì tôi biết rồi nên không cần kể lại lời khai của Yoko nữa). Tiếp theo, bí ẩn phòng kín được phá giải và Yoko có bằng chứng ngoại phạm.

Từ phát hiện này, ban chuyên án xác định hung thủ là người:

1. Căm ghét Murahashi.

2. Thông thuộc phòng thay đồ, nắm rõ thói quen của cô Hori khi mở khóa.

3. Chuẩn bị ổ khóa giả để dàn dựng phòng kín.

4. Không có bằng chứng ngoại phạm vào khoảng 4 giờ (thời điểm tráo ổ khóa), và 5 giờ (thời điểm suy đoán Murahashi bị sát hại).

Cảnh sát đã tổng lực điều tra hơn một ngàn học sinh và giáo viên trường Seika, đáng tiếc là không tìm ra chân dung nào nổi cộm. Otani vẫn chưa từ bỏ ý tưởng Yoko có đồng phạm, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán. Và rồi, án mạng chú hề xảy ra.

Về vụ sát hại Takei.

Do ngay từ đầu đã biết tôi mới là mục tiêu của hung thủ nên cảnh sát lập tức tìm hiểu điểm chung giữa tôi và Murahashi để xác định động cơ gây án. Cũng không cần lặp lại mọi chuyện từ lúc tôi nói ra tên Aso Kyoko đến khi cảnh sát biết cô ta bị hung thủ đe dọa. Vấn đề là điều tra để tìm ra hung thủ thôi.

Vật chứng của hung thủ chỉ có ba thứ, chai rượu để đánh tráo, túi giấy đựng chai rượu đó và thư đe dọa. Tất nhiên không hề có dấu vân tay. Chai rượu, túi giấy và giấy viết thư đều thuộc loại phổ biến, cho nên khoanh vùng hung thủ theo kênh mua hàng là việc bất khả thi. Hơn nữa trong vụ án này, người hành động thực tế là Aso. Hung thủ không để lại dấu vết nên không thể điều tra được. Tuy nhiên, ban chuyên án chú ý đến hai điểm: hung thủ giấu túi đựng rượu vào nhà kho khi nào, và để thư đe dọa vào ngăn bàn của Aso khi nào. Họ đã dò hỏi rất nhiều, rốt cuộc vẫn chưa thu được thông tin gì về kẻ khả nghi.

Cuối cùng là vụ xe điên đâm tôi.

Do đã biết nhãn hiệu ô tô nên tiến hành rất dễ dàng. Trước hết, cảnh sát rà soát xe tự của tất cả các giáo viên và gia đình học sinh. Không giáo viên nào sử dụng mẫu xe này. Có khoảng mười lăm gia đình học sinh sử dụng (Otani giải thích rằng đây là kiểu xe thể thao, không phù hợp với nam giới lớn tuổi nên hơi ít phụ huynh chọn dùng), trong số này chỉ có bốn xe màu “hơi đỏ” như tôi miêu tả, và cả bốn xe tối đó đều có bằng chứng ngoại phạm (Thật kì lạ!). Như vậy, chỉ còn khả năng thuê hoặc mượn xe của người quen, cảnh sát đang tiếp tục điều tra. Ở vụ của tôi, điều đáng quan tâm nhất là hung thủ biết lái xe hoặc có đồng phạm biết lái xe, nói khác đi là phải xem

lại nhận định “học sinh gây án một mình”.

Có lẽ do nói nhiều khô cổ, Otani uống một hơi hết phần trà còn lại trong cốc, “Hung thủ quá xảo quyệt, hoặc cảnh sát quá kém cỏi, nên khoảng cách hai bên không có dấu hiệu thu hẹp. Điều tra tới mức này rồi mà mọi việc vẫn bế tắc. Đúng là mê hồn trận.”

“Hiếm khi thấy anh nản chí như vậy!” Tôi cầm phích nước từ dưới bếp đi lên, châm thêm nước sôi vào ấm trà. Mê hồn trận! Đúng là miêu tả phù hợp với hoàn cảnh lúc này. Bí ẩn phòng kín là một ví dụ điển hình. Cảnh sát đã lạc lối vào mê cung mà hung thủ bày ra và giờ đang mắc kẹt trong đó.

“Chà, tôi mào đầu hơi dài mất rồi.” Otani giơ tay nhìn đồng hồ và đổi thế ngồi.

Bất giác, tôi cũng ngồi thẳng lưng lên.

“Chắc anh cũng hiểu chúng tôi đã nỗ lực hết mình. Nhưng cuộc điều tra này còn thiếu một yếu tố vô cùng quan trọng và vì thế chưa thu được kết quả có tính quyết định. Anh có biết yếu tố đó là gì không? Động cơ gây án đấy. Về điểm này, chúng tôi điều tra cách mấy cũng không ra đáp án. Trường hợp Murahashi, do công tác ở trường, khó mà nói anh ta không bị ai thù oán. Vấn đề ở đây chính là anh, anh Maejima ạ! Chúng tôi đã tìm hiểu khá nhiều người xung quanh anh. Kết quả là không có gì. Tuyệt nhiên không. Chẳng có lý do nào đáng kể khiến anh phải ngại tiếp xúc với ai. Chúng tôi cũng hỏi thăm các lớp anh từng chủ nhiệm, đánh giá đều tốt cả, chắc là tại anh không bao giờ can thiệp vào chuyện của học sinh, nguồn gốc của biệt danh ‘Cái máy’. Có học sinh nhận xét, ‘Thầy ấy rất lạnh nhạt, nhưng như thế lại càng tốt’. Có giáo viên bình luận anh được tuyển vào không phải để làm giáo viên, mà là để làm huấn luyện viên bắn cung.

“Học sinh bây giờ không tin tưởng hay kì vọng gì ở giáo viên cả.”

“Có vẻ như vậy. Tiện thể thì tôi đã nghe một chuyện khá thú vị.” Ngừng một lúc, Otani tiếp tục. “Một học sinh kể, “Thầy ấy thật ra rất tốt bụng. Trong chuyến leo núi năm ngoái có bạn bong gân và thầy

đã cõng bạn xuống núi. Mặc dù bạn bảo không đau lắm nhưng thầy khuyên Cứ để khập khiễng thế mà xuống núi sẽ gây tổn thương cho chân. Học sinh đó nói với tôi rằng, thầy ấy tuy là cái máy, nhưng luôn đối xử với học sinh như con người."

Leo núi là một hoạt động dã ngoại. Nghe Otani kể tôi mới nhớ, đúng là tôi có cõng học sinh xuống núi. Ai nhỉ? Nghĩ tới đây, hình ảnh xa xôi bất chợt hiện về tinh tươm khiến tôi suýt buột miệng "A!". Đúng rồi. Học sinh bong gân là Yoko. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao cô bé có thiện cảm đặc biệt với mình. Chỉ qua một nghĩa cử này, Yoko đã châm chước cho mọi khuyết điểm của tôi.

"Anh đã nhớ ra, phải không?" Không biết mặt tôi thể hiện cảm xúc gì, nhưng câu hỏi của Otani khiến tôi nóng bừng hai má. "Tôi vốn cho rằng ở anh không có điểm gì khiến học sinh muốn giết hại. Nghe chuyện này xong, tôi lại nảy ra suy nghĩ khác. Nếu có học sinh chỉ qua một hành động nhỏ mà nhìn nhận khác đi và yêu quý anh, thì cũng có thể ngược lại. Nghĩa là, có khi chỉ vì một chuyện rất nhỏ mà học sinh trở nên căm thù giáo viên..."

"Tất nhiên là thế." Một điều không hề lạ đối với tâm lý của nữ sinh cấp ba.

"Anh nghĩ sao? Liệu nó có thể thúc đẩy hành vi sát nhân không?" Otani hỏi, ánh mắt rất nghiêm túc.

Câu hỏi quá khó. Nhưng tôi trả lời trung thực, "Tôi nghĩ là có."

"À thế à?" Otani trầm ngâm lim dim mắt. "Tóm lại là khi học sinh cảm thấy bị tước đoạt những gì chúng coi là đẹp đẽ, thuần khiết, không giả tạo như anh vừa nói phải không? Tôi đang nghĩ khi gặp các lý do như vậy, học sinh liệu có trợ giúp cho hành vi gây án của bạn mình không?"

"Ý anh là... có đồng phạm?"

Otani từ tốn gật đầu.

"Đối với thanh thiếu niên, có những tác động tâm lý còn mạnh mẽ hơn cả pháp luật và chuẩn mực xã hội. Tôi biết vì đã trải qua vài lần rồi. Cuộc điều tra lần này có một số điểm mà tôi không tài nào hiểu được. Hầu như không ai bắt gặp hay đứng ra làm chứng bất cứ

điều gì. Chắc chắn phải có người biết ít nhiều, nhưng đều không sẵn sàng kể cho chúng tôi nghe. Có thể học sinh biết ai là hung thủ, nhưng lại bao che, không mong muốn hung thủ bị bắt dù đó là ai. Có lẽ vì bản năng chúng thấu hiểu nỗi khổ tâm của hung thủ. Đây cũng là một dạng đồng phạm. Dường như cả trường nữ sinh Seika đang che giấu sự thật." "

Tôi có cảm giác bị một mũi tên đâm vào giữa ngực, chính tôi cũng biết mình đang tái mặt.

"Thế nên, tất cả chỉ còn trông đợi vào anh, Maejima. Người suy đoán ra động cơ gây án chỉ có thể là anh."

"Ừm..." Tôi lắc đầu. "Nếu đoán ra thì tôi đã nói với các anh từ lâu rồi."

"Hãy nghiền ngẫm thêm lần nữa!" Otani nói với giọng khẩn thiết đến nỗi tôi thấy mủi lòng. "Những lời anh vừa nói, nếu đúng, thì sự thể sẽ thế này. Anh và Murahashi đã tước đoạt điều gì đó đẹp đẽ, thuần khiết, không giả tạo của học sinh, khiến chúng đem lòng căm ghét. Hãy cố gắng hồi tưởng. Trong trí nhớ của anh chắc chắn có câu trả lời." Tôi nghe mà chỉ biết ôm đầu, Otani vẫn tiếp tục nói. "Tôi không đề nghị anh trả lời ngay. Nhưng với cảnh sát, đây là một manh mối. Anh hãy thận trọng rút nó ra cho chúng tôi."

Dứt lời, Otani đứng dậy, dáng vẻ rất khó nhọc. Tôi đứng dậy theo, trong lòng hết sức nặng nề.

17

Chủ nhật, ngày 6 tháng Mười. Sân vận động thành phố. Trời trong xanh.

“Nhưng gió mạnh thế này là mệt đây!” Kei chỉnh lại bộ cung tên, tay giữ chiếc mũ trắng thỉnh thoảng suýt bị gió thổi bay.

“Tùy cách nhìn nhận thôi. Gió mạnh làm điểm số chung của mọi người thấp xuống, biết đâu chúng ta lại có cơ hội?” Kanae nói, xem chừng rất chắc chắn rằng mình sẽ không bị ảnh hưởng bởi thời tiết.

“Không dễ dàng thế đâu. Với tốp đầu bảng, chút gió máy nhằm nhò gì, còn với tốp cận biên, gió kiểu này là khó chơi lắm.”

Kei và Kanae tỏ ra khá thoải mái vì đã quen thi đấu. Đây là cơ hội giành giải cuối cùng trong đời học sinh, nhưng cả hai đều không xốn xang. Nhóm lớp Mười thì khỏi bàn. Nhóm lớp Mười một đáng lẽ có thể thảnh thơi, thế mà dáng vẻ lại rất căng thẳng.

Cả đội đã lắp xong tên và khởi động tại một góc nhỏ trên sân, sau đó đứng thành vòng tròn xung quanh tôi.

Kei cất tiếng, “Tới giờ ra trận rồi, run sợ hay dao động cũng không để làm gì, cứ tập trung bắn thôi. Mọi người hãy cho thấy kết quả luyện tập hằng ngày của mình nhé.”

Tiếp theo đến lượt tôi. “Lúc này tôi không muốn nói gì cả. Chỉ mong các em cố gắng.”

Các cung thủ trường Seika tỏ lời động viên nhau rồi tỏa ra. Từ giờ cho tới khi thi đấu xong, cả đội sẽ không tập trung nữa. Cuộc chiến cô đơn theo đúng nghĩa đen bắt đầu.

Điểm số chung cuộc được tính dựa trên tổng số điểm của hai cự ly 50 mét và 30 mét. Bắn ba mũi tên trong vòng hai phút rưỡi được tính là một lần bắn. Mười hai lần cho cự ly 50 mét, mười hai lần cho

cự ly 30 mét. Tổng cộng phải bắn 72 mũi tên, tổng điểm cao nhất là 720 điểm.

Có hơn 100 nữ sinh tham gia thi đấu, năm người đứng đầu sẽ được chọn thi đấu toàn quốc. Năm ngoái Kei đứng thứ bảy. Chính vì thế, cơ hội năm nay rất lớn.

"Em không biết có thể cố gắng đến đâu..."

Tôi đang ngồi trên thùng đựng đồ bắn của Kanae và chăm chú đọc cuốn sổ ghi thành tích các năm trước thì Kei tới bắt chuyện.

"Phong độ hôm qua ra sao?" Tôi hỏi, mắt vẫn không rời cuốn sổ.

"Bình thường ạ. Không biết thầy thấy thế nào?"

Kei nói, pha chút trách móc ngầm. Mà cũng không oan. Hai ba bữa nay tôi không tham gia đầy đủ các buổi tập của câu lạc bộ. Hết giờ dạy là tôi về nhà ngay, cứ như vậy cho tới ngày thi đấu hôm nay.

"Tôi tin các em." Đặt cuốn vở xuống, tôi đứng lên, đi về phía dãy ghế dành cho ban tổ chức. Tôi tin các em. Không biết Kei có hiểu được nghĩa khác của câu nói này hay không.

Ban tổ chức đang họp rà soát tỉ mỉ trước giờ thi đấu. Công đoạn được đặc biệt lưu ý là ghi điểm. Đây là môn thể thao cạnh tranh nhau từng điểm một, nên sai sót nhỏ có thể gây ảnh hưởng lớn.

Việc ghi điểm trong cuộc thi này tiến hành theo phương thức "quan sát lẫn nhau". Trong hạng mục thi đấu cá nhân, không phải một người bắn một bia, mà hai, ba người bắn chung một bia. "Quan sát lẫn nhau" tức là cung thủ bắn chung bia sẽ ghi điểm của nhau. Tất nhiên, chỉ như thế thì chưa đủ công bằng. Bởi vì có nhiều trường hợp phía ghi điểm và phía được ghi điểm không thống nhất về điểm số của mũi tên. Ví dụ, mũi tên cắm vào lằn ranh giữa điểm 9 và 10. Mặc dù nguyên tắc chung là nếu mũi tên cắm một chút lên lằn ranh thì được xem như đạt điểm cao hơn, nhưng thực tế, đôi khi không thể xác định tên thuộc bên điểm nào. Người bắn đương nhiên muốn điểm cao. Người ghi lại muốn điểm thấp vì đó là đối thủ của mình. Lúc này cần sự xuất hiện của giám định viên bia bắn, tức là một dạng trọng tài. Trọng tài sẽ xem xét mũi tên và công bố điểm một cách công bằng. Cả người bắn và người ghi điểm đều không có

quyền khiếu nại.

Cứ sau hai lần bắn, người ghi điểm lại báo tổng điểm của sáu mũi tên cho ban tổ chức. Người phụ trách sẽ ghi điểm số lên bảng để thông báo tiến trình.

“A a, chào cậu, Maejima.” Một người đàn ông đứng ở rạp của ban tổ chức cất tiếng gọi. Đó là Ihara, giáo viên trường trung học R. Anh ta vốn là một cung thủ nổi tiếng, vóc người thấp đậm, khuôn mặt ngăm đen có phần khắc khổ. “Chà, nghe bảo năm nay bên Seika toàn tuyển thủ mạnh phải không?”

Ihara bắt chuyện, giọng đầy tự tin, hẳn là do bề dày dự giải quốc gia ba năm liên tiếp. Tôi gượng cười xua tay.

“Mạnh nhất từ trước tới nay thôi anh.”

“Cậu lại khiêm tốn. Có Sugita Keiko đúng không? Chắc chắn năm nay sẽ lọt bảng thi toàn quốc. Phong cách bắn dũng mãnh của Asakura Kanae cũng đáng chú ý đấy.” Anh ta ghé lại gần tôi, đảo mắt nhìn quanh và hạ giọng. “Thế mà người ta đồn năm nay Seika sẽ bỏ thi. Câu lạc bộ không ảnh hưởng gì hả cậu?”

Chắc Ihara nghe tin về hai án mạng qua báo đài, nhưng dứt khoát chẳng ngờ mục tiêu của hung thủ chính là tôi đây. Nếu biết thì anh ta sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Nghĩ vậy, tôi thấy bộ mặt lo âu của anh ta thật ngộ nghĩnh.

Trả lời qua quýt cho xong, tôi ghé vào chào ban tổ chức. Đang trao đổi về cuộc thi, ai nấy đều nín bặt và quay ra nhìn tôi với ánh mắt hóng chuyện, “Chắc thầy vất vả lắm hả?” Tôi chỉ đáp “Tôi không rõ lắm đâu” rồi nhanh chóng bỏ đi.

9 giờ thì khai cuộc. Sau ba mũi tên bắn thử ở cự ly 50 mét, đợt bắn đầu tiên chính thức bắt đầu.

Trong hạng mục thi đấu cá nhân, vận động viên cùng trường được sắp xếp đứng cách xa nhau. Tôi quyết định quan sát từ chỗ ngồi sau lưng Kanae. Chẳng mấy chốc cô bé đã bắn tới mũi thứ ba. Bắn xong, cô bé nghiêng đầu, lấy ống nhòm xác định vị trí mũi tên rồi quay lại vị trí đứng bắn với vẻ buồn bực.

“9 điểm, 7 điểm... Cuối cùng là 6 điểm. Có lẽ hơi dùng sức quá.”

“Hai mươi hai điểm à? Cũng không đến nỗi.” Tôi gật gù.

“Còn ba mươi giây nữa hết giờ!” Loa phóng thanh thông báo. Hầu hết các cung thủ đều đã bắn xong và quay về chỗ ngồi nghỉ.

“Thầy xem kìa. Không khác gì mọi khi...”

Nhìn theo hướng Kanae chỉ, tôi trông thấy Kei đang thong thả ngắm bắn mũi cuối cùng, xung quanh không còn ai. Nếu quá giờ quy định, mũi tên có số điểm cao nhất sẽ không được tính.

“Đến bó tay mất thôi!” Tôi còn đang làu bàu thì Kei đã thả dây cung. Phập! Mũi tên cắm chặt vào bia. Tiếng trầm trồ và tiếng vỗ tay cùng rộ lên. Bắn tốt! Kei thè lưỡi rồi rời khỏi vị trí thi.

12 giờ 10 phút. Cự ly 50 mét kết thúc. Giải lao bốn mươi phút.

Kết quả đơn nữ:

1. Yamamura Michiko (Trung học R)

2. Ikeura Asayo (Trung học Nữ sinh T)

...

4. Sugita Keiko (Trung học Nữ sinh Seika)

...

Có thể nói kết quả như mong đợi. Kei hài lòng nhồm nhoàm nhai bánh mì kẹp thịt.

“Kanae đứng thứ tám nên cũng hi vọng đó. Chỉ cần vượt qua ba người...”

“Dạ, nhưng 30 mét gần đây em bắn khá loạoc choạc. Em sẽ cố gắng không phạm lỗi. Mà Emi giỏi quá. Mới lớp Mười đã đứng thứ mười bốn, kỉ lục của câu lạc bộ mình đấy.”

“Ôi... ăn may ấy ạ. Buổi chiều chắc em sẽ bắn trượt nhiều.” Emi khiêm tốn nói, giọng lí nhí như muỗi kêu. Gần đây phong độ cô bé rất tốt, thi đấu vẫn duy trì được trạng thái ổn định, quả là đáng ngạc nhiên. Cơ thể mảnh khảnh thế kia, không biết sức mạnh tinh thần ấy lấy ở đâu ra?

Ở cự ly 30 mét, ba cô bé vẫn giữ được phong độ. Nhưng vào tới đây, các tuyển thủ hàng đầu cũng không bắn hỏng nhiều, nên rất ít hi vọng vị trí xếp hạng có thay đổi lớn.

“Tình hình này giỏi lắm lên được thứ sáu.” Ở các đợt bắn sau của

cự ly 30 mét, giọng Kanae bắt đầu uể oải.

“Các lượt bắn còn lại đều 10 hết thì lội ngược dòng ngoạn mục đấy em.”

“Dạ, lý thuyết thì thế... Mà thầy ơi, thầy không sang xem Kei à? Ban nãy Kei rớt xuống thứ năm rồi...”

Tôi đã đoán được kết quả này từ trước. Cung thủ đứng thứ năm ở cự ly 50 mét nổi tiếng bắn tốt ở cự ly 30 mét.

“Kei không sao đâu. Tôi có qua xem cũng không giúp được gì.”

“Hôm nay thầy toàn xem em bắn mà chẳng hề đoái hoài tới Kei. Có chuyện gì ạ?”

“Chẳng có chuyện gì hết. Đừng nghĩ linh tinh, tập trung bắn đi!”

Giọng tôi đanh lại, Kanae không ca cẩm nữa, dù thấy rõ là tôi hơi lạ. Nhưng lúc này tôi cũng không biết tỏ thái độ nào hơn.

“À, em phải đổi mũi tên.” Như để thay đổi chủ đề, Kanae mở ống đựng lấy ra vài mũi tên mới. Những mũi tên cô bé đang dùng có vẻ sắp rụng hết lông đuôi. “Được rồi... Thôi, em đi đây.” Kanae vui vẻ nói, vẫn để ống mở và tiến lên thực hiện thao tác bắn không biết đã là lần thứ bao nhiêu trong ngày hôm nay.

Tôi nhìn ống đựng của Kanae và chợt lấn cấn khi dừng mắt ở mũi tên hộ mệnh tôi cho cô bé. Vì tôi đã cho, nên Kanae mang theo cũng không có gì lạ. Lạ ở đây là số hiệu ghi trên đó. Thông thường, mỗi cung thủ đều đánh số lên từng mũi tên của mình, mục đích là để phân biệt, nắm được tình trạng tên và tiện chọn mũi tốt nhất khi thi đấu. Tôi thấy lạ về con số trên mũi tên. Thật bất thường khi Kanae có mũi tên hộ mệnh mang số hiệu này.

Tại sao Kanae lại có nó? Tôi băn khoăn mãi. Có thể cũng không mang ý nghĩa gì đặc biệt cả, nhưng tự nhiên, trống ngực tôi cứ đập thình thịch. Tại sao Kanae có mũi tên này? Mũi tên dài 28,5 inch này... Bất thình lình, tim tôi như bị bóp nghẹt, cảm giác khó thở, đầu đau như búa bổ.

28,5 inch...

Lòng như nổi bão, tôi nín thở, tưởng chừng trông thấy màn sương dày đặc trôi theo gió, rồi từ từ loãng ra.

18

Thứ Hai, ngày 7 tháng Mười.

Bầu trời âm u như tô màu xám. Thời tiết này lại hợp với tâm trạng tôi hiện tại. Tiết ba không có giờ, nhưng tôi vẫn rời phòng giáo vụ cùng các thầy cô chuẩn bị lên lớp.

Phòng y tế trường Seika nằm ngay dưới phòng giáo vụ. Y sĩ là Shiga, một phụ nữ dày dạn nghiệp vụ, luôn mặc blouse trắng, đeo kính gọng vàng. Tạo hình này khiến mọi người thường đồn chị là gái già ế chồng. Nhưng thật ra, Shiga là mẹ của một bé gái lớp Một. Khi tôi tới, rất may trong phòng chỉ có mình chị.

Đang ngồi ở bàn, thấy tôi bước vào, Shiga chào, "Chẳng mấy khi thấy mặt, thầy muốn xin thuốc tỉnh rượu phải không?" Và xoay hẳn ghế về phía tôi. Không biết có phải do hơn tôi một tuổi hay không mà lúc nào chị cũng nói năng rất thoải mái.

"Không, hôm nay em đến hỏi chị một chuyện quan trọng." Tôi ngoái nhìn để chắc chắn ngoài hành lang không có người, rồi nhanh tay đóng cửa lại.

"Cậu đừng làm chị sợ." Shiga đẩy chiếc ghế tròn đặt ở đầu giường ra. Không khí thoang thoảng mùi thuốc quện mùi nước hoa. "Chuyện gì nào? Quan trọng cơ đấy..."

"Vâng... thật ra là..." Tôi nuốt nước bọt rồi thận trọng kể với chị, chuyện liên quan đến cái gì, xảy ra khi nào.

"Cũng lâu rồi nhỉ!" Shiga bắt tréo chân, động tác và giọng điệu khiến tôi lưu tâm vì khá thiếu tự nhiên.

"Hôm đó, ắt đã có chuyện xảy ra ở một nơi không ai hay. Một chuyện chỉ có chị và các cô bé ấy biết."

"Câu hỏi thật kì quặc!" Shiga xòe tay lắc đầu rất kịch. "Cậu nói gì

chị không hiểu. Các cô bé ấy là ai?"

"Là..."

Tôi nói hẳn tên ra, chăm chú quan sát biểu cảm của Shiga. Chị không trả lời ngay, tay nghịch chiếc nhíp đặt trên bàn, mắt nhìn ra cửa sổ.

"Tại sao bây giờ cậu lại để ý đến chuyện đó?" Cuối cùng, Shiga cũng cất tiếng hỏi, khóe miệng vẫn đọng nụ cười, nhưng mắt thoáng nét thảng thốt.

"Bởi vì cần phải thế. Em chỉ có thể nói được như vậy."

"Chậc..." Nụ cười tan biến khỏi gương mặt Shiga. "Cậu truy hỏi chị với vẻ mặt đáng sợ thế kia... chắc là liên quan tới án mạng, tới hai thầy giáo bị giết phải không? Chị thấy chuyện xảy ra hôm đó khó mà liên quan tới án mạng được..."

"Chuyện xảy ra hôm đó...?" Tôi bất giác thở dài. "Vậy là có chuyện gì thật à?"

"Có. Nhưng chị đã định chôn chặt trong lòng mãi mãi."

"Chị kể em nghe được không?"

"Thực tình chị chỉ muốn cậu đừng căn vặn nữa và đi về đi..." Shiga cúi đầu khiến hai bờ vai nhô cao lên, chị hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh. "Chị sẽ không hỏi cậu dựa vào đâu mà suy đoán là có chuyện, và tại sao lại đến chỗ chị để tìm hiểu về nó. Nhưng cậu nhận định đúng đấy, hôm ấy có một sự kiện. Bề ngoài bình thường thôi, thật ra lại hết sức nghiêm trọng."

Shiga từ tốn kể với tôi. Đúng là một sự kiện đáng sợ, tôi còn thắc mắc tại sao tới giờ không ai hay biết gì. Shiga bèn giải thích lý do khiến chị giữ bí mật, công nhận lý do đó khá chính đáng. Nghe xong, tôi vừa ngạc nhiên, vừa tuyệt vọng. Suy luận mà tôi chắp ghép từ nhiều mảnh nhỏ nay đã hiện hình, âm trong lòng, nhưng tôi vẫn mong là mình suy luận sai.

"Thông tin vừa lòng cậu chứ?" Shiga khẽ nghiêng đầu. "Mà chị cũng chưa hình dung nổi điều cậu muốn biết đấy."

"Không sao, được rồi ạ." Tôi buồn bã cúi đầu, có thứ gì đó chìm sâu xuống đáy tim.

“Thám tử lừng danh đoán trúng mà sao trông mặt lại không vui thế kia?”

“Thật vậy!” Tôi đứng lên như mộng du, đờ đẫn đi ra. Khi đặt tay lên nắm cửa, tôi quay lại khẽ nói, “À, chị...”

Shiga đưa ngón tay đẩy nhẹ gọng kính vàng, gương mặt đã ôn hòa trở lại, “Cậu yên tâm. Chị sẽ không nói với ai hết.”

Tôi cúi đầu chào rồi ra khỏi phòng y tế.

Tiết bốn. Suốt năm mươi phút, tôi cho lớp làm bài tập trong sách và bài tập mà tôi in ra phát thêm. Học sinh xì xào.

Năm mươi phút này, tôi đứng nhìn ra cửa sổ, trong đầu ráo riết gỡ cuộn chỉ rối. Nhưng vẫn còn vướng mắc một chút.

Chuông hết giờ, tôi thu bài tập đã phát. Học sinh đứng dậy chào. Khi ra khỏi lớp, tôi còn nghe em nào đó nói huỵch toẹt, “Dạy dỗ kiểu gì không biết.”

Giờ nghỉ trưa, tôi ăn quáng quàng chừng nửa hộp cơm rồi nhanh chóng rời chỗ ngồi. Fujimoto tới bắt chuyện, tôi chỉ đối đáp lấy lệ. Hình như tôi nói năng không ăn khớp với câu chuyện, vì Fujimoto tỏ rõ vẻ ngạc nhiên.

Ra khỏi khu phòng học tôi mới nhận thấy khuôn viên trường đã nhộn nhịp trở lại. Học sinh ngồi trên bãi cỏ, cười đùa tán gẫu rôm rả không khác gì một tháng trước đây. Khác chăng là ai nấy đã đổi sang đồng phục mùa đông, và lá cây bắt đầu úa màu.

Tôi băng qua đám học sinh và rẽ về phía nhà thể chất. Một vài em lập tức chụm đầu bàn tán khi nhìn thấy tôi. Không cần nói, tôi cũng đoán được nội dung.

Tới trước nhà thể chất, tôi liếc sang trái, phía phòng thay đồ. Không biết tôi đã đến đó bao nhiêu lần kể từ khi án mạng xảy ra, nhưng giờ thì không cần nữa, vì tôi đã có câu trả lời.

Cầu thang nhà thể chất dẫn tới một hành lang hơi tối, hai bên là hai phòng tập. Một bên là phòng tập bóng bàn, bên kia là phòng kiếm đạo. Cửa phòng kiếm đạo hé mở, có ánh đèn lọt ra. Tôi tới gần cửa, ở trong có người, có tiếng kiếm tre vụt vào khoảng không, tiếng giậm chân xuống sàn...

Tôi khẽ khàng mở cửa. Căn phòng rộng rãi hiện chỉ có duy nhất một người, đang tập vung kiếm, lưng quay ra cửa. Mỗi lần cô bé vụt kiếm, mái tóc lại bay tung, vạt áo lất phất. Động tác sắc bén và dứt khoát.

"Giờ nghỉ trưa bạn Masami cũng đi tập kiếm." Đây là một trong những tin đồn rất tiêu biểu về tác phong của cô bé. Đáng khâm phục ở chỗ, đó không chỉ là lời đồn, mà còn là sự thật.

Mặc dù nghe cửa mở rồi đóng, Masami vẫn tiếp tục múa kiếm, chắc nghĩ là một thành viên nào đấy của câu lạc bộ. Một lúc sau, ngờ ngợ vì ánh nhìn chằm chằm vào mình, Masami dừng kiểm tra và ngoảnh lại.

"Ơ..." Cô bé mở to mắt ngạc nhiên. Gương mặt bẽn lẽn thật khác xa hình ảnh chủ tịch nghiêm trang thường thấy của câu lạc bộ kiếm đạo.

"Tôi có chuyện muốn hỏi em." Có lẽ do căng thẳng, tôi hơi cao giọng, nghe lồng lộng khắp phòng.

Masami lặng lẽ tiến về phía tôi, trước hết cho kiểm vào túi, rồi trang trọng ngồi quỳ trên hai chân, ngẩng nhìn tôi, "Dạ vâng."

"Không cần câu nệ thế đâu."

"Ngồi quỳ thoải mái mà ạ. Thầy cũng ngồi xuống đi."

"À ừ... thật sao?"

Tự dưng tôi hơi nhụt chí, nhưng vẫn khoanh chân ngồi xuống. Sàn nhà hơi lạnh. Tôi tự nhủ, "Masami là một cô bé lạ lùng!"

"Nào... ta bắt đầu." Tôi hít thở thật sâu, Masami bình thản chờ đợi. "Vẫn là chuyện đó thôi. Bí ẩn phòng kín."

"Có mâu thuẫn ở đâu ạ?" Cô bé hỏi lại, giọng không nao núng.

"Không, không có mâu thuẫn. Một suy luận xuất sắc."

Masami gật đầu như muốn nói "Hẳn rồi!".

Nhìn gương mặt tràn đầy tự tin ấy, tôi nói, "Tuy nhiên, có một điểm khiến tôi băn khoăn."

Masami hơi biến sắc, "Điểm nào ạ?"

"Suy luận của em quá sắc sảo."

Nghe vậy, Masami đưa nắm tay lên che miệng và cười khúc

khích, “Tưởng gì! Thầy đang dùng cách nói vòng vo quen thuộc để khen khéo em sao ạ?”

“Không phải. Ý tôi là suy luận của em sắc sảo tới mức thiếu tự nhiên.”

“Thiếu tự nhiên?” Lần này, cô bé chun mũi, phì ra một hơi. “Là sao ạ?”

Giọng nói chứa đựng sự bực bội rõ rệt. Trước giờ Masami luôn đứng đầu, giáo viên cũng phải nể, vậy mà suy đoán xuất sắc lại bị phê phán, khiến lòng kiêu hãnh tổn thương. Ánh mắt nhìn tôi lạnh hẳn đi, lạnh như sàn nhà chúng tôi đang ngồi. Niềm kiêu hãnh này có lẽ cũng nằm trong tính toán của hung thủ.

Tôi mau chóng nói tiếp, “Trong vụ án đó, em vô can. Chỉ có một mối liên hệ duy nhất là tình bạn từ hồi cấp hai với Yoko, người bị tình nghi. Vì thế, lượng thông tin em biết về vụ án chắc chắn không nhiều, nhưng em lại suy luận quá xuất sắc, trong khi những người liên quan và cả đống kẻ tò mò vò đầu bứt tai đều không tìm ra bí ẩn đó. Điều này không gọi là thiếu tự nhiên thì gọi là gì?”

Masami không hề tỏ ra lúng túng, vẫn ngồi quỳ thẳng lưng rất nghiêm trang, cô bé giơ ngón trỏ tay phải lên, từ tốn đáp, “Hung thủ không thể thoát ra từ cửa phòng thay đồ nam. Chỉ một thông tin này là đủ. Còn cách thức khóa cửa bên nữ, cấu tạo trong phòng thay đồ... kiểu gì em cũng tự đi xem xét được.”

“Có thể em đã thu thập đúng thông tin cần thiết, nhưng để xây dựng suy luận cần nắm rõ tình hình liên quan. Ví như thói quen nhỏ của cô Hori, em nói em không biết trước mà chỉ “đoán chắc. Nghe thực tế không? Tôi cho rằng với người bình thường, điều này là không thể.”

“Thầy nên nói là với người có năng lực suy luận bình thường.”

“Ý em là, năng lực suy luận của em không hề bình thường?”

“Theo lập luận của thầy thì đúng như thế.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Sao lại không? Nếu không phải suy luận thì là gì ạ?” Masami hạ giọng từ tốn, như thể muốn kiềm chế sự bực bội. Cô bé ngồi thẳng

lưng, tay đặt trên đầu gối, đôi mắt đen nhìn thẳng vào tôi.

Tôi nói với ánh mắt hiếu thắng đó, "Đây chính là điều tôi muốn hỏi em."

Tan học.

Sau hôm thi đấu, câu lạc bộ nghỉ tập một buổi, bãi bắn cung vắng tanh. Tiếng hò hét của các câu lạc bộ khác từ sân tập bên cạnh vọng sang. Chỉ có nơi đây im ắng lạ thường.

Tôi băng qua bãi bắn cung tới phòng sinh hoạt câu lạc bộ, lấy bộ dụng cụ ra, lắp cung, mặc giáp ngực, giáp tay rồi đeo ống đựng tên lên. Đứng ở vạch bắn, tôi cảm thấy mình chỉnh tế hơn, tâm trạng vững vàng như cấy lõi kim loại vào người.

Sắp đến bước cuối cùng rồi!

Thật bất ngờ là tôi rất bình tĩnh, có thể do tâm niệm rằng mình đã đẩy mình vào tình thế không còn đường lùi. Tôi hít thở thật sâu, nhắm mắt lại.

Lúc này có tiếng bước chân giẫm lên cỏ sột soạt. Tôi quay lại. Trong bộ đồng phục, Kei, cô học trò ấy đang băng qua bãi bắn đi về phía phòng sinh hoạt. Kei khẽ vẫy tay, "Thầy tới sớm thế?" Tôi giơ tay đáp trả, không rõ mình có che giấu được vẻ mặt cứng đờ không.

Kei ôm chiếc cặp nặng trịch đi vào phòng. Cửa đóng sầm một cái như đập vào tim tôi.

"Hôm nay sau giờ học em có việc gì không?" Hết tiết năm, tôi gọi Kei ra hỏi. Cô bé trả lời "Không ạ" nên tôi nói "Vậy chúng ta cùng tập bắn nhé!".

"Ngạc nhiên chưa? Thầy chủ động rủ em tập bắn! OK! Thầy sẽ kèm riêng em để chuẩn bị cho giải toàn quốc nhỉ?"

Trong cuộc thi cấp tỉnh hôm trước, Kei trụ lại ở vị trí thứ năm, Kanae đứng thứ tám, Emi cũng chiến đấu ngoan cường, đứng thứ mười ba. Nhìn chung, đội bắn cung trường nữ sinh Seika đã đạt được thành tích nhất định, dù chuyện đó với tôi giờ đây không quan trọng nữa...

“Tất nhiên rồi, mong là không bị ai làm phiền.” Tôi định nói một cách tỉnh bơ nhưng giọng vẫn luống cuống, được cái Kei không để ý, chỉ đáp “Vâng, hẹn thầy sau giờ học” rồi đi vào lớp. Đã trót thì phải trét, tôi tự nhủ khi dõi mắt theo Kei.

Tôi nhìn chằm chằm vào cửa phòng sinh hoạt. Không biết mình hành động thế này là đúng hay sai? Có cần thiết không? Hay án binh bất động, để mọi chuyện trôi theo thời gian, sau này chỉ cần nhớ lại là đã từng có chuyện như vậy thôi? Dù kiên trì thực hiện ý định thì cũng có cứu được ai không? Có ai vui vẻ không? Càng nghĩ, tâm trạng tôi càng nặng nề, thậm chí còn ngần ngừ, hay là thôi đi? Mặt khác, mong muốn tìm biết sự thật vẫn xâm chiếm ý thức tôi.

Cuối cùng, cửa phòng cũng mở ra. Kei xuất hiện trong bộ quần áo thể thao, tay cầm cung bước tới, ống đựng tên kêu lóc xóc.

“Lâu lắm em mới tập bắn riêng với thầy. Hồi hộp quá đi mất!” Kei nhún vai, giọng trêu chọc.

“Trước tiên ta bắn 50 mét tự do xem thế nào nhé.” Tôi nói.

Gắn tấm bia lên cuộn rơm xong, chúng tôi đứng vào vạch bắn 50 mét. Kei đứng bên phải tôi, mặt hướng về tấm bia. Thành thử từ phía tôi nhìn sang chỉ thấy lưng cô bé.

Chúng tôi bắt đầu bắn, lần lượt mỗi bên bắn sáu mũi, hầu như không ai mở lời, hiếm hoi vài lần mới khen ngợi nhau, “Bắn tốt!”

“Em không tán thành việc nghỉ sau hôm thi đấu.” Kei nói lúc đi thu mũi tên và trở về vạch bắn. “Thi đấu xong thể nào tư thế cũng lệch lạc, nên chỉnh sửa càng sớm càng tốt. Thi đấu về ngày đầu tiên nên tập, hôm sau hãy nghỉ.”

“Để tôi xem lại.” Tôi đáp mà đầu óc để đâu đâu. Tình trạng này cứ tiếp diễn mãi. Tôi không bắn nhiều, giả vờ tập trung vào việc huấn luyện cho Kei, nhưng thật ra tâm trí cứ băn khoăn, nên mở lời thế nào đây?

Đợt bắn 50 mét cuối cùng.

Kei nhét tờ giấy ghi điểm vào túi áo và vui vẻ nói, “Em bắn tốt hơn hôm qua nhỉ?” Tôi tán thành ngay, “Ừ!” Lúc này cô bé mà quay lại nhìn, hẳn sẽ sinh nghi vì vẻ mặt căng thẳng của tôi.

Kei lắp tên rồi chậm rãi giương cung, từ từ kéo dây, khuôn mặt rất tập trung. Cung căng dần lên, đến khi tưởng chừng mọi cử động đã dùng, thì "vút" một tiếng, mũi tên xé gió bay đi. Tên cắm phập vào hồng tâm, bóng đổ ra mặt bia như hình kim đồng hồ.

"Bắn tốt, Kei!"

"Cảm ơn thầy!"

Kei hồ hởi gắn mũi tên thứ hai vào cung. Tấm lưng và đôi vai yếu ớt hồi mới vào lớp Mười, giờ đã trở nên vững chãi, mạnh mẽ. Ba năm qua, Kei trưởng thành cả về thể chất và tâm hồn. Tôi bất giác nghĩ lan man những chuyện chẳng liên quan.

Kei chuẩn bị giương cung. Tôi thấy rõ cô bé đang ổn định nhịp thở. Ánh mắt sắc sảo nhìn thẳng về phía bia.

Chỉ còn lúc này thôi, tôi tự nhủ. Giờ mà không nói thì không bao giờ còn nói được. Tự dưng tôi xác định như thế và quả quyết cất tiếng, "Kei!"

Đang vào thế bắn, cô bé khựng lại, sự tập trung giảm đi. Kei thả lỏng cơ thể rồi hỏi, "Gì ạ?"

"Tôi muốn hỏi em một chuyện."

"Dạ." Mắt vẫn nhìn về phía tấm bia, Kei đứng im chờ tôi nói tiếp.

Trong vài giây đó, môi tôi khô rang đi. Tôi liếm lại cho ướt, cố thở thật đều rồi thì thầm, "Em không sợ à?... Việc giết người ấy."

Không rõ Kei có hiểu ngay ý tôi không, chỉ biết vài giây sau, cô bé mới phản ứng.

Phù... Thoạt tiên là một hơi thở sâu và dài, kế đó, "Em không hiểu thầy đang nói gì." Giọng điệu vẫn như thường ngày, Kei hỏi. "À, thầy đang nói về án mạng ở trường mình?"

"Đúng, chính nó."

"Ra thế! Theo thầy, em là hung thủ?"

Kei hỏi như pha trò. Tôi không nhìn thấy nhưng chắc chắn cô bé đang tỏ ra hài hước. Kei là một cô gái như vậy.

"Tôi không định tố cáo. Tôi chỉ muốn biết sự thật thôi."

Kei im lặng một lúc, như thể đang nghĩ cách đối phó, mà cũng có thể đang lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của tôi. Không biết nữa.

Thay vì trả lời, Kei từ từ giương cung. Giống như lúc nãy, cô bé từ tốn kéo căng dây cung rồi buông tay một cách dứt khoát. Tiếng tên xé gió và tiếng cắm phập vào bia. Lần này, mũi tên lệch sang trái hồng tâm.

“Thầy nói đi. Tại sao em lại là hung thủ?” Giữ nguyên tư thế bắn, Kei hỏi, giọng vẫn đùa giỡn, khiến tôi kinh ngạc.

“Bởi vì em là người duy nhất có thể thiết lập trạng thái phòng kín ở đấy, suy ra, em là hung thủ.”

“Thầy nói năng lạ nhỉ! Masami đã phân tích rồi, bí ẩn hết sức đơn giản, ai mà chả thiết lập được. Chính thầy kể cho em nghe còn gì.”

“Bí ẩn ấy, đúng là ai cũng thiết lập được. Nhưng thực tế không dùng đến, mà chỉ là cái bẫy để đánh lạc hướng thôi.”

Kei lại im lặng. Chắc đang cố che đậy nỗi bàng hoàng đây.

“Suy nghĩ của thầy thật là thú vị và táo bạo. Vậy theo thầy, bí ẩn thực sự của căn phòng là gì?” Kei tự tin hỏi, giọng điệu tự nó cho thấy cô bé không hề vô can trong vụ án.

Thất vọng càng tăng, tôi bắt đầu chỉ ra.

“Tôi nhận ra cái bẫy vì biết chắc hung thủ không thoát thân bằng cửa bên nữ, mà là cửa bên nam. Vì sao tôi biết chắc ư? Vì có một người mà em không ngờ tới đã chứng kiến tình hình. Người này có mặt sau phòng thay đồ nam khi xảy ra án mạng, và tuyệt nhiên không trông thấy ai đi ra từ cửa bên nữ. Với lời chứng này, suy luận của Masami đã sụp đổ. Hung thủ đi ra từ cửa bên nam, mấu chốt phòng kín sẽ quy về một điểm duy nhất. Đó là, liệu có thể chặn gậy vào cửa từ bên ngoài hay không. Cảnh sát đã xác minh khả năng này từ rất sớm. Câu trả lời là ‘Không’. Họ không tìm thấy bất cứ vết tích nào trên gậy cho thấy có buộc kéo gì trong việc chặn cửa. Họ đã phân tích chiều dài, bề dày, hình dạng, độ cứng của gậy và đưa ra kết luận không thể đứng bên ngoài mà điều khiển cho gậy chặn vào trong cửa được.”

“Theo thầy, nhận định của cảnh sát là sai sao?” Giọng Kei khàn đi, nhưng cách nói vẫn bình tĩnh.

Tôi lắc đầu, dù Kei không nhìn, “Cảnh sát không sai. Tôi cũng đã

đau đầu vì chi tiết này. Thật ra, cả cảnh sát và tôi đều theo đuổi sự tìm kiếm vô nghĩa. Cây gậy chặn cửa đó không thể điều khiển từ bên ngoài. Tiếc rằng chúng tôi đã không nghĩ tới khả năng sử dụng thêm một cây gậy nữa."

Lưng Kei khẽ động như bị co giật. Để lấp liếm sơ hở, cô bé hỏi to, "Nghĩa là sao ạ?"

"Nghĩa là, hung thủ đã sử dụng một cây gậy khác, ngắn hơn. Chiều dài của gậy chặn cửa tạo ra một góc khoảng 45 độ so với sàn nhà, phải mất sức kha khá mới ấn được nó vào cửa, vì thế không thể điều khiển từ bên ngoài. Nhưng nếu có một cây gậy khác với chiều dài tạo được góc gần 0 độ thì không hề mất sức và dễ dàng thao tác từ bên ngoài."

Nghe như bài giảng vật lý vậy, không biết tâm trạng Kei giờ thế nào, nhưng tôi thấy rõ vai cô bé khẽ run lên từng hồi.

"Có thể thế, nếu có cây gậy ngắn mà thầy bảo, trong khi thực tế chỉ có mỗi cây gậy dài thôi, chính thầy đã nhìn thấy còn gì."

"Tôi đã nhìn thấy. Lúc nghe em nói, tôi đã nhòm vào qua lỗ thông gió và đúng là có cây gậy to chặn trong cửa."

"Cho nên..."

"Thôi, em cứ nghe đã. Đúng là có gậy to, nhưng không thể vì thế mà khẳng định không có gậy khác cũng chặn ở cửa."

"..." Kei nín lặng như á khẩu.

"Em sao thế?"

"Không sao ạ. Thầy tiếp đi!"

"Tóm lại, kịch bản là thế này. Trước hết, hung thủ chuẩn bị sẵn hai cây gậy. Một cây to dài và không thể điều khiển từ bên ngoài, được tìm thấy ở hiện trường; ta gọi là gậy số 1. Cây kia ngắn và mềm hơn, có thể điều khiển từ bên ngoài; ta gọi là gậy số 2. Gây án xong, hung thủ buộc sợi chỉ dai bền hoặc dây thép nhỏ vào đầu gậy số 2 và luồn đầu dây còn lại qua khe giữa cửa với tường. Sau đó, hung thủ mở cửa đủ rộng để một người đi lọt, dựng hai cây gậy vào cánh cửa, đi ra ngoài rồi thận trọng kéo cửa lại. Lúc này, hai cây gậy đã chặn nhẹ lên cánh cửa. Tiếp theo, hung thủ sẽ kéo sợi chỉ hoặc

thép kia để cố định cánh cửa bằng gậy số 2. Gậy số 1 không có mục đích chặn cửa, nên không cần đụng vào. Cuối cùng, hung thủ cắt chỉ hoặc dây thép là xong."

Hôm án mạng, lúc nhìn qua lỗ thông gió, tôi thấy cây gây to dài hiện lên trăng trắng trong căn phòng tranh tối tranh sáng. Đó là gậy số 1, tức gây nghi binh.

"Trí tưởng tượng thật phong phú." Kei điệu bộ lắc đầu, nhưng trông như giãy giụa. "Cảnh sát bảo đã tìm thấy trên cửa dấu hằn của gậy số 1 mà."

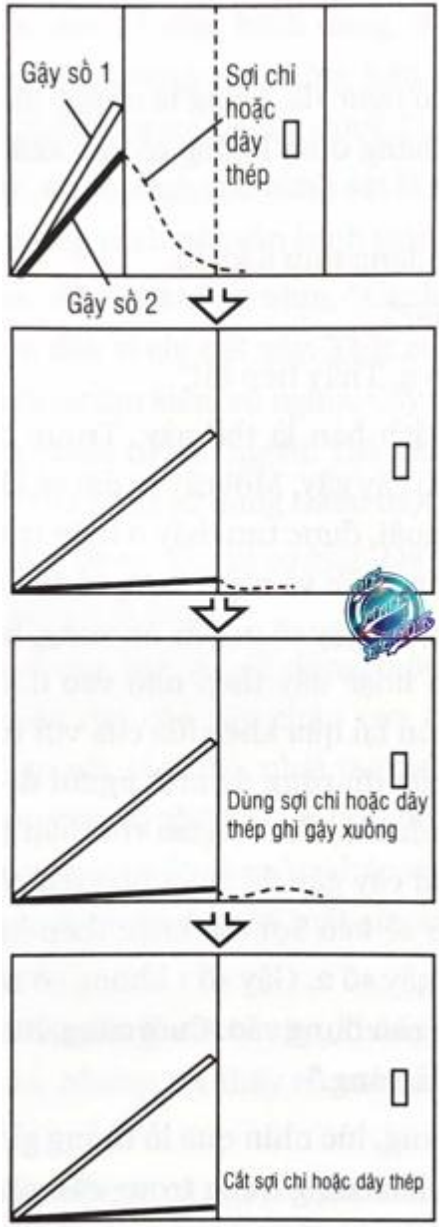

“Đơn giản thôi. Ngụy tạo vết tích trước khi thực hiện là xong. Ngược lại, gây số 2 không được phép để lại dấu vết nên chắc phải bọc một miếng da hay miếng vải lên đầu gậy, đúng không?”

“Phù... Về lý là thế.” Kei rút mũi tên thứ ba trong ống đựng, thận trọng đặt lên dây. Tôi nghĩ cô bé làm thế để tự trấn an. “Nhưng vẫn còn một vấn đề quan trọng. Nếu suy luận của thầy là đúng, thì khi

phá cửa vào phòng thay đồ, ta phải tìm thấy gậy số 2 chứ."

Đến lúc hạ màn rồi! Tôi thở hắt ra. Đây là điểm quan trọng nhất của âm mưu, cũng là bằng chứng cho thấy Kei là người giăng bẫy. Chính vì thế tôi đã dự đoán Kei sẽ lấy việc gậy số 2 biến mất làm lá chắn.

"Đúng, đó là nút thắt. Tôi không thấy vật nào như vậy để mà khai báo, bởi vì khi phá cửa vào phòng, mọi sự chú ý đã đổ dồn vào thi thể Murahashi rồi. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nếu hung thủ thu hồi ngay vật chứng gây án thì nó sẽ không lọt vào mắt tôi. Ai có thể thu hồi được đây? Rất tiếc là... chỉ có mình em thôi, Kei."

Kei đứng im như hóa đá. Không biết vẻ mặt cô bé lúc này thế nào. Tôi thừa thắng xông lên.

"Tất nhiên, em có thể lập luận rằng ai mà giấu được một cây gậy cơ chứ, vì tôi sẽ sinh nghi ngay... Bình thường đúng là thế. Ở trường hợp này, em đã chọn một thứ mà em có mang đi mang lại cũng không ai thấy lạ, để làm gậy số 2..."

Kei hơi ngẩng mặt lên, lấy hơi toan nói, nhưng cuối cùng không có lời nào thốt ra.

"Không phải mất công phần trần. Đó là mũi tên. Thả vào ống đựng thì còn ai để ý. Nhưng mũi tên của em quá ngắn, nên em đã dùng mũi tên hộ mệnh mà tôi cho, đúng không? Chiều dài 28,5 inch. Tức là 72,4 centimet. Tôi thử rồi. Đó là chiều dài tối thiểu để chặn được cửa phòng thay đồ. Trong trường hợp này, chỉ cần một lực rất nhỏ cũng có thể cố định cánh cửa. Chưa hết, nó còn có lợi là sau khi chặn cửa, mũi tên sẽ khớp với rãnh cửa. Vì vậy nhìn từ xa khó thấy. Mà, nói đến khó thấy cũng phải nhắc tới màu của nó. Trong căn phòng lờ mờ, một mũi tên thanh mảnh màu đen nằm trên sàn thì khó biết lắm. Hơn nữa, ở đó lại có cây gậy số 1 nghi binh nổi bật hơn rồi..."

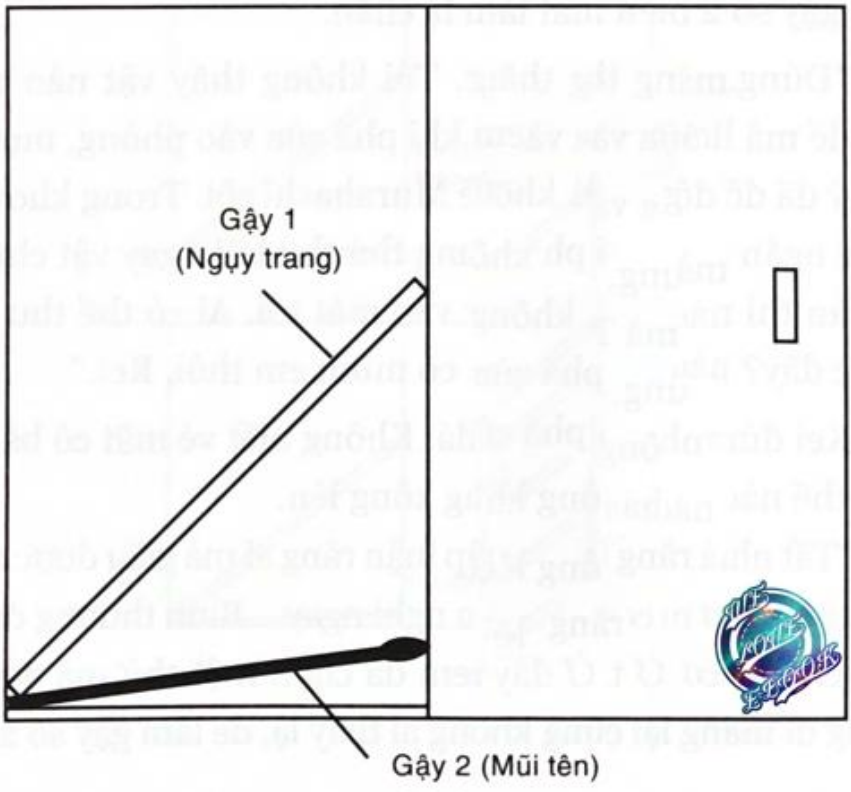

Nói xong một hơi, tôi dừng lại chờ phản ứng của Kei, hi vọng cô bé sẽ đầu hàng và kể hết. Tôi không muốn dồn ép hơn nữa. Song Kei chỉ nói gọn lỏn, giọng vô cảm, “Thầy có bằng chứng không? Suy diễn hay lắm, dùng hai cây gậy... Hay! Tiếc là thiếu bằng chứng thì cũng chỉ là suy diễn thôi.”

Chắc chắn Kei rất sốc, vậy mà vẫn bình thản đáp trả cho được. Tôi rất kinh ngạc đấy. Nhưng cũng đúng thôi, tố chất tâm lý không mạnh thế này thì làm sao dám thực hiện tội ác.

“Có bằng chứng.” Không thua kém, tôi lạnh lùng đáp lại. “Em nhìn số hiệu trên mũi tên hộ mệnh đi. Số 12 đúng không? Mũi tên tôi cho em là số 3, nhưng mũi số 3 lại ở chỗ Kanae. Tại sao chứ? Tôi đoán thế này. Mũi số 12 được dùng làm gậy chặn cửa phòng thay đồ. Mũi số 3 tất nhiên là em giữ. Ngay trước lúc phát hiện thi thể, em lén trả mũi số 3 vào ống đựng của tôi. Sau khi phá cửa, em nhặt mũi tên số 12 lên và cho vào ống đựng của mình. Đúng ra, em cần tráo 12 và

3 một lần nữa, nhưng em không buồn làm, vì chắc không nghĩ tôi lại đi nhớ cả số hiệu mũi tên. Sau đó, Kanae muốn xin một mũi tên hộ mệnh và em ấy đã lấy số 3."

Hôm qua, lúc thi đấu giải tỉnh, tôi nhìn thấy mũi tên số 3 ghi "KANAE". Bấy giờ tôi không còn làm ngơ được trước giả thuyết mà mình đã cố tình lờ đi suốt một thời gian dài. Và từ tình tiết đó, mọi bí ẩn của vụ án tuần tự tách ra như phản ứng dây chuyền.

"Ra thế..." Kei lại lắp tên vào cung. "Nhưng vẫn chỉ là suy diễn thôi ạ, em có đủ lý lẽ phản bác. Thứ nhất, hôm đó em tập ở câu lạc bộ suốt với thầy còn gì."

Kei kéo mạnh dây cung và bắt đầu nhắm đích, cơ bắp căng ra. Đợi độ căng đạt đỉnh, tôi mới thì thầm, "Thiết lập phòng kín, là nhiệm vụ của em. Còn giết Murahashi, là việc của Miyazaka Emi."

Đúng lúc đó, "pựt" một tiếng, dây cung của Kei đứt tung trước mặt tôi. Cánh cung mất neo giữ bật cong lại ngược hướng bình thường, rung bần bật trong tay cô bé.

Trong lúc Kei buộc lại dây cung, tôi im lặng nhìn ra xa và chợt trông thấy Shiraishi, ở góc bãi bắn, cần mẫn với nhiệm vụ canh gác cho tôi. Cậu ta quan sát chúng tôi và ngáp sái quai hàm. Hôm nay, hẳn Shiraishi sẽ lại viết vào báo cáo dòng chữ "Không có gì bất thường". Nhưng nếu nghe được câu chuyện của chúng tôi, cậu ta sẽ ngã ngửa vì choáng váng.

"Dạ em xong rồi. Thầy nói tiếp đi."

Kei lại đứng vào vạch bắn. Tâm trạng thế này mà còn định bắn tiếp. Không chỉ tránh để tôi nhìn thấy mặt, mà còn tỏ ra ương gàn một cách khó hiểu.

Cổ họng đã khô rát, tôi vẫn từ tốn tiếp tục.

"Đồng phạm của em, à không, trực tiếp ra tay nên phải gọi chủ mưu mới đúng. Để kết luận là Emi, tất nhiên tôi phải có nhiều căn cứ. Khi nhìn ra cái bẫy dùng hai cây gậy chặn cửa, tôi xác định người giết Murahashi phải ở trong câu lạc bộ bắn cung. Lý do đầu tiên là em có bằng chứng ngoại phạm. Lý do thứ hai là riêng hôm đó, em cho mọi người giải lao hơi dài. Em vốn nghiêm khắc trong luyện tập,

bình thường chỉ cho nghỉ khoảng mười phút. Riêng hôm đó, tôi nhớ em đã kéo dài hơn năm phút. Tóm lại là, trong mười lăm phút này, hung thủ sát hại Murahashi, ngụy tạo phòng kín bằng phương pháp tôi vừa chỉ ra rồi vội vã quay lại sân tập. Thoạt tiên em cho nghỉ mười phút, thấy hung thủ chưa về nên em giả vờ kéo dài thêm năm phút, đúng không?"

Kei không đáp, chăm chăm nhìn về phía bia bắn, giữ nguyên tư thế như ngầm giục tôi cứ nói tiếp đi.

"Tại sao các em nhất định phải thiết lập phòng kín? Hẳn là để tạo bằng chứng ngoại phạm. Nói cách khác, mục đích lớn nhất của hai đứa là làm cho cảnh sát suy đoán sai về bí ẩn phòng kín. Với bí ẩn giả, để đánh tráo ổ khóa, hung thủ phải ẩn nấp ở gần phòng thay đồ từ trước 4 giờ, tức là trước lúc cô Hori sử dụng phòng. Giờ đó câu lạc bộ bắn cung đang luyện tập nên không bị đưa vào danh sách tình nghi. Tất nhiên, để dẫn cảnh sát đi sai hướng, các em đã giăng bẫy đánh lừa. Nào là dấu vết trèo qua tường ngăn, đổ nước làm ướt khiến cho mấy tủ đồ phía ngoài bên nữ không sử dụng được, rồi cố tình vứt lại sợi xích nhỏ treo chìa của ổ khóa giống ổ đang dùng... E rằng như thế chưa đủ bảo đảm cảnh sát sẽ mắc bẫy, các em bèn chuẩn bị một nhân vật chắc chắn sẽ trình bày về bí ẩn giả cho mình. Đó là Masami."

Kei chợt nấc lên, cánh tay cầm cung cứng lại. Tôi nghĩ nên tạm dừng, tôi không phải là kẻ thích hành hạ người khác. Nhưng rốt cuộc do sự thật thúc đẩy, tôi không kiềm chế được, tiếp tục nói.

"Tôi đoán, theo kế hoạch ban đầu, người công bố bí ẩn giả sẽ là em. Đến khi nghe tôi kể Masami đang tìm mọi cách xóa bỏ nghi vấn giúp bạn mình thì em đổi ý, để Masami thực hiện vai trò đó. Tôi đã gặp Masami để xác nhận chuyện này."

Lời chứng của Masami ở phòng tập kiếm đạo văng vẳng bên tai tôi.

Sugita Keiko chính là người tiết lộ thói quen mở cửa rồi treo luôn ổ khóa ở đấu của cô Hori. Bạn không nói trực tiếp với em, mà kể với bạn bên cạnh và em tình cờ nghe thấy. Còn quá trình dẫn đến lời giải đáp về

bí ẩn, khỏi phải nói thầu cũng biết, là em tự nghĩ ra.

"Không phải Masami tình cờ nghe thấy, mà em cố ý để bạn nghe thấy. Và em biết thừa rằng, người kiêu hãnh như Masami chắc chắn sẽ không để lộ việc mình nghe được gợi ý của ai khác. Thế là, Masami công khai bí ẩn giả, và suy luận của em ấy được thừa nhận là thuyết phục."

Tôi tạm ngưng. Kei lại thì thào bằng giọng trầm nặng, "Thầy nói tiếp đi!"

"Đến đây thì tôi đoán ra hung thủ giết Murahashi là Kei và một thành viên nữa của câu lạc bộ bắn cung. Tất nhiên, vụ giết chú hề cũng tương tự. Đe dọa cô Aso để bắt đánh tráo chai rượu. Hành động thật là xuất sắc! Chỉ có một điểm khiến tôi không sao hiểu nổi. Đó là động cơ. Cứ cho là giữa các em và Murahashi có thù oán đi chăng nữa, thì sao lại giết tôi? Vậy mà chú hề đã bị giết, dù muốn dù không cũng phải thừa nhận sự thật này. Động cơ là gì? Tôi suy nghĩ rất lung, lật tung mọi ngóc ngách trong kí ức, và không tìm ra câu trả lời. Đúng lúc này, một nghi vấn khác lại nổi lên. Đó là, tại sao hung thủ phải chờ tới sân khấu trình diễn lớn như lễ hội hóa trang diễu hành? Tôi bèn đi đến suy luận như sau, hung thủ không muốn giết tôi, hung thủ chỉ muốn giết chú hề... Và bất thần, một ý nghĩ khủng khiếp lóe lên."

Tôi tạm ngừng để lấy hơi, rồi chậm rãi tiếp tục, "Người các em muốn sát hại không phải tôi, mà là Takei, bấy nay vẫn bị coi là nạn nhân của tên bay đạn lạc."

Nghe xong suy luận táo bạo này, Kei vẫn bất động, nhưng tôi thấy rõ các mạch máu ở cổ cô bé phình ra.

"Việc đổi người đóng chú hề cũng là ý tưởng của em, chính em đã mách nước Takei. Khi gợi ý đổi vai, cậu ta tỏ ra rất tự tin. Một người mù tịt về kịch bản hóa trang của câu lạc bộ bắn cung mà nói vanh vách như thế, đáng lẽ tôi phải đánh dấu hỏi mới đúng. Takei tự tin vì có em hỗ trợ đằng sau. Thế rồi trước hội thao, trong trường đồn ầm thông tin giáo viên nào hóa trang thành nhân vật nào. Tôi cho rằng đây cũng là ý đồ của các em. Để làm gì? Thứ nhất là để

không khoanh vùng được ai giết chú hề. Thứ hai là để tạo lý do dụ Takei đổi vai."

Kei định ngoái đầu nhìn tôi nhưng lại thôi, hơi thở gấp gáp.

"Tới đây, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Đó là từ khi vào học kì hai, tôi liên tiếp biến thành mục tiêu sát hại. Lúc bị đẩy xuống đường ray, lúc suýt bị giật điện, lúc lại có chậu hoa rơi vào đầu... Lần nào cũng thoát chết trong gang tấc. Tôi cứ tưởng mình chưa tới số, thật ra đều nằm trong kịch bản của em, nhằm tạo ảo giác tôi là kẻ bị truy sát chứ Takei không liên quan gì. Tại sao phải tạo ảo giác? Là để gây nhiễu hướng điều tra của cảnh sát. Các em chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho lý do này. Nó là mấu chốt trong hàng loạt sự việc xảy ra. Các em huy động đủ thứ mánh khóe để tiến hành tội ác, nhưng vấn đề các em tính toán công phu nhất lại nằm ở chỗ đánh lừa, khiến mọi người cho rằng đối tượng hung thủ muốn sát hại là Murahashi và tôi, chứ không phải Murahashi và Takei."

Cũng như từ đầu đến giờ, Kei lại rút một mũi tên từ ống đựng rồi lắp lên dây, nhưng không biết có phải do run tay, mũi tên bất thần tuột ra và rơi xuống đất. Cô bé cúi nhặt, giữa chừng bỗng khuỵu gối rồi ngồi thụp xuống ngay trên vạch bắn, từ từ ngoái lại ngước mắt nhìn tôi.

"Cái máy có khác!"

Cô bé nở nụ cười. Người tôi chợt rệu rã hẳn đi, cõi lòng trống rỗng, tôi chìa tay ra, Kei nắm lấy và đứng lên.

"Gần đây thầy có vẻ tránh mặt em. Hôm nay thấy thầy gọi, em đã chuẩn bị tâm lý, chỉ không ngờ thầy lại nhìn thấu mọi chuyện tới mức này."

Vẫn nắm tay cô bé, tôi nhìn vào mắt em và nói tiếp, "Các em muốn sát hại Murahashi và Takei. Nhưng thế thôi thì không ổn. Chỉ cần lần tìm điểm chung giữa họ là dễ dàng đưa các em vào vòng tình nghi. Điểm chung giữa họ là gì? Một bên là Murahashi, giáo viên Toán hơi ác. Một bên là Takei, giáo viên Thể dục vui tính. Gần như không thấy mối liên quan. Vì thế, điểm chung duy nhất sẽ nổi bật lên, đó chính là việc họ cùng đi tuần đêm hồi tập huấn toàn trường

dịp hè vừa qua. À phải... Đúng là đêm À đó, Kei nhỉ?"

"Đúng là đêm đó." Kei trả lời.

"Đêm đó có biến. Để tìm hiểu, tôi xem lại nhật kí luyện tập hồi hè, và phát hiện ra Emi nghỉ tập hôm sau. Em bảo là đến tháng... nhưng về sau tôi được biết thật ra em ấy sái cổ tay. Một thời gian dài tiếp theo, Emi phải đeo băng. Tôi đã để ý đến chi tiết này. Sái cổ tay liệu có liên quan? À quên, liệu có sái cổ tay thật không cũng cần đặt dấu hỏi. Vì thế, tôi đã hỏi cô Shiga, phụ trách phòng y tế. Nếu cổ tay Emi cần điều trị, hẳn cổ Shiga phải nắm được ít nhiều. Kết quả đúng như tôi dự đoán... Không, không, còn vượt xa dự đoán."

Shiga kể.

"Tối hôm đó, khoảng 11 giờ, Sugita Keiko đến tìm chị, dáng vẻ lấm lét không muốn ai nhìn thấy. Cô bé bảo Miyazaka Emi ở cùng phòng bị mệt, nhờ chị sang xem giúp. Chị vội đi theo ngay, vào tới nơi thì choáng cả người. Trong phòng toàn khăn với giấy thấm đầy máu. Em đang quằn quại giữa đống ngổn ngang đó, một tay giữ chặt cổ tay kia. Keiko giải thích, "Em ấy lỡ làm vỡ chai sữa và bị mảnh chai cứa vào tay, nhưng không muốn to chuyện nên em đã nói dối cô là em ấy bị mệt. Chị sơ cứu cho Emi xong, hai em có nói muốn giữ kín chuyện này. Vết thương không quá nghiêm trọng, vả lại kể ra cũng chẳng ích lợi gì nên chị quyết định im lặng..."

Lưỡng lự một lát, Shiga lại bổ sung.

"Tuy nhiên, chị có cảm giác Emi định tự sát. Vết thương rõ ràng là cắt bằng dao lam hoặc tương tự thế. Đúng ra chị sẽ không để em ấy lại như vậy, vừa may có Keiko ở cùng, thôi thì cứ để Emi ngủ qua một đêm xem sao đã. Về sau chị vẫn lưu tâm, thấy Emi không có gì bất thường nên cũng dần dần yên dạ..."

Thì ra đêm đó có một vụ tự sát bất thành, thế mà tôi không hề hay biết, không sao tưởng tượng nổi. Vụ việc này lại chính là cội nguồn cho các án mạng về sau, và là mấu chốt khiến tôi tin chắc đồng phạm (thậm chí chủ mưu) của Kei chính là Miyazaka Emi.

"Nếu hung thủ nhắm vào Murahashi và Takei, cảnh sát sẽ lập tức

chú ý đến việc hai người này cùng đi tuần đêm hồi tập huấn. Họ sẽ đào bới tới nơi tới chốn các sự kiện ở đấy, cô Shiga ắt kể ra vụ tự sát bất thành. Chẳng mấy chốc em và Emi sẽ bị để ý. Hai đứa sợ điều đó, và tìm cách đánh lạc hướng, rằng hung thủ muốn sát hại tôi chứ không phải Takei. Sau hàng loạt ngụy tạo, hai đứa mới tiến hành màn cuối, vụ sát hại chú hề. Chẳng riêng tôi, mà ai cũng mắc lừa. Hai đứa thành công rồi đấy, tính đến hôm nay."

Kei yên lặng lắng nghe, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào tôi. Khi tôi dứt lời, cô bé nhìn đi chỗ khác rồi lẩm bẩm như tự nhủ, "Emi muốn sống tiếp thì hai người đó phải chết. Vì thế em đã hợp tác."

"..."

"Việc giết thầy Murahashi trong phòng thay đồ thì đúng như suy luận của thầy. Mục đích là tạo bằng chứng ngoại phạm và qua mắt cảnh sát. Em nghĩ ra nhờ đọc tiểu thuyết trinh thám, và tự tin sẽ không bị ai phát hiện. Hôm ấy, Emi nhét giấy nhắn vào túi áo vest của thầy Murahashi, hẹn gặp lúc 5 giờ, nên em cho mọi người nghỉ giải lao từ giờ đó."

Khi trời nóng, cán bộ giáo viên nam của trường có thói quen treo áo khoác ở phòng có tủ đựng đồ cá nhân, phòng này nằm sát phòng giáo vụ, tất nhiên ra vào tự do. Lén bỏ giấy vào túi áo là cách làm rất khôn khéo khi nhắn gửi ai mà không muốn bị người khác bắt gặp.

"Về sau nghĩ lại thì, làm sao biết được thầy Murahashi có tới hay không. Emi nói trên giấy không ghi tên người gửi, nhỡ đâu thầy ấy sinh nghi."

Đúng là nếu chỉ có mẩu giấy của Emi, chưa chắc Murahashi đã tới, tình cờ sao trước đó, Yoko đã hẹn gặp Murahashi cùng ngày, và cùng giờ luôn. Có lẽ nhận được giấy, Murahashi tưởng Yoko đổi chỗ hẹn.

Kei nói tiếp, "Vì thế, khi thấy Emi trở lại sân tập, mặt mũi xanh lét, chân em cũng run lẩy bẩy. Không thể rút lui được nữa. Về bí ẩn phòng kín, thầy đoán đúng rồi, em không cần giải thích thêm."

"Thế còn cốc nước pha xyanua?" Tôi hỏi.

Kei lưỡng lự một thoáng, "Emi có sẵn. Người quen nhà Emi là thợ

ảnh nên em ấy lấy trộm một ít. Thầy biết đấy, xyanua natri dùng để tạo màu cho ảnh mà. Emi lấy từ hồi mùa xuân, về sau chưa quay lại nhà thợ ảnh lần nào nên em nghĩ không ai lần theo hướng này được."

"Mùa xuân năm nay?" Tôi hỏi lại. "Tại sao Emi lại cần Xyanua vào mùa xuân?"

"Thầy chẳng hiểu gì cả." Kei uể oải cười, để lộ hàm răng trắng. "Nếu là chất độc giết người dễ dàng thì chính em cũng muốn có. Ai biết khi nào sẽ cần. Nhỡ đâu chính mình có lúc phải dùng thì sao." Cô bé hạ giọng làu bàu. "Bọn em là thế đấy."

Giọng nói khiến tôi ớn lạnh, như có ai nhỏ nước đá vào lưng.

"Khi biết người hẹn gặp là Emi, Murahashi tỏ ra bất ngờ, nhưng Emi ngoan ngoãn lại học giỏi nên thầy ấy yên tâm, và nghiễm nhiên uống cốc nước Emi mời mà không mảy may nghi ngờ."

Cứ tưởng người hẹn là học sinh cá biệt Yoko, hóa ra lại là học sinh gương mẫu Emi. Tôi hiểu tâm trạng nhẹ nhõm của Murahashi.

"Thế là kế hoạch thứ nhất thành công. Bọn em còn thu được một chiến lợi phẩm bất ngờ. Khi rút mẩu giấy nhắn khỏi túi áo vest của thầy Murahashi, Emi phát hiện ra một tấm ảnh. Thầy biết là gì không? Ảnh chụp lấy liền, người trong ảnh mười mươi là cô Aso, đang ngủ, bộ dạng thật không tả được. Bọn em hiểu ra ngay, thầy Murahashi và cô ấy có quan hệ thân mật. Tấm ảnh này do thầy chụp lén lúc cô không biết."

Chà, tôi vỡ lẽ. Murahashi dùng tấm ảnh để uy hiếp Aso, bắt cô ta tiếp tục quan hệ.

"Chẳng dại gì mà không tận dụng tình huống này. Vì kế hoạch thứ hai có một bài toán rất khó, là đánh tráo chai rượu. Lúc khiêng thùng ảo thuật từ phòng sinh hoạt ra sau khu phòng học thì các thành viên đều trông thấy, tất nhiên không thể táy máy, chỉ còn cách thao tác trong giờ thi đấu buổi chiều. Khổ nỗi chai rượu lù lù như thể dễ bị để ý, cầm đi nhỡ ai thấy thì hỏng. Bọn em quyết định bắt cô Aso làm thay phần việc nguy hiểm này. Chắc thầy đã biết về thư đe dọa? Hôm trước hội thao, lớp Emi đến lượt trực nhật phòng giáo vụ.

Lợi dụng lúc sơ hở, Emi đặt thư vào ngăn kéo bàn cô Aso. Kế hoạch giết chú hề là thế đấy, kết quả thành công rực rỡ. Cô Aso bị bắt quá sớm, ngoài dự tính của bọn em, nhưng cảnh sát đinh ninh mục tiêu thực sự của hung thủ là thầy Maejima, không ai nghi ngờ bọn em cả. Thế là trót lọt! Em đã tưởng Emi sẽ bước tiếp một cách hạnh phúc, còn em có thể yên tâm tốt nghiệp...”

Kei cố gắng nói thật bình tĩnh, nhưng có lẽ sóng nổi trong lòng. Tôi vô tình liếc sang, thấy cô bé đang luống cuống lắp tên lên cùng chuẩn bị bắn, nhưng vai run bần bật, không làm chủ được cử động của cơ thể nữa.

Tôi đặt tay lên đôi vai đang run rẩy, ghé miệng sát tai Kei, “Động cơ là gì? Em cho tôi biết được chưa?”

Kei hít thở sâu hai, ba lần, thở đều trở lại rồi trả lời với giọng bình tĩnh như cũ, “Tối hôm đó, em và thầy ở nhà ăn đúng không? Bấy giờ Emi đang nằm trong phòng. Em ấy kể có kẻ nhìn trộm, vì cửa hé mở và có tiếng động bên ngoài. Em ấy vội ra đóng cửa thì thấy Murahashi và Takei đi ngoài hành lang.”

“Nhìn trộm...” Tôi choáng váng buông tay khỏi vai Kei. “Đó là động cơ?”

“Từ lập trường của các thầy, có thể chuyện chẳng đáng gì, vì nữ sinh cấp ba bây giờ còn đi bán dâm cơ mà. Chính em cũng từng nảy ra ý định đi bán dâm đấy. Nhưng hai chuyện khác nhau, tự dưng bị nhìn trộm giữa lúc hớ hênh nhất thì không chịu nổi, cứ như có kẻ giẫm chân đất lên tâm hồn mình vậy.”

“Kể cả thế... cũng không đến mức phải giết người...”

“Thật á? Giả sử Emi bị nhìn trộm lúc đang thủ dâm thì thầy nghĩ sao?”

Câu nói như vật nhọn xuyên qua não làm tôi tái người, lắp bắp hỏi lại, “Cái gì...?”

“Emi xấu hổ, căm uất và muốn tự sát. Em không trách, vì gặp cảnh ấy có khi em cũng hành động tương tự. Khi em về đến phòng, Emi đã bê bết máu, van xin được chết, bảo rằng hai người đó còn ở trên đời thì em ấy không đủ can đảm sống tiếp... Em không động viên

được lời nào, bởi nói gì lúc ấy cũng vô ích. Em chỉ biết ôm lấy vai Emi, nài nỉ 'Đừng chết'. Em xác định đợi mấy tiếng cũng được cho tới khi Emi ngừng khóc. Cứ thế, cuối cùng Emi đã hồi tâm."

Không ngờ đêm ấy lại xảy ra chuyện như vậy. Hôm sau gặp Kei, không nghe cô bé hó hé một lời.

"Nỗi bất hạnh của Emi chưa chấm dứt. Ừm, nói đúng ra là mới bắt đầu thôi." Kei nói như hét lên, dù giọng rất trầm. "Vào học kì hai, một hôm Emi gọi điện cho em, 'Bây giờ trước mặt em là xyanua. Em uống nhé?' Em sửng sốt hỏi tại sao, Emi nức nở, 'Em không chịu nổi nữa.' Emi không chịu nổi cái gì, thầy biết không? Không chịu nổi ánh mắt của hai người đó đấy. Emi nói, 'Ánh mắt họ nhìn em khác với nhìn học sinh khác. Họ nhìn như đang tua lại bộ dạng của em đêm đó. Cứ nghĩ hình ảnh của mình bị họ đem ra đùa cợt, xâm phạm, là em phát điên.' Emi bảo tâm trạng này giống như ngày ngày bị họ hiếp dâm bằng mắt ấy..."

"Hiếp dâm bằng mắt?"

"Có kiểu xâm phạm như thế đấy ạ. Cho nên em rất hiểu tâm trạng muốn tự tử lần nữa của Emi. Sự thật là đầu dây bên kia, Emi đã định uống thuốc độc. Em bèn nói, người đáng chết không phải Emi, mà là hai người đó. Đây chỉ là câu nói bột phát để ngăn Emi tự sát, tuy nhiên vẫn có một nửa là suy nghĩ thật. Emi lại hồi tâm, và đi đến quyết định."

Có gì chắc chắn là họ "hiếp dâm bằng mắt" đâu? Tôi suýt buột miệng, song kìm lại được. Vấn đề là Emi đã nghĩ thế, vấn đề là các cô bé tin rằng sự thật là thế.

Kei giương cung, bắn mũi tên thứ năm. Đường bay sắc sảo nhất từ đầu tới giờ. Mũi tên lao đi theo quỹ đạo gần như thẳng, cắm phập vào hồng tâm, trúng mũi tên cắm ở đó từ trước cùng tiếng "két" như kim loại cà vào nhau.

"Người lập kế hoạch là em. Em bảo Emi, "Thực hiện hay không do em, chị chỉ hỗ trợ nhặt tên hộ mệnh sau khi phá cửa vào thôi." Thế mà Emi làm thật. Emi mỗi ngày một trưởng thành."

Nghe Kei nói, tôi nhận ra đúng là vài tuần gần đây, Emi thay đổi

rõ rệt. Xét ngay trạng thái bắn cung thôi... Phải, bảo sao lại đạt được đến trình độ đó.

"Tôi hỏi nốt hai câu nữa nhé?"

"Vâng."

"Trước hết là sau hội thao, tôi đã bị ô tô tấn công. Đây cũng là sắp đặt của các em à? Cảm giác bị dồn giết thực sự chứ không phải giả vờ đâu."

Qua phút ngơ ngác, Kei cười khúc khích, "Em không biết, sắp đặt của Emi chăng? Tại em có dặn giết chú hề xong phải giả vờ tấn công thầy Maejima ít nhất một lần nữa. Nhưng dùng ô tô thì táo bạo quá. Không biết Emi nhờ ai lái xe?" Cô bé lo lắng nói thêm, "Cầu mong đừng vì thế mà lộ bem..."

"Câu hỏi cuối cùng." Tôi nuốt nước bọt, cố nói một cách bình thường. "Tôi hiểu động cơ rồi, nên sẽ cố gắng thông cảm. Tuy nhiên, các em giết người mà không thấy sợ à? Nhìn người khác mất mạng trong cái bẫy mình giăng ra, hoàn toàn không có cảm giác gì sao?"

Kei do dự một thoáng mới trả lời, rụt rè nhưng mạch lạc, "Em cũng từng hỏi Emi, không sợ sao? Em ấy trả lời rằng, "Em nhắm mắt lại, hồi tưởng niềm vui và hạnh phúc của mười sáu năm cuộc đời, rồi chuyển sang nghiền ngẫm sự việc đêm đó thì bất ngờ, ý tưởng sát nhân từ đâu lạnh lùng bật ra. Em rất hiểu tâm trạng này. Có những điều bọn em sẵn sàng đánh đổi tính mạng để bảo vệ."

Dứt lời, Kei ngoảnh lại, trên mặt không còn vẻ lúng túng ngần ngại, mà đã trở lại làm cô bé Kei vui vẻ mọi khi, "Thầy hỏi gì nữa không ạ?"

"Không." Tôi đứng thẳng dậy như muốn thoát khỏi cảm giác trĩu nặng.

"Thật ạ? Thế thì chuyện dừng ở đây nhé. Thầy tập cho em như đã hứa đi. Em chỉ còn đúng một mũi tên thôi." Kei lại từ từ giương cung.

Tôi quay lưng bước đi, "Tôi không còn gì để tập cho các em nữa." Còn đang lầm bầm trong miệng, tôi đã nghe "vút" một tiếng, tên bật khỏi cung.

Kei mà! Chắc chắn sẽ trắng hồng tâm! Nhưng tôi không ngoảnh lại.

Kei cũng không gọi.

Thế là, xong một việc.

"Alo, Yumiko à? Anh đây... Ừ, anh uống hơi say. Em ra ga M đón nhé! Anh đi một mình thôi. Tự dưng muốn uống ấy mà... Cảnh sát á? Không có đâu. Anh cắt đuôi giữa đường rồi. Bây giờ á? Anh đang ở công viên H. Ừ, ngay gần đó. Từ đây nhìn thấy chung cư mình đấy. À thôi, anh nghỉ một lúc rồi về... Em không phải lo. Anh ổn rồi... Tại sao á? Có sao đâu. Nói chung em không phải lo nữa. Vậy nhé..."

Tì hẳn người vào cửa buồng điện thoại, tôi đẩy mạnh để bước ra ngoài. Làn gió lạnh như vuốt ve gò má nóng ran. Tôi lảo đảo bước đi, rồi ngã gục xuống băng ghế gần đấy. Hoa mắt, đau đầu, buồn nôn. Rượu uống vào đã thành rượu tội rượu nợ.

Tôi nằm dài trên ghế, nhìn quanh một lúc. Tối ngày thường, ai mà ra công viên, nhất là loại công viên hẻo lánh với đài phun nước chú tiểu đứng tè ở giữa này.

Chẹp, tôi uống nhiều quá. Tôi muốn quên sạch sẽ nên đã uống thùng uống vại. Không chỉ mấy án mạng vừa rồi mà mọi chuyện xảy ra từ khi làm giáo viên, tôi đều muốn quên hết.

"Chẳng ra làm sao cả." Tôi phun ra thành tiếng, một lời khái quát về cuộc đời mình.

Đột nhiên, cơn buồn ngủ ập đến, nhưng cứ nhắm mắt là chóng mặt và tức ngực. Thật tồi tệ!

Cổ lấy thăng bằng để đứng lên lại thấy dễ chịu hơn, tôi loạng choạng bước đi, bụng bảo dạ, hóa ra đây gọi là chân đăm đá chân chiêu. Tôi rời khỏi công viên đi về hướng chung cư, đúng lúc một chiếc ô tô trườn vào con đường hẹp này, đèn pha sáng chói khiến tôi lóa mắt. Không, còn hơn thế nữa, tôi cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, người chao đi, phải bám vội vào hàng rào công viên.

Chiếc xe dừng khựng trước mặt tôi, nhưng không tắt đèn. "Lạ nhỉ!" Tôi mới thoáng nghĩ thì cửa xe mở ra, một người đàn ông bước

xuống. Sau lưng hắn là đèn pha lóa sáng nên tôi không trông rõ mặt, chưa kể hắn còn đeo kính đen.

Người đàn ông lừ lừ tiến lại, tự dưng tôi đâm sợ, bèn đi sát hàng rào để nhường đường. Đúng lúc ấy hắn lao thốc tới. Thân hình to cao hơn tôi vừa ập đến, bụng tôi trúng ngay một nhát đâm, nóng ran và tê dại. "Hừ!" Tiếng kêu buột ra khỏi cổ họng và cơn đau ngạt thở lan khắp châu thân.

Người đàn ông nhảy bật ra khỏi tôi như bị ai đẩy, tay lăm lăm một thứ như con dao. Hình như chính cái này vừa đâm mình! Mới nghĩ được đến thế thì đầu gối khuỵu xuống, tôi ngã vật ra đường, tay ôm bụng chỉ thấy nhầy nhụa, mùi tanh nồng xộc thẳng vào mũi.

"Anh Serizawa, nhanh lên!"

Tiếng thúc giục vọng ra khỏi xe giữa lúc tôi đang giây giụa bên lề đường. Nghe cái giọng đó, tôi sốc đến mức quên cả đau. Cô ta đã cố ý hạ giọng, nhưng không thể nhầm được, đây chính là giọng Yumiko.

Yumiko? Tại sao chứ?

Người đàn ông lên xe, tiếng cửa đóng sập, kế đó là tiếng rung của động cơ truyền qua mặt đường nhựa. Ánh đèn pha quét một vòng, chiếc xe quay đầu bỏ đi theo con đường vừa tới. Tôi nhìn theo và nhận ra. Kia là chiếc Celica hôm nào...

Xe đã bỏ đi, tôi quằn quại bò như con sâu. Muốn cất tiếng gọi nhưng không còn sức, chân tay tê dại, mấy lần trượt dài vì đạp phải máu.

Ý thức chập chờn lúc gần lúc xa, tranh thủ những khoảnh khắc tỉnh táo ngắn ngủi, tôi cố phán đoán xem chuyện gì đang xảy ra. Đúng là Yumiko gọi "Serizawa". Tôi không nhớ lắm, nhưng nếu không nhầm, đó là tên của quản lý siêu thị Yumiko đang làm. Hắn ta to cao, khoảng gần tứ tuần... Ra vậy, Yumiko và người đàn ông đó...

Hôm trước, tôi bị xe đâm ngay sau khi kể cho Yumiko nghe có kẻ đang tìm cách giết mình. Với Yumiko và Serizawa, đây chính là thời cơ vàng để trừ khử tôi, bởi vì hung thủ chắc sẽ bị hiểu nhầm là hung thủ trong các án mạng ở trường. Đã hiểu, vụ xe điên chẳng liên quan gì đến Kei và Emi. Suốt một thời gian dài, tôi cứ tưởng mình là mục

tiêu hãm hại, té ra chỉ bị lợi dụng mà thôi. Đến đúng cái ngày tưởng hóa giải tai ương, thì lại bị chính vợ mình ám sát. Thật là trớ trêu!

Yumiko có thể giết tôi không? Tôi cố nén đau, tự hỏi.

Có thể lắm chứ. Đây là câu trả lời.

Tôi đã không đem lại gì cho cô ấy. Mà nói thế chưa đúng. Tôi toàn cướp bóc của cô ấy. Tự do, niềm vui và... con cái. Kể ra không biết bao nhiêu mới hết. Khi xuất hiện người đàn ông đủ điều kiện đáp ứng các mong muốn của Yumiko, sự tồn tại của tôi dĩ nhiên biến thành vật cản.

Ý thức của tôi tắt dần, như bị cái gì hút đi. Nhưng tôi không được chết. Chết lúc này là mất hết, chỉ tổ biến Yumiko thành tội phạm giết người.

Tôi nằm bẹp trên mặt đường nhựa, trằn trọc chờ có người đi ngang qua.

Gì chứ chờ đợi, thì tôi làm được.

Quãng thời gian sau giờ học này sẽ dài lắm đây! Tôi nằm đó và nghĩ...

Vài mẫu chuyện với Keigo Higashino

Hiroyuki Kurokawa

Lần đầu tiên tôi gặp Keigo Higashino là khi anh đến làm khách mời cho một chương trình nấu ăn trên truyền hình. Trong cuộc hội ý trước khi ghi hình, trông anh thật trẻ, dáng người dong dỏng, ăn mặc chỉnh tề. Ngoại trừ kích cỡ gương mặt, còn lại cái gì anh cũng hơn tôi một bậc. Tôi trao đổi với cô nhân viên hậu đài, đánh phấn lên mặt, thoa chút má hồng rồi nhón chân bước vào trường quay.

Tới giờ ghi hình. Higashino làm món đậu phụ phủ khoai mỡ bào, còn tôi làm món cơm rang hành. Đậu phụ khoai mỡ là món ăn dễ làm, chỉ cần bào khoai mỡ rắc lên đậu phụ, bỏ thêm vài cọng cần tây, trứng cút rồi cho vào lò vi sóng quay là xong. Về mặt thẩm mỹ, món này nghèo nàn màu sắc, trông không hấp dẫn. Tôi đã nghĩ là mình sẽ thắng.

Món của tôi kể ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là sử dụng hành lá thay cho hành tây. Thật ra, đây là món ăn "học cấp tốc" tôi mới nhờ người bạn thích nấu ăn dạy cho hai ngày trước để mang lên ti vi. Hôm ghi hình cũng là hôm đầu tiên tôi nấu thử. Tôi đổ toàn bộ chỗ ớt xắt nhỏ đựng trong bát con vào chảo cơm rồi nếm thử, cảm giác cay xé như thể trong miệng có lửa. Món ăn tệ không thể tả, tôi bật ho vì cay.

Đến lúc ăn thử. Cô diễn viên đóng vai người ăn xúc một thìa cơm rang đưa lên miệng, cử chỉ hết sức duyên dáng. Một vài giây im lặng trôi qua. "Món này ăn vào mùa hè rất hợp. Cay nên sẽ kích thích sự thèm ăn."

Thật là khéo léo. Cô ấy không nói "Món này ngon".

Tôi ăn thử món đậu phụ. Vị nhàn nhạt của khoai mỡ và đậu phụ quện vào nhau một cách tinh tế, rất dễ ăn. Không, phải nói là khá ngon. Tôi quyết định bổ sung món này vào thực đơn nhà mình. Có

nghĩa là, trong tiết mục thi nấu ăn, tôi thua anh ấy.

Sau khi ghi hình, chúng tôi rủ nhau đi uống rượu. Tôi và Higashino đều không ngại người lạ, lại cùng là dân Osaka nên trò chuyện rất hợp. Chúng tôi tới khu Shinjuku uống tới hơn 12 giờ đêm. Từ đó về sau, mỗi khi tôi lên Tokyo hay Higashino về Osaka là chúng tôi lại chén chú chén anh, dù không liên lạc gì nhiều.

Chúng tôi quen biết và giao thiệp với nhau như vậy đấy. Lần này, để viết vài lời cho cuốn *Sau giờ học*, tôi đã phỏng vấn Higashino.

"Tại sao anh viết tiểu thuyết và dự giải Edogawa Ranpo?"

"Vì công ty đang làm trả lương thấp quá."

Thật là một câu trả lời rõ ràng!

"Đây là lần thứ mấy anh dự thi?"

"Lần thứ ba. Tôi nghĩ mình sẽ thử năm lần."

Một năm trước khi *Sau giờ học* đoạt giải, tác phẩm dự thi hồi ấy đã vào tới vòng chung khảo.

"Tại sao lại là câu lạc bộ bắn cung?"

"Tôi đã định khi nào đó phải viết về bắn cung. Đây là môn thể thao thi đấu Olympic, vận động viên Nhật Bản cũng đạt huy chương bạc, nhưng vẫn khá ít người biết đến nó."

Bốn năm học đại học, Higashino tham gia câu lạc bộ bắn cung. Lên năm ba, anh ấy còn làm đội trưởng.

"Anh đã nghĩ ra bí ẩn phòng kín như thế nào?"

"Câu hỏi khó quá. Không trả lời ngắn gọn được."

Tôi thật ngốc khi hỏi câu này nhỉ.

"Câu hỏi cuối cùng. Cảm xúc khi viết xong *Sau giờ học*?"

"Tôi nghĩ độc giả sẽ đón nhận, còn đoạt giải hay không thì tùy vào may mắn."

Câu trả lời rất thành thật.

Thôi, phần mào đầu đã khá dài, tôi xin dừng tại đây để sang nội dung chính. Có thể tôi sẽ đi sâu vào tiểu tiết kĩ thuật, tại tôi cũng làm nghề sáng tác mà.

Trước hết, đặc điểm lớn nhất của *Sau giờ học* là khả năng cài cắm. Nhiều dòng ngắn gọn tưởng chừng không đặc biệt hóa ra lại

chứa đựng hàm ý cho diễn biến về sau. Chúng đan xen vào nhau, tạo nên lớp lang cho câu chuyện. Thật ra khi đọc, tôi không nhận ra đó là hàm ý. Có thể kể một vài ví dụ như sau.

Câu trả lời của Maejima trước câu hỏi, "Thưa thầy, trường hợp nào thì một học sinh cấp ba sẽ căm ghét người khác?"

"Với các cô bé đó, điều quan trọng nhất là những gì đẹp đẽ, thuần khiết, không giả tạo, thể hiện qua tình bạn, tình yêu, đôi khi qua khuôn mặt hay cơ thể mình, hoặc trừu tượng hơn là qua kỉ niệm hay giấc mơ. Cho nên các em sẽ căm thù những đối tượng phá hủy hay cướp đi điều quan trọng này."

Lời thoại tuy ngắn, nhưng lại chính là chìa khóa giải mã động cơ. Rồi tại giải đấu bắn cung cấp tỉnh.

"Ôi... ăn may ấy ạ. Buổi chiều chắc em sẽ bắn trượt a nhiều." Emi khiêm tốn nói, giọng lí nhí như muỗi kêu. Gần đây phong độ cô bé rất tốt, thi đấu vẫn duy trì được trạng thái ổn định, quả là đáng ngạc nhiên. Cơ thể mảnh khảnh thế kia, không biết sức mạnh tinh thần ấy lấy ở đâu ra?

Đây cũng là đoạn văn có tính tất yếu. Thêm nữa, hãy xem hành động của Yumiko, vợ Maejima.

Ra đến cửa thì chuông điện thoại lại reo. Dù phát chán, tôi vẫn dừng chân chờ xem. Không thấy Yumiko gọi, tôi mở cửa bước ra ngoài, lòng hơi băn khoăn lúc xuống cầu thang. Ở cú điện thứ ba này Yumiko nói nhỏ kì lạ, tôi không nghe thấy gì cả.

Những đoạn văn như vậy giăng khắp tác phẩm, khiến người đọc không thể lơ là. Hành động, suy luận, giải quyết, rồi lại hành động, suy luận, giải quyết... cuối cùng là kết thúc. Cài cắm nhiều lớp tạo nên tính ly kì, khiến người ta đọc không biết chán.

Tiếp theo là tính độc đáo của bí ẩn phòng kín. Động cơ giết người

phức tạp, bẫy giăng tinh vi... Tất cả đều rất sáng tạo, và tôi đặc biệt cảm phục chi tiết bí ẩn giả để gài bẫy. Bản thân bí ẩn giả đã quá đầy đủ giá trị, vậy mà nó lại chỉ là hòn đá ném ra để đánh lừa. Thật quá "lãng phí".

Về chi tiết. Tôi cũng từng làm giáo viên cấp ba một thời gian. Cơ cấu nhà trường, quan hệ giáo viên và học sinh, cách nói năng... đều đúng như mô tả. Cảnh tượng hội thao cho tới lúc Takei bị sát hại được miêu tả chính xác bất ngờ, chứng tỏ tác giả phải tìm hiểu rất công phu.

Về nhân vật. Tôi thích Yoko. Một chút phản kháng, nhưng lại rất thuần khiết. Vừa như người lớn, nhưng vẫn còn nét trẻ con. Tâm lý nữ sinh cấp ba được mô tả thật tài tình.

Về cách dẫn dắt câu chuyện. Đối với những người sáng tác như chúng tôi, sắp đặt tình tiết, tạo ra mâu thuẫn... là những công đoạn hết sức đau đầu, nhưng tác phẩm này xử lý cực kì khéo léo.

Maejima đi từ nhà thể chất ra phòng thay đồ, và...

"Quay vào thôi nhỉ!" Đang định trở lại nhà thể chất, tôi chợt dừng bước, vì sực nghĩ ra một việc muốn làm vào lúc này.

Tôi hồi tưởng tình hình lúc phát hiện Murahashi bị giết hại. "Hay mình thử phục dựng một lần nữa." Đó là việc tôi vừa nghĩ ra.

Thoạt tiên tôi đặt tay lên cánh cửa, nhưng cửa bất động. Tôi bèn vòng ra sau, nhòm qua lỗ thông gió vào bên trong.

Đoạn này thật hay, mạch văn tự nhiên, và ở đoạn phá giải các bí ẩn cuối sách, tác giả không thuần túy liệt kê hội thoại, mà lồng ghép vào một buổi tập bắn cung. Vì thế, hội thoại chuyển động chứ không đứng im, khác với mô típ sáo mòn là tập hợp tất cả các bên liên quan vào một căn phòng, rồi "thám tử lừng danh bắt đầu giải thích từng bí ẩn...

Sau giờ học là tác phẩm ra mắt của Higashino, đoạt Giải thưởng Edogawa Ranpo lần thứ 31. Sau tác phẩm này, anh tiếp tục cho ra đời nhiều tác phẩm tham vọng khác như *Tốt nghiệp, Án mạng ở biệt*

thự chim trắng, Án mạng lở khu nhà trọ sinh viên, Án mạng mười một chữ... Mỗi tác phẩm đều có bối cảnh, tuyến nhân vật, phong cách khác nhau, nhưng tư tưởng chính làm nền tảng thì không thay đổi.

Mỗi khi gặp nhau, chúng tôi lại chén chú chén anh và tám chuyện trên trời dưới bể. Cứ mỗi lần như vậy, tôi đều lấy làm lạ, không hiểu tư chất nhà văn ẩn chứa ở đâu trong dáng vẻ không hề giống nhà văn của Higashino.

* Thuộc tỉnh Nagano, phía Tây Bắc Nhật Bản. * Vùng Đông Bắc Nhật Bản. * Ở Nhật Bản, năm học bắt đầu từ 1/4 và kết thúc vào 31/3 năm kể tiếp. * Cung của Nhật, khác với cung phương Tây. * Kính lão là ngày nghỉ lễ toàn dân. Trước 2002 cố định là 15/9. Từ 2003 đổi sang thứ Hai của tuần thứ ba trong tháng Chín. * Soft tennis. Giống quần vợt thông thường, chỉ khác ở chỗ sử dụng bóng cao su mềm thay vì bóng cứng. Môn này được chơi chủ yếu châu Á, đặc biệt là Nhật Bản, Đài Loan, Hàn Quốc, Thái Lan và Philippines. * Bunny girl. Cô gái đeo băng đô tai thỏ, mặc đồ bó sát gắn đuôi thỏ để khoe cơ thể. Thường thấy ở nhà hàng, sòng bạc hoặc các chương trình tạp kĩ. * Cả đội đứng trên một tấm ván hoặc một vật nào đó kết nối chân lại với nhau rồi chạy thi. * Một đội gồm bốn vận động viên. Người đầu tiên chạy 100 mét, người thứ hai 200 mét, người thứ ba 300 mét và người thứ tư 400 mét, tổng chiều dài của cuộc đua là một kilomet. * Ngày nghỉ toàn quốc ở Nhật Bản.